

VILIJEM GIBSON

The book cover features a close-up, stylized illustration of a person's face, likely a woman, with a futuristic or cybernetic aesthetic. The face is rendered in soft, painterly tones of pink, green, and yellow. A prominent feature is a large, black, oval-shaped graphic element on the left side of the face, which contains the title 'IDORU' in white, serif, all-caps font. The background is filled with abstract, glowing lines in shades of orange, red, and green, suggesting a digital or virtual environment. The overall style is reminiscent of cyberpunk or digital art.

IDORU

NJIMA DUGUJEM ZAHVALNOST

Sogo Iši, japanski režiser koji me je upoznao sa Utvrđenim gradom u Kaulunu preko fotografija Riučija Mijamotoa. Iši-san je došao na zamisao da tamo snimimo naučnofantastični film. Njegovu ideju nikada nismo ostvarili, ali je Utvrđeni grad nastavio da me opsega, iako sam o njemu znao samo ono što sam mogao da zaključim na osnovu čudesnih Mijamotoovih snimaka, koji su mi potom veoma pomogli da zamislim Most u mom romanu Virtuelna svetlost.

Arhitekt Ken Vajnberg ukazao mi je na članak o Utvrđenom gradu objavljen u 'Arhitektonskoj reviji', gde sam prvi put pročitao o Gradu Tame, sjajnoj zbirci koju su uredili Greg Žirar i Jan Lembrot (Watermark, London, 1993.). Džon Džarold veoma je ljubazno uredio da dobijem primerak ove zbirke iz Londona.

Sve što znam o poslu sečenja prstiju na nogama dugujem memoarima o kriminalnoj karijeri Marka Brendona 'Sekača' Rida (Sekač iznutra, Sly Ink, Australija, 1991.). Gospodin Rid je kudikamo jeziviji od Blekvela, a ima i koje uvo manje od njega.

Plemena brzine Kena Taroua Grinfilda (Harper Collins, Njujork, 1994.) obilato su nahranila moje snove o Lejnijevoj bolesti putovanja. Stiven P. ('Pomirljivost') Braun bio je više meseci moj suvozač u radu na knjizi, svakodnevno, a ponekad i češće, dajući mišljenje o ovome ili onome, čineći to sa plemenitim razumevanjem dok sam mu ja slao faksom izluđujuće mećave nepovezanih odlomaka koje je on nekako trebalo da protumači kao 'napredovanje'. Njegova nepresušna ohrabrenja i naizgled beskrajno strpljenje bili su krajnje neophodni za dovršenje ove knjige.

Moji izdavači, sa obe strane Atlantika, takođe su pokazali veliko strpljenje, i ja im zahvaljujem na tome.

1. KOCKA SMRTI K.

Posle Slitskena, Lejni je saznao za novi posao od Rajdela, čoveka iz noćnog obezbeđenja u Šatou. Rajdel je bio krupni, tihi Teksašanin sa tužnim, stidljivim osmejkom, jeftinim naočarima za sunce i voki-

tokijem večno prilepljenim za uho.

"Paragon-Azija Datatok", rekao je Rajdel, oko četiri ujutru, dok su njih dvojica sedela u dvema ogromnim starim foteljama. Betonske grede iznad njih bile su ručno obojene da podsećaju na svetli hrast. Kao i ostatak nameštaja u predvorju Šatoa, stolice su bile tako prenaplašeno velike da je svako ko bi seo na njih izgledao nekoliko brojeva manji.

"Stvarno?" upitao je Lejni, ne odustajući od opsene da bi neko poput Rajdela mogao da zna gde bi još mogao da nađe posao.

"Tokio, Japan", reče Rajdel i srknu ledenu kafu kroz plastičnu slamku. "Tip koga sam sreo lane u San Francisku. Jamazaki. I sam radi za njih. Kaže da im treba ozbiljan mrežni trkač."

Mrežni trkač. Lejni, koji je voleo da misli o sebi kao o istraživaču, suzbi uzdah. "Posao po ugovoru?"

"Valjda. Nije rek'o."

"Mislim da ne bih voleo da živim u Tokiju."

Rajdel promeša slamkom preostalu penu i led na dnu visoke plastične čaše, kao da se nada da će pronaći skrivenu nagradu.

"Nije rek'o da moraš." Podiže pogled. "Si ikad bio u Tokiju?"

"Ne."

"Mesto mora da je zanimljivo, posle zemljotresa i svega." Voki-toki zakucka i zašapta. "Moram da iziđem da proverim kapiju kod bungalova. 'Očeš sa mnom?"

"Ne", reče Lejni. "Hvala."

Rajdel ustade i poče automatski da ispravlja nabore na maskirnim pantalonama. Nosio je crni, najlonski, mrežasti pojas sa različitim spravama u futrolama, sve crno, belu košulju kratkih rukava i nestvarno krutu crnu kravatu. "Ostaviću broj u tvom sandučetu", reče.

Lejni je posmatrao bezbednjaka kako prelazi preko pločica i različitih ćilima i nestaje iza tamno uglačanih ploča recepcije. Lejni je o njemu znao da je jednom zbog nečega bio na kablovskoj. Fini momak. Gubitnik.

Lejni je ostao da sedi sve dok kroz visoke, zalučene prozore nije počela da proviruje svetlost svitanja i dok iz mračne pećine sale za doručak nije stalo da dopire zveckanje, sasvim uviđavno, doduše, tajvanskog nerđajućeg. Glasovi imigranata, na nekom narečju

Visoke stepe, kojim su verovatno govorili i Veliki Kanovi. Na popločanom podu, na tavaničnim gredama oživeše odjeci iz vremena koje jednom mora da je bilo svedok uzdizanja predaka Lejnijeve vrste, njihove ekologije slavni i zastrašujućeg i nenarušivog poretka tog lanca ishrane.

Rajdel je ostavio smotani list hartije sa zaglavljem Šatoa u Lejnijevom sandučetu. Broj u Tokiju. Lejni ga je pronašao sledeće po podne, zajedno sa ažuriranom procenom konačnog računa od advokata.

Poneo je oboje u sobu koju više nije mogao da se pravi da može sebi da priušti.

Nedelju dana kasnije nalazio se u Tokiju i posmatrao svoj odraz u zlatnim venama prošaranom ogledalu lifta koji ga je nosio na treći sprat agresivno bezoblične zgrade nazvane O Moj Bože. Da bi ga pustili u Kocku Smrti K, po svemu sudeći tematski kafe, posvećen Francu Kafki.

Izišao je iz lifta u dugačku prostoriju najavljenju u kiselinom nagrizenom metalu kao Metamorfoza. Gde su sararimani u belim košuljama, pošto su skinuli sakoe i olabavili tamne kravate, sedeli za šankom od umetnički korodiranog čelika i pili piće, na stolicama čiji su visoki nasloni bili pretopljeni od neke smeđe i hitinske smole. Iznad njihovih glava izvijale su se, poput srpova, insektoidne čeljusti. Zaronio je dublje u smeđu svetlost i prigušeni žagor razgovora. Nije znao ni reč japanskog. Zidovi, neravnomerno prozirni, ponavljali su motiv krila i nabubrelih trbuha, koščatih smeđih udova isprepletanih u pravilnim razmacima. Ubrzao je korak, uputivši se prema zavojitom stepeništu izlivenom da podseća na svetlucave, smeđe, koštane, oklopne ploče.

Sa stolova preko puta šanka pratile su ga oči ruskih prostitutki, bez sjaja i lutkaste u toj svetlosti boje bubašvaba. Nataša je bilo posvuda, radnica koje je Kombinat dovezio brodom iz Vladivostoka. Rutinska plastična hirurgija podarila im je krutu, serijsku lepotu. Slovenske Barbike. Još jednostavnijom operacijom ugrađen im je uređaj za praćenje za potrebe njihovih poslovođa.

Stepenište se završavalo u Kaznenoj Koloniji, disko-klubu, pustom u

ovaj sat, gde je treptanje gluve crvene svetlosti pratilo Lejnijeve korake preko podijuma za igru. Sa tavanice je visila nekakva mašina. Svaka od njenih člankovitih ruku, slična staromodnom zubarskom alatu, imala je čelični šiljak na vrhu. Penkala, pomisli on, maglovito se prisetivši Kafkine priče. Presuda o krivici, usečena u leđa osuđenog. Trgnuo se na sećanje o izvrnutim, slepim očima. Potisnuo ga nazad u dubinu. Nastavio da hoda.

Naredno stepenište, strmije, i ušao je u Suđenje, odaju niske tavanice i mračnu. Zidovi boje antracita. Plamičci koji drhte iza plavog stakla. Zastao je, obnevideo u tami i umoran od puta.

"Kolin Lejni, zar ne?"

Australijanac. Ljudeskara. Stajao je iza malog stola, sa ramenima oborenim kao u medveda. Nešto nije bilo u redu sa oblikom njegove obrijane glave. A za stolom je sedeo drugi, mnogo sitniji lik. Japanac, u pletenoj košulji sa dugačkim rukavima, zakopčanoj do prevelikog okovratnika. Žmirkao je u Lejnija kroz okrugla stakla naočara.

"Sedite, gospodine Lejni", reče onaj veliki.

Lejni tada opazi da ovome nedostaje levo uho, odsečeno, i da je ostao samo pužasto uvijeni patrljak.

Dok je Lejni radio za Slitsken, poslovođa mu je bila ženska po imenu Ketí Torens. Najbleđa od svih plavuša. Bilo je to bledilo koje se graničilo sa prozirnošću, tako da je pod određenim uglovima svetlosti ispod njene kože sugerisalo, umesto krvi, neku tečnost boje letnje slame. Na levoj butini imala je indigo otisak nečeg iskrivljenog i trnovitog, jedan od onih skupih, divljih piktoglifa. Vidljiv svakog petka, kada je po navici nosila šorts na posao.

Žalila se, uvek, da je u prirodi zvezda da im brzo tamni sjaj. Bilo je to, zaključio je Lejni, razmišljanje koje su oblikovala pokolenja njenih kolega.

Naslonila je noge na ivicu radnog stola. Nosila je detaljne reprodukcije električarskih čizama, sa kopčom preko pregiba stopala i zapertlane do članaka. Osmotrio joj je noge, njihovu zategnutu dužinu od vunastih vrhova čarapa do izlizanih ivica skraćениh farmerki. Tetovaža je izgledala kao nešto sa druge planete, znak ili poruka urezana plamenom iz dubina svemira, ostavljena čovečanstvu da pokuša da je protumači.

Upitao ju je šta je htela da kaže. Odmotala je čačkalicu sa ukusom nane. Oči za koje je pretpostavljao da su sive posmatrale su ga iza sočiva zelene boje.

"Niko više nije zaista slavan, Lejni. Jesi li to primetio?"

"Ne."

"Mislim, zaista slavan. Malo je onih za koje se može reći da su popularni na stari način. Nedovoljno da se čovek potruži."

"Stari način?"

"Mi smo mediji, Lejni. Mi te guzice pretvaramo u zvezde. Po sistemu, poguraj me, povući ću te. Dolaze kod nas da ih načinimo slavnima." Gumene potpetice kratko se odgurnuše od stola. Podigla je čizme na stolicu, sa đonovima uz butine u džinsu i kolenima koja su joj sakrivala usta. Čučala je na pijedestalu namenski oblikovane švedske stolice.

"Pa", reče Lejni, okrenuvši se ponovo svome ekranu, "to je ipak slava, zar ne?"

"Ali da li je prava?"

Ponovo ju je pogledao.

"Naučili smo da štampamo novac od nje", reče ona. "Monetu našeg carstva. Sada izgleda da smo iskovali previše; to zna čak i publika. Vidi se po anketama popularnosti."

Lejni je klimnuo glavom, poželevši da ga ostavi da radi.

"Osim onda", reče ona, rastavivši kolena da bi mogao da je vidi kako govori, "kada odlučimo da nekoga uništimo."

Iza nje, iza anodizirane žičane mreže Kaveza, iza uokvirujućeg pravougaoznika stakla koji je filtrirao svaku nijasnu zagađenja, nebo iznad Barbenka bio je savršeno prazno, kao nebeski plava mustra farbe isporučena od zanatlije Vaseljene.

Čovekovo levo uho bilo je ovičeno ružičastim tkivom, glatkim kao vosak. Lejni se pitao zašto nije dao da pokušaju da mu ga rekonstruišu.

"Da bih zapamtio", reče čovek, pročitavši Lejnijev pogled.

"Zapamtio - šta?"

"Da ne zaboravim. Sedi."

Lejni je seo na nešto što je maglovito podsećalo na stolicu, naglašenu konstrukciju od crnih poluga legure i laminiranog saća od

šestougaonika. Sto je bio okrugao, sa pločom velikom otprilike kao volan. Plamen sveća lizao je vazduh iza plavog stakla. Japanac sa pletenom košuljom i naočarima sa metalnim okvirom mahnito je treptao. Lejni je posmatrao kako se onaj ogroman tip smešta na onu krhku stvar za sedenje, koja se na zabrinjavajući način izgubila pod telesinom sumo građe, sazdanom, činilo se, od samih mišića.

"Nema više umora od putovanja, a?"

"Uzeo sam pilule." Setio se tišine u nadzvučnoj letelici i prividnog odsustva kretanja.

"Pilule?" upita čovek. "Hotel odgovara?"

"Da", reče Lejni. "Spreman sam za razgovor."

"E, pa, fino", reče ovaj, živo trljajući lice šakama išaranim ožiljcima. Spustio je šake i zagledao se u Lejnija, kao da ga prvi put vidi. Izbegavajući pogled tih očiju, Lejni je razgledao čovekovu odeću, neku vrstu nanoporske opreme za vežbanje koja je trebalo da komotno pada na nekom manjem, ali i dalje krupnom čoveku. Bez neke određene boje u tami Suđenja. Otvorena od okovratnika do grudne kosti. Zategnuta na džinovskoj telesini. Izložena koža sva od žila i premrežena atlasom ožiljaka, zapanjujućih po bojama i teksturi.

"Onda?"

Lejni podiže pogled sa ožiljaka. "Ovde sam radi razgovora o poslu."

"Je l'?"

"Hoćete li vi postavljati pitanja?"

"Pitanja?" Dvosmislena grimasa koja je otkrila očiglednu zubnu protezu.

Lejni se okrenu Japancu sa okruglim naočarima. "Kolin Lejni."

"Šinja Jamazaki", reče čovek, pruživši ruku. "Čuli smo se telefonom."

"Sa vama treba da razgovaram o poslu?"

Mećava treptaja. "Žalim, ne sa mnom", reče čovek. I dodade: "Ja sam student egzistencijalne sociologije."

"Ne razumem", reče Lejni. Dvojica preko puta njega ne rekoše ništa. Šinja Jamazaki izgledao je postišeno. Jednouchi je sijao od zadovoljstva.

"Vi ste Australijanac", reče Lejni jednouchom.

"Tazi", ispravi ga čovek. "Bio sam na strani Juga za vreme Nemira."

"Ajmo ispočetka", predloži Lejni. "Paragon-Azija Datatok. Radite za njih?"

"Uporan tip."

"To mi je u krvi", reče Lejni. "Profesionalno, mislim."

"Pošteno." Čovek podiže obrve, od kojih je jedna bila presečena izuvijanim ružičastim kablom ožiljka. "U redu. Rez. Šta mislite o njima?"

"Mislite na onu rok zvezdu?" upita Lejni, pošto se pomučio sa početnim problemom konteksta.

Klimanje glavom. Čovek ga je posmatrao potpuno ozbiljno.

"Iz Ni/Reza? One grupe?" Pola Irac, pola Kinez. Slomljeni nos, namerno tako ostavljen. Iskošene zelene oči.

"Šta mislim o njemu?"

U poretku stvari Ketii Torens za ovog pevača bio je rezervisan poseban prezir. Za nju je on bio živi fosil, dosadni ostatak iz pređašnjeg, primitivnijeg doba. Po njenim rečima, bio je istovremeno neverovatno i neobjašnjivo popularan, isto kao što je bio neverovatno i neobjašnjivo bogat. Ketii je slavu opisivala kao nedodirljivi fluid, univerzalni element, kao flogiston kod drevnih naroda, nešto što je prilikom čina postanja bilo ravnomerno raspoređeno kroz Vaseljenu, ali sa mogućnošću da se nataloži, pod određenim uslovima, oko nekih ličnosti i njihovih karijera. Rez je, po Ketinom mišljenju, jednostavno trajao predugo. Čudovišno dugo. Ugrožavao je samu osnovu njene teorije. Prkosio je vaspostavljenom poretku u lancu ishrane. Možda u njemu nije postojalo nešto što bi bilo dovoljno veliko da ga pojede, čak ni Slitsken. I dok je Ni/Rez, grupa, i dalje izbacivala proizvode u dosadno redovnim razmacima, u različitim medijima, njihov pevač tvrdoglavo je odbijao da uništi sam sebe, ubije nekoga, postane aktivan u politici, prizna zanimljiv problem sa zloupotrebom nekakve supstance ili neobično seksualno opredeljenje - to jest, bilo šta što bi bilo vredno otvaranja segmenta na Slitskenu. Svetlucao je, možda mutno, ali postojano, izvan domašaja Ketii Torens. Što je, po Lejnijevom mišljenju, bio pravi razlog njene mržnje prema njemu.

"Pa", reče Lejni, pošto je malo razmislio, osećajući neobičan poriv da pokuša da da istinit odgovor, "sećam se da sam kupio njihov prvi album. U vreme kada je izišao."

"Naslov?" Jednouhi se još više uozbilji.

"Obzorje niske rezolucije", reče Lejni, zahvalan neznanom

sinaptičkom događaju koji mu je pomogao da se seti. "Ali ne bih znao da vam kažem koliko su ih objavili od tada."

"Dvadeset šest, ne računajući kompilacije", reče gospodin Jamazaki, ispravivši naočare.

Lejni oseti kako mu dejstvo pilula koje je uzeo, onih što je trebalo da ponište umor od putovanja, izmiče ispod nogu kao neke trule farmakološke merdevine. Zidovi Suđenja kao da su kliznuli bliže.

"Ako mi ne budete rekli o čemu je ovde reč", reče on jednouhom, "odoh u hotel. Umoran sam."

"Kejt Alen Blekvel", reče jednouhi, pruživši mu ruku. Lejni dozvoli da mu stisne šaku i kratko je prodrma. Čovekov dlan bio je tvrd kao komad atletske opreme. "Kejti. Popićemo koju i proćaskati."

"Prvo mi recite jeste li ili niste iz Paragon-Azije", odvrati Lejni.

"Preduzeće o kome je reč predstavlja par redova šifara u mašini u sporednoj sobi u ulici Lajgon", reče Blekvel. "Paravan, ali ako vam to nešto znači, naš paravan."

"Nisam siguran da mi to išta znači", reče Lejni. "Doleteo sam čak ovamo zbog razgovora o poslu, da bih od vas čuo da kompanija za koju bi trebalo da radim uopšte ne postoji."

"A, postoji", reče Kejt Alen Blekvel. "Na mašini u ulici Lajgon."

Stiže konobarica. Nosila je bezobličnu, sivu, platnenu uniformu i kozmetičke modrice.

"Kriglu točenog. Kirin. Da bude hladno. Šta ćeš ti, Lejni?"

"Ledenu kafu."

"Lajt-kolu, molim", reče onaj što se predstavio kao Jamazaki.

"Lepo", reče bezuhi Blekvel, bez veselja, kada je konobarica nestala u pomrčini.

"Voleo bih kada biste mi objasnili šta, zapravo, radimo ovde", reče Lejni. Opazio je da Jamazaki pomamno škraba po ekranu male beležnice, uz blede svetlucanje svetlosne olovke u tami. "Zapisujete ovo?"

"Izvinite. Ne zapisujem. Pravim beleške o konobaričinom kostimu."

"Zašto?"

"Izvinite", reče Jamazaki, snimi ono što je zapisao i isključio beležnicu. Pažljivo gurnu olovku u futrolu sa strane. "Proučavam takve stvari. Navikao sam da beležim detalje iz popularne kulture. Njen kostim nameće pitanje: da li samo odražava temu ovog kluba ili

predstavlja neki dublji odgovor na traume zemljotresa i potonje obnove?"

2. OBZORJE NISKE REZOLUCIJE

Sastali su se na čistini usred džungle.

Kelsi je napravila rastinje: krupno, drečavo Rusoovo lišće, nacrtane orhideje, poprskane bojama koje je smatrala tropskim (što je Kiju podsetilo na onaj lanac prodavnica 'organske' kozmetike u nijansama potpuno nepoznatim u prirodi). Zona, jedina teleprisutna koja je ikada videla nešto približno stvarnoj džungli, pobrinula se za zvuke, ubacivši glasanje ptica, zujanje buba, nevidljivih, ali sa realističkim Doplerovim efektom, i šuškanje u čestaru koje je vešto isključivalo zmije i sugerisalo prisustvo neke plašljive krznate živuljke, mekih šapa i radoznale.

Svetlost, koliko je bilo, probijala se kroz visoke, zelene krošnje, suviše diznijevska izvedena za Kijin ukus... mada, zapravo, i nije postojala potreba za 'svetlošću' na mestu koje ni samo nije postojalo. Zona, čija je plava, actečka, mrtvačka glava bestelesno gorela, a plave šake treperile kao golubice osvetljene stroboskopom, izjavi: "Ta kurva bez kite, avetinja, očigledno je uspela da zarobi njegovu dušu." Stilizovane testeraste linije munja podigoše se oko krune neonske lobanje u pojačanom naglašavanju.

Kija se upita šta je, zapravo, rekla. Da li je 'kurva bez kite' bila proizvod trenutnog, automatskog prevoda, ili se u Meksiku zaista tako govorilo?

"Čekamo neku tešku prevarantsku firmu iz tokijskog odeljka", podseti ih Kelsi. Kelsin otac bio je poreski advokat iz Hjustona, pa je ponešto od njegovog načina izražavanja u bizu prilikom njihovih sastanaka prelazilo i na njegovu kćer, kao i izvesna spremnost na čekanje koje je izluđivalo Kiju, posebno kada se ispoljavalo u liku nimfe okruglih očiju iz nekog starog anime. Kija je bila vraški sigurna da Kelsi nimalo ne bi ličila na preuzeti lik kada bi se nekim slučajem srele u stvarnosti. (Kija je sa svoje strane odabrala svoj, tek neznatno izmenjeni, odraz u ogledalu. Možda sa malo manjim nosom. I nešto punijim usnama. Ali to je bilo sve. Dobro, gotovo sve.)

"Tačno tako", reče Zona. U očnim dupljama ljutito su joj se kovitlale minijaturne kamene kalendarske ploče. "Čekamo. A on se za to

vreme sve više bliži ispunjenju svog usuda. Kada bismo moje devojke i ja toliko čekale, Pacovi bi nas počistili sa ulica." Zona je tvrdila da je vođa ženske čilanga bande, naoružane noževima. Koja možda nije bila najopasnija u Meksiko Sitiju, ali svakako dovoljno ozbiljna kada su u pitanju teritorija i prestiž. Kija nije bila sigurna da joj veruje, ali je Zonino ponašanje prilikom okupljanja zbog toga bilo zanimljivije.

"Je l'?" Kelsi uspravi svoj lik nimfe sa vilinskim dostojanstvom, trepćući u neverici svojim trepavicama manga-srndaća. "U tom slučaju, Zona Roza, što ne skokneš malo do Tokija i proveriš šta se događa? Mislim, da li je Rez to rekao, da će se oženiti njome, ili šta? I da usput proveriš da li ona uopšte postoji, a?"

Kalendari se odjednom zaustaviše.

Plave šake nestadoše.

Lobanja kao da odlebde negde u beskraj, ali ostade savršeno oštra, vidljiva do najsitnije pojedinosti.

Stari trik, pomisli Kija. Odugovlači.

"Znaš da to ne mogu", reče Zona. "Imam obaveze ovde. Marija Končita, ratni poglavica, izjavila je da..."

"Zabole nas za to, znaš", Kelsi se odbaci uvis, i njen vilinski lik postade bleđa mrlja naspram visokog spleta zelenila, lebdeći tik ispod svoda džungle, sa zrakom sunca kao milovanjem na nestvarnom obrazu. "Zona Roza je puna govana!" razdra se, nimalo vilinski.

"Dosta svade", reče Kija. "Ovo je važno. Molim vas."

Kelsi istog časa slete. "Onda idi ti", reče.

"Ja?"

"Ti", reče Kelsi.

"Ne mogu", reče Kija. "Da idem u Tokio? Kako?"

"Avionom."

"Nismo toliko bogate kao ti, Kelsi."

"Imaš pasoš. Znamo da imaš. Tvoja majka je morala da ti ga nabavi kada je radila ono sa starateljstvom. I znamo da si, da tako kažemo, 'između škola'. Zar ne?"

"Da..."

"U čemu je onda frka?"

"Tvoj otac je poreski advokat za lovane!"

"Znam", reče Kelsi. "I zato stalno leti tamo-amo po svetu i pravi lov. Ali znaš šta još dobija, Kija?"

"Šta?"

"Poene zbog čestog letenja. Svu silu poena zbog čestog letenja. Kod Er Magelana."

"Zanimljivo", reče actečka lobanja.

"Tokio", reče pakosna nimfa.

Sranje, pomisli Kija.

Zid naspram Kijinog kreveta bio je ukrašen dvometarskim laserskim uvećanjem omota Obzorja niske rezolucije, njihovog prvog albuma. Ne onog što vam ga daju ako ga kupite danas, već originala, grupnog snimka koji su napravili za vreme snimanja upravo onog prvog izdanja za nezavisnu firmu Pseća Supa. Pokupila je fajl iz kluba iste nedelje kada se učlanila, našla mesto pored Marketa gde su mogli da joj ga odštampaju u toj veličini. Bio joj je to i dalje omiljeni poster, i to ne samo zato, kao što je njena majka često tvrdila, što su na njemu izgledali i dalje tako mladi. Njena majka nije volela to što su članovi Ni/Reza maltene njenih godina. Zašto Kija ne voli muziku koju prave njeni vršnjaci?

...Daj, majko, koji su to?

...Onaj Hrom Koran, recimo.

...Bljak, majko.

Kija je pretpostavljala da se majčino poimanje vremena razlikuje od njenog na radikalno i tajanstven način. Ne samo u tome što za Kijinu majku mesec dana nije bilo bogznakako dugo, već i u tome što je za nju 'sada' bilo tako uska i doslovna stvar. Zatrovana vestima, verovala je Kija. Nakljukana kablovskom. Sadašnjost izbrušena u sam tren izveštaja o stanju na putevima iz helikoptera.

Kijino 'sada' bilo je digitalno, lako rastegljivo, trenutni priziv podržan globalnim sistemima koje nikada nije morala da shvati.

Obzorje niske rezolucije bilo je objavljeno, ako se to tako moglo nazvati, nedelju dana (dobro, šest dana) pre nego što se Kija rodila. Po njenoj proceni, prve kopije albuma nisu mogle da stignu do Sijetla na njen rođendan, ali je volela da veruje da je već tada bilo onih koji su slušali ploču, vizionara Paciflvice koji su preko mreže pratili zvuke i tako malih nezavisnih kuća kao što je bila Pseća Supa u Istočnom

Tajpeju. Duboko je verovala da su uvodni akordi 'Pozitronskog predskazanja' potisnuli molekule vazduha Sijetla, negde, u nečijoj podrumskoj gajbi, u omrznutom trenutku njenog rođenja. Znala je to, nekako, isto kao što je znala da je 'Zaglavljani piksel', tek u izvesnom smislu pesma, više Nijevo prebiranje po nekoj olupanoj gitari, morala negde da svira kada je njena majka, koja je u to vreme jedva natucala engleski, izabrala Kijino ime iz nečega što se vrtelo na Kanalu za Kupce, jer joj se fonetski šmek slogova učinio, tamo u Postnatalnoj nezi, kao prava kombinacija italijanskih i engleskih zvukova; njena beba, već tada riđokosa, bila je potom krštena pod imenom Kija Pet Mekenzi (na zaprepašćenje, kasnije je saznala, njenog odsutnog oca, Kanađanina).

Ove misli pristizale su u tami pred buđenje, koji časak pre nego što je infracrvena treptalica na njenom budilniku nemo žacnula halogenu sijalicu, naredivši joj da osvetli Ni/Reze u svoj njihovoj raskoši iz vremena Pseće Supe. Reza u onoj otkopčanoj košulji (ali sasvim ironično) i Nija sa onim njegovim kežom i pelcerom brkova koji se nije sasvim primio.

'De ste, momci. Petljajući sa daljincem. Bztovala je infracrvenu nazad u senke. Bzt: Espresomatik. Bzt: grejač prostora.

Ispod jastuka neprepoznatljiv oblik njenog pasoša, kao stara kasete sa igricama, tvrda marinskoplava plastika, sa teksturom kože, sa utisnutim zlatnim pečatom i orlom. Karte kompanije Er Magelan u mlitavim, plastičnim, bež koricama koje joj je dao tip u turističkoj agenciji u robnjaku.

Ide na put.

Duboko je udahнула. Kuća njene majke kao da učini isto, ali opreznije, krckajući drvenim kostima na mrazu zimskog jutra.

Tadža je stigao tačno na vreme, ali ipak magično, i ne, nije zatrubio, baš kao što je bilo rečeno. Kelsi joj je objasnila kako se rade te stvari. Isto kao što je, pošto je ukratko ispitala Kiju o životnim okolnostima, smislila pokriće za njeno nastupajuće odsustvo: deset dana u San Huanu sa Hester Čen, čija se majka, dobrostojeća luditkinja, tako bezumno bojala elektromagnetnog zračenja da je živela u drvenom zamku sa zemljanim krovom, bez telefona, bez ikakvog izvora struje. "Reci joj da 'oćeš malo da se odmoriš od

medija, pre nego što se sredi stvar sa novom školom", posavetovala ju je Kelsi. "Dopašće joj se to." I Kijinoj majci se zaista dopalo, jer je smatrala da Kija provodi apsolutno previše vremena sa rukavicom i naočarima.

Kija je i inače volela blagu Hester, koja je, izgleda, kapirala Ni/Reze, iako se pri tom nije baš iz temelja potresala zbog njih kao što bi se očekivalo. Kija je, zapravo, već oprobala pogodnosti ostrvskog utočišta gospođe Čen. Ali Hesterina majka naterala je obe da nose naročite kape za bezbol, sašivene od nekog EMR-otpornog materijala, da bi njihovi mladi mozgovi bili bar privremeno zaštićeni od potapanja u nevidljivu supu štetnih medija.

Kija se požalila Hester da sa kapama liče na gedžovanke.

...Ne budi rasista, Kija.

...Nisam rasista.

...Klasista, onda.

...Ma to je stvar estetike.

A sada, u pregrejanom taksiju, sa torbom na sedištu pored sebe, osećala je grižu savesti zbog ove prevare, dok njena majka spava iza onih zatamnjenih prozora, zamagljenih injem, pod teretom svojih trideset pet godina i cvetnim jorganom koji je Kija kupila kod Nordstroma. Kada je Kija bila mala, majka je nosila kosu vezanu u dugačak rep čiji je vrh bio proboden tirkizom i avalonom i izrezbarenim komadima kosti, nalik na magični rep neke mitske životinje, koji je Kija lovila ručicama. A i kuća je izgledala tužno, kao da tuguje zbog njenog odlaska, bela boja se ljuštila sa posivelih devedesetogodišnjih kedrovih dasaka. Kija se strese. Šta ako se nikad više ne vrati?

"Kuda?" reče taksista, crnac u debeloj najlonskoj jakni i sa pljosnatom pletenom kapom na glavi.

"SiTek", reče Kija i gurnu ramena dublje u sedišta.

Provezoše se pored starog Leksusa koji su susedi držali na betonskim blokovima ispred kuće.

Aerodromi su sablasna mesta, rano ujutru. Tu je neka pustoš koja ti se spusti na ramena, nešto tužno i prazno. Hodnici i ljudi koji se kreću njima. Stajala je u redu iza ljudi koje nikada nije videla i nikada ponovo neće sresti. Torba preko ramena i pasoš i karta u ruci.

Poželela je još jednu šolju kafe. Jedna je upravo ostala tamo u njenoj sobi, u Espresomatiku. Koji je trebalo da isprazni i očisti, jer će se ubuđati dok bude odsutna.

"Da?" Čovek za pultom nosio je prugasto odelo, kravatu sa ponovljenim dijagonalnim motivom Er Magelanovog logoa i zelenom iglom od žada probodenom kroz usnu. Kija se pitala kako mu usna izgleda kada je izvadi. Ona je ne bi vadila, zaključila je, kada bi nosila tako nešto. Pružila mu je kartu. On uzdahnu i izvadi karte iz korica, dajući joj do znanja da je to trebalo da uradi sama.

Posmatrala ga je kako prelazi skenerom preko karte.

"Er Magelan jedan-nula-pet do Narite, povratna, ekonomska klasa."

"Tako je", reče Kija, trudeći se da bude uslužna. Činilo se da on to slabo ceni.

"Putna dokumenta."

Kija mu dade pasoš. Pogledao ga je kao da tako nešto nikada nije video, uzdahnuo i gurnuo ga u prorez na ploči pulta. Prorez je imao oguljene aluminijumske usne; neko ih je oblepio providnom trakom, koja se sada ljuštila i izgledala prljavo. Čovek je posmatrao monitor koji Kija nije mogla da vidi. Možda će joj reći da ne može da putuje. Pomislila je na kafu u Espresomatiku. Verovatno je još bila topla.

"Dvadeset tri D", reče on, kada se bording karta odmotala iz drugog proreza. Izvukao je njen pasoš i pružio joj ga, zajedno sa kartama.

"Rampa pedeset dva, plava staza. Prijavljujete prtljag?"

"Ne."

"Putnici koji su prošli kontrolu možda će biti zamoljeni da daju neinvazivni uzorak DNK", reče on, spojivši reči u jednu jer je to govorio samo zato što mu je to bila dužnost.

Sklonila je pasoš i kartu u poseban džep unutar jakne. Bording kartu je zadržala u ruci. Poče da traži plavu stazu. Morala je da siđe na niži nivo da je nađe i da se ukrca u jedan od onih vozova što liče na lift koji se kreće postrance. Pola sata kasnije našla se na kontroli prtljaga i posmatrala pečate koje su stavili na patent-zatvarače njene torbe. Podsećali su na prstenove od gumastog crvenog želea. Nije očekivala tako nešto; nadala se da će u čekaonici za odlaske naći automat, uspostaviti vezu i proveriti šta ima novo u klubu. Kada je išla u Vankuver kod ujaka, nikada joj nisu pečatili prtljag, ali to nije bio međunarodni let, ne posle Sporazuma.

Vozila se gumenom stazom prema Rampi 52 kada je ugledala kako ispred nje trepće plavo svetlo. Tamo su se nalazili vojnici i mala prepreka. Vojnici su terali ljude da stanu u red kada bi sišli sa staze. Bili su u uniformama i nisu izgledali mnogo stariji od momaka iz njene poslednje škole.

"Sranje", začula kako gundā žena ispred nje, plavuša sa pravim plastom kose u kojoj je očigledno bilo umetaka. Debele, crvene usne, višeslojna maskara, ramena vatirana čak dovde, ekstra-kratka suknja, bele kaubojske čizme. Kao ona pevačica kantrija koju je volela njena majka, Ezli Modin Karter. Pomalo gedžovanski fazon, ali od onih sa lovom.

Kija siđe na kraju pokretne gumene trake i zauze mesto u redu iza žene koja je ličila na Ezli Modin Karter.

Vojnici su uzimali uzorke kose i očitavali pasoše. Kija je pretpostavljala da je to radi provere da li si stvarno onaj za koga se izdaješ, jer se podatak o DNK nalazio u pasošu, pretvoren u neku vrstu bar-koda.

Instrument za uzimanje uzoraka bio je srebrni štapić koji je usisavao vrhove nekoliko vlasi kose i odsecao ih. Na kraju će imati najveću zbirku rascvetanih vrhova na svetu, pomisli Kija. Došao je red na plavušu. Tamo su bila dva vojničića, jedan sa seckalicom i drugi koji je vrteo ono kako si sam pristao na to čim si tu, i molim te pokaži pasoš.

Kija je posmatrala ženu kako pruža pasoš, postavši nekako na dugme seksi, kao kad se upali sijalica, sa širokim kezmom koji je naterao vojnika da zatrepće i proguta knedlu i gotovo ispusti pasoš. Iskezivši se, gurnuo je pasoš u mali aparat pričvršćen na prepreku. Drugi vojnik podiže štapić. Kija vide kako žena poseže i odabira jedan od umetaka, ponudivši njegov kraj na uzorkovanje. Čitava stvar trajala je možda osam sekundi, uključujući i vraćanje pasoša, i prvi vojnik se i dalje kezio kada je došao red na Kiju.

Žena ode dalje, pošto je napravila nešto za šta je Kija bila maltene sigurna da je kršenje saveznog zakona. Da li da prijavi vojniku?

Ali ipak nije, a onda su joj već vratili pasoš i bila je na putu prema Rampi 53. Gde je ponovo pokušala da spazi žensku, ali nije mogla da je vidi.

Posmatrala je kako po zidovima protrčavaju reklame, sve dok ih nisu

pozvali da se ukrcaju po redovima.

Sedište 23E ostalo je prazno dok je Kija čekala uzletanje, sisajući pepermint koji je dobila od stjuardese. Jedino prazno mesto u avionu, zaključila je. Ako ga niko ne zauzme, moći će da podigne naslon za ruke i da se sklupča na dva sedišta. Pokušala je da postavi negativno mentalno polje, vibracije koje će sprečiti da se neko pojavi u poslednjem trenutku i sedne. Zona Rosa znala je kako se to radi, bio je to deo sranja sa borilačkim veštinama njene ženske bande. Kija nije shvatala kako neko može da veruje da to pali.

Što očigledno nije, jer se tada u prolazu između redova pojavila ona plavuša, i nije li to bio treptaj prepoznavanja koji joj je Kija uhvatila u očima?

3. GOTOVO KAO CIVIL

Bilo je to veče usred nedelje, sreda, kada je Lejni poslednji put video Keti Torens, i njena tetovaža nije bila vidljiva. Stajala je tamo u Kavezu i vrištala dok je on praznio svoju kasetu. Bila je odevena u Armanijev blejzer od materijala boje puščanog metala, a ista takva suknja skrivala je onaj svemirski znak. Unutar otvorenog okovratnika njene bele bluze muškog kroja videla se bela niska bisera. Njena poslovna uniforma. Bila je pozvana na prozivku zbog prebega njenog potčinjenog.

Znao je da vrišti jer su joj usta bila otvorena, ali slogovi njenog besa nisu mogli da prodru kroz bešavnu plimu generatora statičkog šuma koji su mu nabavili advokati. Bilo mu je savetovano da se ne odvaja od njega tokom svoje poslednje posete uredima Slitskena. Savetovano mu je da ne daje izjave. Bilo je sigurno da ih neće ni čuti.

A kasnije se često pitao kako li je uobličila svoju pomamu. Neka verzija teorije o slavi i prirodi njene cene, o ulozi Slitskena u tome, o Lejnijevoj nesposobnosti da se snađe u tome? Ili se bila usredsredila na njegovu izdaju? Bilo kako bilo, nije je čuo; umesto toga, trpao je stvari koje mu, zapravo, nisu trebale u kutiju od talasaste plastike koja je pomalo mirisala na meksičke pomorandže. Beležnica, sa ekranom koji je sada bio napukao, beskorisna, uspomena sa koledža. Izolovana šolja sa oljuštenim logoom Nisan Okruga. Beleške koje je zapisao na hartiju, suprotno poslovnoj politici. Kafom umrljani faks od žene sa kojom je spavao u Ikstapi, nekoga čiji inicijali nisu više mogli da se prepoznaju i kome je zaboravio ime. Besmisleni delovi njega, osuđeni da završe u kontejneru na parkingu zgrade. Ali nije hteo ništa da ostavi tamo, a Keti nije prestajala da vrišti.

Sada, u Kocki smrti K, činilo mu se da mu je rekla nikada više neće naći posao u gradu, a upravo tako je i izgledalo. S obzirom na to da je neverstvo prema poslodavcu predstavljalo posebno gadnu mrlju u dosjeu, a možda još više zbog toga, u tom gradu, što je sam čin potekao iz nečega za šta se Lejni sećao da se jednom davno zvalo

obziri.

Reč koja mu je sada zvučala urnebesno smešno.

"Osmehnuli ste se." Blekvel je zurio u njega preko stočića.

"Gubitak serotonina."

"Hrana", reče Blekvel.

"Nisam baš gladan."

"Da se nadoknadi ugljenik", reče Blekvel i ustade. Zauzeo je zadivljujući komad prostora.

Lejni i Jamazaki ustadoše i pođoše za Blekvelom iz Kocke smrti K, niz stepenice i napolje iz O Moj Bože zdanja. Nađoše se izvan svetlosti boje bubašvabe, u kanjonu Ropongi Dorija od hroma i neona. Smrad pokvarene ribe i trulog voća čak i u ovoj svežoj i vlažnoj noći, mada donekle ublažen karamelnom slatkoćom kineskog gasohola iz vozila koja su šišala autoputem. Ali je u tom postojanom glasu saobraćaja bilo nečeg umirujućeg, a Lejni je osećao da se bolje oseća stojeći, u pokretu.

Ako nastavi da se kreće, možda će uspeti da odgonetne smisao Kejta Alena Blekvela i Šinje Jamazakija.

Blekvel ih je vodio preko pešačkog mosta. Lejnijeva ruka se očeša o neravninu na ogradi od legure. On opazi da su posredi namerno načinjena udubljenja i ispupčenja na maloj, jarko obojenoj nalepnici: sa srebrnastog holograma veličine dlana smešila mu se devojka nagih grudi. Kada ju je osmotrio iz drugog ugla, učinilo mu se da je pokazala na broj telefona iznad glave. Greda ograde bila je s kraja na kraj oblepljena ovim malim reklamama, iako je bilo nekoliko mesta na kojima su bile zguljene radi kasnijeg proučavanja.

Blekvelova telesina razdvajala je masu prolaznika na pločniku kao teretnjak u penušavoj struji iza luksuzne jahte. "Ugljeni hidrati", reče on, preko planinskog venca ramena. Poveo ih je niz jednu uličicu, usku gubicu od obojene svetlosti, pored dežurne veterinarske klinike iza čijeg su izloga dva hirurga u belom operisala nešto za šta se Lejni nadao da je mačka. Ispred izloga stajala je opuštена grupica prolaznika, kibicujući sa pločnika.

Blekvel se provuče postrance u jarko osvetljenu pećinu, gde se iz tiganja iza tezge od regenerisanog granita dizala para.

Kada su Lejni i Jamazaki ušli za njim, čovek za tezgom već je lopaticom prebacivao mirišljave polutečne valjuške bež boje koje je

Australijanac poručio.

Lejni je posmatrao kako Blekvel podiže činiju do usta i, činilo se, udiše veći deo svojih knedli, odsekavši ih od ostatka mase kratkim škljocanjem blistavih plastičnih zuba. Mišići na čovekovom debelom vratu moćno su se rastezali dok je gutao.

Lejni je zurio.

Blekvel obrisa usta nadlanicom ogromne šake prekrivene ružičastom mrežom. Podrignu. "Daj nam one dečje cevčice Draja..." Progutao je celo pivo u jednom gutljaju i odsutno zgužvao žilavi čelik kao da je posredi papirna čaša. "Još ovoga", reče on, zveckajući činijom čoveku za tezgom.

Lejni, odjednom mrtav-gladan uprkos ovoj proždrljivoj predstavi, posveti pažnju svojoj činiji, gde su ružičaste kriške nepoznatog mesa, tanke poput hartije, plutale povrh sargaskog mora knedli.

Lejni je jeo u tišini, kao i Jamazaki, a Blekvel je za to vreme stresao tri piva bez vidljivih posledica. Kada je Lejni ispio ostatak čorbe i spustio činiju na šank, pogled mu pade na oglas iza tezge za nešto što se zvalo Fini autentični voćni napitak Epl Širs. Isprva mu se učinilo da piše Elison Širs, a to je bio pređašnji predmet njegovih obzira.

"Okusite slatki i topli život u Epl Širsu", savetovao je oglas.

Elison Širs, koju je prvi put video kao animirani portret, pet meseci pošto se zaposlio u Slitskenu, bila je devojka sasvim obične lepote koja je mrmljala podatke o sebi zamišljenim direktorima dodele uloga, agentima, nekome, bilo kome.

Keti Torens je posmatrala njegovo lice dok je on gledao u ekran. "Dosadile ti lutkice, Lejni? Alergijske reakcije na slatko? Prvi simptomi su pritajena razdražljivost, nezadovoljstvo, maglovit, ali uporan osećaj da ti se nabacuju, iskorišćavaju te..."

"Ova je čak manje 'slatka' od prethodne dve."

"Baš tako. Gotovo da normalno izgleda. Gotovo je civil. Obeleži je."

Lejni podiže pogled. "Zašto?"

"Obeleži je. Mogao bi da se napali zamišljajući da je konobarica ili tako nešto."

"Misliš da je prava?"

"Tu ih imaš bar još tri stotine, Lejni. Izbor mogućih je početak."

"Nasumce?"

"Nazovimo to instinkt. Obeleži je."

Lejni kliknu kursorom, i bledoplava strelica ostade u osenčenoj orbiti devojčinih oborenih očiju. Obeležena za bliže ispitivanje kao mogući partner veoma zvanično oženjenom glumcu, slavnom na način koji je Ketu Torens razumela i odobravalala. Jedan od onih koji su morali da se povinuju diktatu lanca ishrane. Ne preveliki da bi ga Slitsken progutao. Ali su on ili njegovi rukovaoci do tog trenutka bili veoma oprezni. Ili veoma srećni.

Ali više ne. Do Ketu je dopro trač, preko jednog od onih 'sporednih kanala' od kojih je zavisila, i sada je trebalo udovoljiti pravilima lanca ishrane.

"Probudi se", reče Blekvel. "Pašće ti glava u činiju. Vreme je da nam ispričaš kako si izgubio poslednji posao, ako želiš da ti ponudimo novi."

"Oću kafu", reče Lejni.

Lejni nije bio, što je pazio da naglasi, voajer. Posedovao je neuobičajenu veštinu sa arhitekturom sakupljanja podataka, kao i medicinski dokumentovani nedostatak koncentracije koji je pod određenim okolnostima mogao da prebaci u stanje patološke superusredsređenosti. Ovo je od njega načinilo, nastavio je da priča uz ledenu kafu u jednom od restorana iz lanca Ejmos i Andi u Ropongiju, vanserijskog istraživača. (Nije pomenuo Savezno sirotište u Gejnsvilu, niti tamošnje pokušaje da izleče njegov nedostatak koncentracije. Eksperimente sa 5-SB i slične stvari.)

Ono što je bilo važno, u pogledu njegovih kvalifikacija za zaposlenje, bilo je da je bio intuitivni ribar veza između podataka: neke vrste potpisa koje je pojedinac nenamerno ostavljao u mreži baveći se svakodnevnim, a opet beskrajno složenim poslom življenja u digitalnom društvu. Lejnijev manjak koncentracije, suviše neznatan da bi se uvek registrovao, učinio ga je prirodnim skakačem sa kanala na kanal, trkačem od programa do programa, od jedne do druge baze podataka, od nivoa do nivoa, na način koji je bio, pa, intuitivan. I tu je bila kvaka, zapravo, kada je trebalo pronaći zaposlenje: Lejni je bio ekvivalent dremača, kibernetičke rečne veštice. Nije umeo da objasni kako radi to što radi. Jednostavno, nije znao.

U Slitsken je došao iz DatAmerike, gde je bio honorarni istraživač na projektu čija je šifra bila PLIMNI. Činjenica da Lejni nikada nije uspeo da otkrije da li je PLIMNI bio akronim ili ne, i čime se (makar i približno) PLIMNI uopšte bavi govorila je ponešto o korporativnoj kulturi DatAmerike. Provodio je vreme prečešljavajući ogromne tokove jednoobraznih podataka, tragajući za 'čvornim tačkama' koje ga je tim francuskih naučnika obučio da pronalazi. Ovi su listom bili strastveni teniseri i nijedan od njih nije se udostojio da objasni Lejniju šta su te čvorne tačke, pa je na kraju došao do zaključka da im služi kao domorodački vodič. Za čim god da su ti Francuzi tragali, on je bio tamo da im potera lovinu. A to je ipak bilo daleko bolje od Gejnsvila. Sve dok PLIMNI, šta god da je to značilo, nije bio ukinut, i za Lejnija više nije ostalo posla u DatAmerici. Francuzi su otišli, i kada je Lejni pokušao da razgovara o onome što su radili sa drugim naučnicima, ovi su ga posmatrali kao da je skrenuo.

Kada je došao u Slitsken na razgovor o poslu, njegov sagovornik bila je Ketj Torens. Nije imao pojma da je ona na čelu odeljenja, niti da će mu uskoro biti pretpostavljena. Rekao joj je istinu o sebi. Uglavnom. Bila je to najbleđa žena koju je ikada video. Bleda do prozirnosti. (Kasnije je saznao da ovo ima dosta veze sa kozmetikom, a posebno sa jednom britanskom linijom koja se dičila naročito izraženim svojstvima odbijanja svetlosti).

"Da li uvek nosite malezijske imitacije plavih oksford-košulja Braće Bruks, gospodine Lejni?"

Lejni je pogledao naniže u svoju košulju ili je bar pokušao. "Malezijske?"

"Broj petlji je istovetan, ali još nisu savladali zategnutost niti."

"Oh."

"Nije važno. U stvari, malo prototipskog gubitničkog šika moglo bi da unese nešto svežine ovde. Ali treba da izbacite kravatu. Kravata definitivno treba da otpadne. I nosite nekoliko flomastera u džepu. Ali neižvakanih, molim vas. I jedan od onih debelih za obeležavanje, u nekoj ubitačnoj fluorescentnoj nijansi."

"Je l' se vi to šalite?"

"Verovatno, gospodine Lejni. Smem li da vas zovem Kolin?"

"Da."

Nikada ga nija oslovila sa 'Kolin', ni tada ni posle. "Otkrićete da je

smisao za humor neophodan u Slitskenu, Lejni. Neophodno oruđe preživaljavanja. I videćete da je najpogodnija vrsta humora ovde onaj dosta neodređeni."

"Kako to mislite, gospođo Torens?"

"Keti. Mislim na onaj koji je posle teško navesti u prijavi. Ili na sudu."

Jamazaki je bio dobar slušalac. Treptao je, gutao, klimao glavom, igrao se dugmetom na okovratniku pletene košulje, štagod, ali je uvek uspevao nekako da poruči kako prati Lejnjovu priču.

Kejt Alen Blekvel bio je priča za sebe. Sedeo je nepomičan kao paket govedine, bez ijednog pokreta osim kada bi podigao levu ruku da steže i uvrće patrljak leve ušne školjke. Činio je to bez oklevanja ili nelagodnosti, i Lejni je stekao utisak da mu to pruža neku vrstu olakšanja. Tkivo ožiljka malo bi se zacrvenelo od Blekvelove masaže.

Lejni je sedeo na postavljenoj klupi, leđima uza zid. Jamazaki i Blekvel sedeli su sa druge strane stola. Iza njih, iznad jednoobrazno crnokosih glava poznih večernjih potrošača kafe iz Ropondžija, holografske crte lica imenjaka lanca lebdele su ispred zamagljenog prizora zalaska sunca na snežnim vrhovima Anda. Usne crtanog Ejmosa bile su nalik na naduvene crvene gumene kobasice, rasna parodija zbog koje bi bilo gde u basenu L.A. lokal bio sigurno bombardovan. U ruci je držao šolju iz koje se pušila kafa: šolja je bila bela i glatka poput ikone, a šaka krupna, u beloj rukavici, troprsta kao u Diznijevim crtaćima.

Jamazaki se diskretno nakašlja. "Da li biste nam ispričali, molim vas, o svom iskustvu u Slitskenu?"

Keti Torens je počela tako što je Lejniju pružila priliku da surfuje po mreži, u Slitskenovom stilu.

Trebovala je dva kompjutera iz Kaveza, izbacila četvoro službenika iz SPJ-a, pozvala Lejnija unutra i zatvorila vrata. Stolice, okrugli sto, velika tabla od plute na zidu. Gledao ju je kako uključuje kompjutere u dataporte i poziva istovetne snimke nekog dvadeseti-nešto-godišnjaka dugačke, prljavoplave kose. Jareća bradica i zlatna minđuša. Lejni nije poznavao lice. Moglo je da bude jedno od lica pored kojih je prošao na ulici sat ranije, lice sporednog glumca u

dnevnoj sapunici, ili lice nekoga za čijeg je frizera nedavno utvrđeno da poseduje bogatu zbirku prstiju svojih žrtava.

"Klinton Hilman", reče Ketii Torans. "Frizer, kuvar sušija, muzički novinar, statista u srednjebudžetskim tvrdim. Portret je nabudžen, naravno." Pritisnula je nekoliko tastera, razbudžujući snimak. Oči i brada Klinta Hilmana na ekranu postadoše za nekoliko klikova manji. "Verovatno je to sam uradio. Da je to uradio profesionalac, ne bi bilo šta da se vraća."

"Glumi u pornićima?" Lejni je osećao nejasno sažaljenje prema Hilmanu, koji je izgledao izgubljeno i ranjivo bez brade.

"Njih uglavnom ne zanima veličina brade", reče Ketii. "U pornićima se uglavnom hvata radnja. U najkrupnijem kadru. To su sve dubleri. Za ostalo se biraju bolja lica. Ali neko i dalje mora da siđe u rovove i koka one ružne, zar ne?"

Lejni je pogleda postrance. "Ako vi tako kažete."

Ona mu pruži par gumiranih Tomsonovih optofona industrijske jačine. "Uradi ga."

"Da uradim?"

"Njega. Potraži te čvorne tačke o kojima si mi pričao. Taj portret je kapija za sve što imamo o njemu. Za sve one tezge čiste dosade. Ti podaci su kao more tapioke, Lejni. Beskrajno polje vanile. Dosadan je k'o što je dan dugačak, a dan jeste dugačak. Uradi to. Ulepšaj mi dan. Uradi to i dobio si posao."

Lejni se zagleda u nabudženog Hilmana na ekranu. "Niste mi rekli šta to tražim."

"Sve što bi moglo da zanima Slitsken. A to znači, Lejni, sve što bi moglo da zanima Slitskenovu publiku. Koju je najlakše zamisliti kao pakostan, lenj, potpuno neobrazovan organizam, večno gladan toplog božanskog mesa posvećenih. Lično volim da zamišljam nešto veličine bebe nilskog konja, boje nedelju dana odstojalog kivanog krompira koji živi sam, u mraku, u nekoj prikolici u predgrađu Topeke. Potpuno je prekriveno očima i neprestano se znoji. Znoj curi u te oči i nadražuje ih. Ta stvar nema usta, Lejni, ni genitalije, i ume da izrazi samo neme paroksizme ubilačkog besa i infantilne želje, menjajući kanale na univerzalnom daljincu. Ili glasajući na predsedničkim izborima."

"SPJ?"

Jamazaki je bio otvorio beležnicu i držao je spremnu svetlosnu olovku. Lejni shvati da mu to ne smeta. Tip kao da je od toga postajao opušteniji. "Strateška poslovna jedinica", reče on. "Mala soba za sastanke. Sliskenov poštanski ured."

"Poštanski ured?"

"Kalifornijski plan. Ljudi nemaju kancelarijske stolove. Kad god uđeš, uzmeš kompjuter i telefon iz Kaveza. Priklučiš ga ako ti treba više periferacija. SPJ-i su za sastanke, ali je teško dobiti ih kada ti trebaju. Tamo su na ceni virtuelni sastanci, a i pogodniji su za osetljive teme. Dobiješ kasetu za lične stvari. Paziš da te ne uhvate sa ispisom iz računara. Isto tako mrze da vide ceduljice."

"Zašto?"

"Zato što bi mogao da zapišeš nešto sa interne mreže, i da se to nekako nađe napolju. Ta vaša beležnica nikada ne bi izišla iz Kaveza. Ako nema hartije, imaju uvid u svaki poziv, svaku pozvanu sliku, svaki pritisak na taster."

Belkvel je sada klimao glavom, dosežući ostriženom kupolom kose crvenilo Ejmosovih usana od unutrašnjih guma. "Bezbednost."

"Dakle, jeste li bili uspešni, gospodine Lejni?" upita Jamazaki. "Jeste li pronašli... čvorne tačke?"

4. RASPAKOVANA VENECIJA

"Sada zaveži", reče žena na 23E, iako Kija nije rekla ni reč. "Sestra ima da ti ispriča priču."

Kija podiže pogled sa ekrana na naslonu sedišta ispred sebe, gde se probijala kroz jedanaesti nivo lobotomizovane avionske verzije Ratova Lobanje. Plavuša je gledala pravo ispred sebe, umesto u Kiju. Njen ekran bio je spušten da bi mogla da koristi njegovu poledinu kao poslužavnik, i upravo je dovršila još jednu čašu ledenog soka od paradajza koje je plaćala stjuardesi da joj donosi. Služili su ga, iz nekog razloga, sa četvrtastim komadima celera zataknutim u čašu kao slamka ili štapić za mešanje, ali plavuša kao da nije marila za njih. Poređala je pet komada celera na poslužavniku u kvadrat kao kad dete gradi zidove ili kućicu, ili koral za figurice životinja.

Kija pogleda svoje palčeve na Er Magelanovom senzorskom jastučiću za jednokratnu upotrebu, pa opet u oči pod maskarom. Koje su je upravo posmatrale.

"Postoji mesto gde uvek vlada svetlost", reče žena. "Svuda je svetlo. Nigde nema tame. Svetlost je kao magla, kao da nešto pada, u svakom trenutku, bez prestanka. U svim mogućim bojama. Tamo su kule kojima ne vidiš vrh, i ta svetlost što pada. A dole, u njihovom podnožju, nakrcali su barove. Barove i klubove sa striptizom i diskaće. Naslagani su kao kutije sa cipelama, jedan povrh drugog. I bez obzira na to kako se provučesh unutra, bez obzira na to uz koliko se stepenica popneš, u koliko se liftova povezeš, bez obira na to koliko je mala soba u kojoj se na kraju nađeš, svetlost te uvek pronađe. To je svetlost koja prolazi ispod vrata, kao prah. Sitan, najsitniji prah. Zavlači ti se ispod kapaka, ako nekako uspeš da zaspiš. Ali tamo ne želiš da spavaš. Ne u Šinđukuu. Zar ne?"

Kija je odjednom postala svesna fizičke mase aviona, zastrašujuće nestvarnosti njenog kretanja kroz prostor, njenog vazdušnog kostura kako vibrira kroz sleđenu noć negde iznad mora, sada već daleko od obale Aljaske - bilo je to nemoguće, ali istina. "Ne", začu Kija sebe kako odgovara, a Ratovi Lobanje, primetivši njenu nepažnju, baciše

je na prethodni nivo.

"Ne", složi se žena, "ne želiš. Ali te oni nateraju. Nateraju te da zaspiš. U središtu sveta." A onda zaveli glavu, sklopi oči i zahrka.

Kija iziđe iz Ratova Lobanje i zataknu senzorski jastučić u džep na naslonu sedišta. Došlo joj je da vrišti. O čemu je ovde reč?

Naiđe stjuart, pokupi ogradu od celera u salvetu, uze ženinu čašu, obrisa poslužavnik i zaklopi ga nazad na naslon sedišta.

"Moja torba?" reče Kija. "Gore u kaseti?" Pokaza gde.

On otvori pregradu iznad nje, izvuče njenu torbu i spusti joj je u krilo.

"Kako se ovo otvara?" Dodirnula je omče od žilavog crvenog želatina koje su držale patent-zatvarače.

Stjuart izvuče malu crnu alatku iz futrole na kaišu. Izgledala je kao ona sprava koju je videla da veterinar koristi da potkreše pseće kandže. Postavio je drugu šaku da uhvati loptice u koje su se omče pretvorile kada ih je presekao alatkom.

"Mogu da koristim ovo?" Povukla je zatvarač i pokazala mu Sendbendere, zataknete između četiri para smotanih gaćica.

"Ovde ne možete da se uključite; samo u poslovnoj i prvoj", reče on.

"Ali možete da koristite to što imate unutra. Možete da se uključite na ekran na sedištu, ako želite."

"Fala", reče ona. "Imam naočare." On ode dalje.

Plavušino hrkanje prešlo je u srednje glasno zujanje kada su prošli kroz vazdušni kovitlac. Kija iskopa naočare i kablove iz njihovih gnezda u čistom vešu, odloži ih pored sebe, između boka i naslona za ruke. Izvukla je Sendbendere, zatvorila torbu i upotrebila slobodnu ruku i obe noge da ćušne torbu ispod sedišta ispred sebe. Imala je strašnu potrebu da se izvuče odatle.

Položivši Sendbendere u krilo, pritisnula je palcem kontrolu baterija. Osam sati bez napajanja, ako bude imala sreće. Ali sada je nije bilo briga za to. Odmotala je kabl sa okvira naočara i uključila ga. Vrhovi su bili zapetljani, kao i uvek. Samo polako, reče sebi. Pokida li se senzorska žica, provešće celu noć sa klonom Ezli Modin Karter. Mali srebrni naprsci, savitljivi prsti okvira; sad samo polako... Utikač za svaki. Jedan uključen, drugi uključen...

Plavuša reče nešto u snu. Ako se to moglo nazvati san.

Kija podiže naočare, stavi ih i pritisnu veliko crveno.

...Ma, odo' ja odavde.

I stvarno ode.

Bila je tamo na rubu postelje, gledajući u poster Obzorja niske rezolucije. Sve dok Ni to nije primetio. Pogladio je svoje polunarasle brkove i iskezio joj se.

"Ej, Kija."

"Ej." Iskustvo ju je naučilo da ne izgovara reči, privatnosti radi.

"Šta ima, devojko?"

"Nalazim se u avionu. Letim u Japan."

"Japan? Moćno. 'Si slušala naš disk iz Budokana?"

"Nije mi do razgovora, Ni." U svakom slučaju, ne sa softverskim vodičem, koliko god da je sladak.

"Budi 'ladna." Sevnuo joj je onaj mačji kez, sa boricama u uglovima očiju, i pretvorio se u zamrznutu sliku. Kija pogleda oko sebe, osećajući se razočarano. Stvari nekako nisu bile tačnih razmera, ili je možda trebalo da upotrebi one fraktalne pakete koji bi sve pomalo pomerili, dodali prašinu u uglovima i mrlje oko prekidača za svetlo. Zona Rosa se klela u njih. Kada je bila kod kuće, Kija je volela to što je konstrukt čistiji nego što je njena soba ikada bila. Sada ju je to činilo nostalgичnom, činilo da joj nedostaje prava stvar.

Pokazala je prema dnevnoj sobi, prošavši pored nečega što je trebalo da budu vrata majčine spavaće sobe. Dnevna soba takođe je imala tek naznačene uglove i nameštaj koji je unela iz Plejmobilovog sistema koji je imala pre Sendbendera. Treperavo bitmapirana ribica lenjo je plivala okolo unutar staklenog čajnog stočića koji je napravila kada joj je bilo devet godina. Drveće ispred prozora sobe bilo je još starije: savršeno okrugla stabla u Krajola-smeđoj boji nosila su otrovno zelene lopte stopljenog lišća. Ako bi gledala u njih dovoljno dugo, napolju bi se pojavio Mamfalamfagus, spreman na igru, i zato nije gledala.

Posadila se na Plejmobilov kauč i osmotrila programe razbacane po stočiću. Sendbendersov sistemski softver izgledao je kao staromodna platnena vreća za vodu, neka vrsta termos (morala je da pogleda u Šta je šta, svoj rečnik ikona, da bi to provalila). Bila je izlizana i spektakularno organska, sa sićušnim kapima vode koje su se probijale kroz gusto tkanje materijala. Kada biste se dovoljno približili, videli biste stvari kako se ogledaju u svakoj kapi: štampana kola nalik na mrežu perli ili kožu na vratu guštera, dugačku pustu

plažu ispod sivog neba, planine na kiši, potok kako teče preko raznobojnog kamenja. Volela je Sendbenderse, zato što su bili najbolji. Na orošenom platnu bilo je blede odštampano SENDBENDERS, OREGON, kao da je gotovo izbledelo na pustinjском suncu. SISTEM 5.9. (Imala je sve potonje verzije, do 6.3. Pričalo se da je 6.4 pun grešaka.)

Pored vreće za vodu ležao je njen školski rad, predstavljen kao korice sa tri prstena koje su preživle dejstvo veštačkog bit-habanja, sa žičanim konturama obraslim digitalnom grahoricom. Mora to da preformatira pre nego što pođe u novu školu, podsetila se. Suviše detinjasto.

Njena Ni/Rez zbirka, albumi, kompilacije i pirati, bili su prikazani kao originalni diskovi u kutijama. Bili su poslagani, što nehajnije moguće, pored arhivskog materijala koji je uspela da sakupi otkako je bila primljena u ogranak u Sijetlu. Ovaj je izgledao, zahvaljujući srećnoj razmeni dokumenata sa jednim članom u Švedskoj, kao litografisana limena kutija za čuvanje hrane, sa čijeg su ravnog četvrtastog poklopca virili Rez i Ni, zbunjeno i zamućenih očiju. Obožavalac iz Švedske skenirao je rad na pet odštampanih površina originala, a zatim ga je mapirao preko žičanog modela. Original je verovatno bio nepalske proizvodnje, definitivno nelicenciran, i Kiji se dopadao izvrnuti kaše. Zona Rosa htela je da napravi kopiju i za sebe, ali je zauzvrat nudila samo nekoliko bajatih TV-spotova sa petog koncerta u Meksiko Doumu. Spotovi nisu bili dovoljno bajati, i Kija nije želela da se menja. Postojao je zamućeni dokumentarac sa turneje po Brazilu koji je navodno napravila jedna podružnica Globo sa besplatnim pristupom. Kija je želela taj dokumentarac, jer je Meksiko ležao u istom pravcu kao Brazil.

Prešla je prstom preko naslaganih diskova. Šaka joj je bila žičane strukture, prst sa vrhom od treperave žive. Razmišljala je o Traču. Tračeva je bilo i pre, ima ih i uvek će ih biti. Postojao je taj trač o Niju i onom danskom modelu, da nameravaju da se uzmu, koji je verovatno bio tačan, iako se nikad nisu uzeli. A tračeva o Rezu i raznoraznim osobama bilo je kol'ko 'oćeš. Ali to su bile osobe. Ta Dankinja, model, spadala je u osobe, iako bi Kija za nju pre rekla da je ljiga. Trač je bio nešto drugo.

Zbog čega je, zapravo, i letela u Tokio.

Izabrala je Obzorje niske rezolucije.

Virtuelna Venecija koju joj je otac poslao za trinaesti rođendan izgledala je kao stara, prašnjava knjiga u kožnom povezu. Glatka, smeđa koža bila je mestimično izglačana u fini antilop, digitalni ekvivalent pranja džinsa u mašini punoj optica za golf. Ležala je pored bezličnog, sivog dokumenta koji je bio njen primerak rešenja o razvodu braka i sporazuma o starateljstvu.

Privukla je Veneciju bliže sebi, otvorila je. Riba se ukoči, jer je sistem pokrenuo pomoćni program.

Venecija je bila raspakovana.

Pjaca u monohromatskom prikazu srca zime, sa pročeljima zgrada u mermeru, porfiru, uglačanom granitu, jaspisu, alabasteru (imena minerala samovoljno su se listala u meniju na ivici vidokruga). U gradu krilatih lavova i zlatnih atova. U zadati sat večitog i sivog svitanja.

Ovde je mogla da bude sama, ili sa Učiteljem Muzike kao vodičem.

Njen otac, kada ju je pozvao iz Singapura da joj čestita rođendan, rekao joj je da se Hitler, prilikom svoje jedine posete, iskrao da sam procunja ulicama, u isti sitni sat, verovatno već lud, trčkarajući kao pas.

Iako je samo naslućivala ko bi mogao da bude Hitler, i to uglavnom preko tekstova pesama, Kija je razumela tu potrebu. Kamene ploče Pjace potekle su ispod nje kao svila kada je podigla posrebrni prst i ubrzala kroz lavirint mostova, vode, svodova i zidova.

Nije imala predstavu o tome kakva je svrha bila prvobitno namenjena tom mestu, njegovo kako i zašto, ali ono je savršeno odgovaralo sebi i prostoru koji je zauzimalo, njegova voda i kamen bez greške su se uklapali u zagonetnu celinu.

Najjuvnutiji softver koji je ikada videla, nema šta, a onda se začuše uvodni akordi 'Pozitronskog predosećaja'.

5. ČVORNE TAČKE

Klinton Emori Hilman, star dvadeset pet godina: frizer, kuvar sušija, muzički novinar, statista u pornićima, pouzdani nabavljač zabranjenih kultura fetusnog tkiva za potrebe trojice endomorfičnijih članova definitivno džiberskih Vojvoda od Udri Ih Atomskom, čija je stvar 'Moja mala iz Zalivskog rata' odmah skočila na osamnaesto mesto Bilbordove liste, bila u teškoj rotaciji na Ja (srce) Ameriku i već postala predmet diplomatskih protesta nekoliko islamskih država.

Keti Torens izgledala je spremna da bude zadovoljna. "A fetusno tkivo, Lejni?"

"Pa", reče Lejni, spustivši optofone pored kompjutera, "mislim da bi to mogao da bude bolji deo priče."

"Zašto?"

"Izgleda da je iračkog porekla. Oni namerno insistiraju na tome. Nešto drugo ne bi ni uzimali."

"Primljeni ste."

"Jesam?"

"Mora da si povezao pozive Venturi sa računima za parkiranje u garaži u Beverli Centru. Mada je taj vic sa 'malom iz Zalivskog rata' bilo teško prevideti."

"Čekajte malo", reče Lejni. "Vi ste, dakle, znali."

"Biće to glavni prilog u emisiji koja ide u sredu." Zatvorila je kompjuter, ne mareći da prethodno isključi razbudženu bradu Klinta Hilmana. "Ali sam ovako imala priliku da vas posmatram kako radite, Lejni. Rođeni ste za to. Gotovo sam poverovala da to sa čvornom tačkom nije obično proseravanje. Nešto od toga što ste radili nije imalo nikakvog smisla, ali sam bila svedok kako izoštravate, 'ladno, na nešto za šta je trojici iskusnih istraživača trebalo mesec dana da iskopaju. Vama je za to trebalo nešto manje od pola sata."

"Ponešto od toga bilo je nedozvoljeno", reče Lejni. "Povezani ste sa delovima DatAmerike sa kojim ne bi trebalo da jeste."

"Jesi li čuo za sporazum o čuvanju tajne, Lejni?"

Jamazaki podiže pogled sa beležnice. "Vrlo dobro", reče, verovatno

Blekvelu. "Ovo je vrlo dobro."

Blekvel pomeri svoju težinu, a poliugljenik stolice pobuni se slabim krckanjem. "Ali nije potrajao tamo, zar ne?"

"Nešto više od šest meseci", reče Lejni.

Šest meseci umeju da budu veoma dugo vreme, u Slitskenu.

Veći deo prve plate potrošio je da iznajmi mikro-samački na retroobnovljenoj parking-konstrukciji na Brodvej Aveniji, u Santa Moniki. Pokupovao je košulje nešto više nalik onima koje su se nosile u Slitskenu, a malajske je zadržao za spavanje. Kupio je par skupih naočara za sunce i postarao se da mu se u džepu košulje nikada ne nađe nijedan flomaster.

Život u Slitskenu imao je određeni usredsređeni kvalitet. Lejnijeve kolege ograničavale su se na usku talasnu širinu emocija. Izvesna vrsta humora, kao što je rekla Ketii, bila je veoma cenjena, ali je bilo neobično malo smeha. Tu su se uništavali, a ponekad i vaspostavljali, životi i rušile se karijere, ili bivale obnovljene, u nestvarnim i neočekivanim oblicima. Zato što je Sliskenov posao bilo obredno puštanje krvi, a puštena krv bila je alhemijsko gorivo: slava u svom najsirovijem, najčistijem obliku.

Lejnijeva sposobnost da pronađe podatke u prividno nasumičnim pustopoljima slučajno generisanih informacija zaradila mu je zavist i kивно divljenje iskusnijih istraživača. Postao je Ketin miljenik i bilo mu je gotovo drago kada je otkrio da okolo kruži trač da njih dvoje imaju vezu.

Ne, nisu imali vezu... osim taj jedan put, kod nje u Šermanovim Hrastovima, a to nije bila dobra zamisao. Ništa što bi ijedno od njih poželelo da ponovi.

Ali Lejni se i dalje izoštravao, fokusirao, šireći granice onoga, šta god da je to bilo, što se ispoljavalo kao njegov dar, njegov osećaj. A Ketii se to dopadalo. Sa optofonima na glavi i Sliskenovom namenskom linijom koja ga je punila bezličnim prostranstvima DatAmerike, sve više se osećao kao kod kuće. Išao je tamo gde bi ga Ketii uputila da ide. Pronalazio je čvorne tačke.

Ponekad bi se zapitao, padajući u san u Santa Moniki, postoji li neki širi sistem, polje više perspektive. Možda je i sama celina DatAmerike posedovala čvorne tačke, info-procepe kroz koje se

moglo stići do neke druge vrste istine, drugog vida saznanja, duboko ispod sivih plićaka podataka. Ali samo ako bi tamo bilo nekoga da postavi pravo pitanje. Nije imao pojma koje bi to bilo pitanje, ako je uopšte postojalo, ali je nekako sumnjao da će ono ikada biti postavljeno iz SPJ u Slitskenu.

Slitsken je poticao iz programiranja 'stvarnosti' i mrežnih tabloida sa kraja dvadesetog veka, ali im je nalikovao onoliko koliko neki krupan, brz, dvonožni mesožder podseća na svoje puzave pretke iz plićaka. Slitsken je bio zreli oblik, koji je podržavao potpuno globalnu mrežu franšiza. Slitskenovi prihodi platili su sopstvene satelite i izgradnju zgrade u Barbenku, gde je radio.

Slitsken je bio tako popularna emisija da se razvio gotovo u staru zamisao mreže. Bio je podržan i ojačan ograncima i periferacijama, koje su sve bile projektovane da usmere gledaoca prema središtu, polaznom jezgru, poznatom i pouzdanom krvavom oltaru koji je jedan od Lejnijevih meksičkih saradnika zvao Zadimljeno Ogledalo.

Bilo je nemoguće raditi u Slitskenu, a ne steći osećaj učestvovanja u istoriji, ili u nečemu za šta bi Ketii Torens rekla da je zamenilo istoriju. Sam Slitsken, pretpostavljao je Lejni, mogao je da bude jedna od onih čvornih tačaka koje je ponekad polusvesno pokušavao da zamisli, informaciona nepravilnost što se otvara u neku nezamislivo dublju strukturu.

U svojoj potrazi za manjim čvornim tačkama, koje je po Ketinom nalogu odlazio da traži u DatAmerici, Lejni je za kratko vreme uspeo da utiče na tok opštinskih izbora, budućnost tržišta patentnih gena, zakon o abortusu u državi Nju Džerzi i uzlet izvesnog ekstatičnog pokreta za legalizaciju eutanazije (ili samoubilačkog kulta, zavisno od stanovišta) koji se zvao Preminuli Oko Ponoći, da se ne pominju životi i karijere nekoliko osoba, slavni u različitim poljima.

Taj uticaj nije uvek bio na štetu, zavisno od onoga što su ličnosti obrađene u emisijama želele za sebe. Ketin prilog o Vojvodama od Udri Ih Atomskom, koji je otkrio isključivu opredeljenost grupe za iračko fetusno tkivo, učinio je da njihova sledeća ploča smesta postane platinska (i izazvao suđenja po kratkom postupku i javna vešanja u Bagdadu, ali je Lejni zaključio da život tamo mora da je težak i bez toga).

Lejni nikada nije gledao Slitsken i pretpostavljao je da mu je to bilo

uračunato u korist kada se prijavio za posao istraživača. Nije imao nikakvo mišljenje o emisiji, pozitivno ili negativno. Prihvatao ju je, ako se moglo reći da je ikada razmišljao o njoj, kao životnu činjenicu. Slitsken je bio jedan od načina da se naprave vesti. Slitsken je bio mesto gde je radio.

Slitsken mu je omogućio da radi jedinu stvar koju je zaista umeo da radi, i zbog toga je uspeo da izbegne uzročno-posledično razmišljanje. Čak i sada, u pokušaju da to objasni zainteresovanom gospodinu Jamazakiju, otkrio je da mu je i dalje teško da oseti bilo kakvu jasnu vezu sa odgovornošću. Bogati i slavni, jednom je izjavila Ketii, retko to postaju slučajno. Moguće je postati jedno ili drugo, ali veoma retko, slučajno, oboje.

Poznate ličnosti koje nisu bile ni jedno ni drugo, bile su priča za sebe, i Ketii ih je smatrala za krstove koje je morala da nosi: masovni ubica, na primer, ili roditelji njegove poslednje žrtve. Tu nije bilo nijedne odlike zvezda (iako je uvek čuvala nadu za ubice, osećajući da tu bar ima potencijala).

Predmet Ketinih želja bila je ona druga vrsta, i zato je usmeravala Lejnijevu pažnju, i pažnju trideset drugih istraživača, na ličnije vidove života onih koji su bili planski i barem umereno poznati.

Elison Širs uopšte nije bila poznata, ali je čovek za koga je Lejni potvrdio da ima vezu s njom bio sasvim dovoljno poznat.

A onda je počeo da uviđa još nešto.

Elison Širs je znala, nekako, da je on tamo i da je posmatra. Kao da ga je osetila kako zuri u zdenac podataka koji je odražavao njen život, sa površinom načinjenom od trica, svakodnevnih zapisa o njenom životu na digitalnoj podlozi sveta.

Lejni je posmatrao kako iznad odraza Elison Širs počinje da se obrazuje čvorna tačka. Elison Širs će se ubiti.

6. D.E.S.H.

Kija je programirala svog Učitelja Muzike da gaji naklonost prema mostovima. Pojavljivao se, u njenoj virtuelnoj Veneciji, svaki put kada bi prešla jedan od njih umerenom brzinom: vitak mladić bledoplavih očiju koji je rado nosio dugačke, lepršave kapute.

Bio je predmet gledaj-i-oseti sudskog postupka, u svojoj beta-verziji, kada su pravni zastupnici poznatog britanskog pevača uložili žalbu zbog toga što su tvorci Učitelja Muzike skenirali fotografije njihovog klijenta iz mlađih dana. Spor je bio rešen izvan suda, i u svim potonjim verzijama, uključujući onu koju je imala Kija, njegov lik bio je mnogo više generički.

U Veneciju ga je unela prilikom svoje druge posete gradu, da joj pravi društvo i da obezbedi izbor muzike, i učinilo joj se kao dobra zamisao da programira njegovo pojavljivanje u trenucima kada prelazi mostove. U Veneciji je bilo puno mostova, od kojih su neki bili tek mali lukovi kamenih stepenica preko najužih kanala. Postojao je Most Uzdisaja, koji je Kija izbegavala jer joj je izgledao tužno i avetinjski, i Most Pesnica, koji joj se dopadao najviše zbog naziva, i toliko mnogo drugih. Takođe je postojao Rijalto, veliki, grbav i fantastično star, gde su, po rečima njenog oca, ljudi izmislili bankarstvo, ili bar određenu vrstu bankarstva. (Njen otac je radio za banku i zato je morao da živi u Singapuru.)

Sada je usporila trku kroz grad i krstarila je brzinom pešaka uz stepenasti uspon Rijalta, u društvu Učitelja Muzike koji je elegantno hodao pored nje, u kaputu boje gita, zalepršanom na vetru.

"DESH", reče on, aktiviran njenim pogledom, "Dijatonična elaboracija statičke harmonije. Takođe poznata kao durska lestvica sa silaznom bas-linijom. Bahova 'Melodija na g-žici' iz 1730. Prokol Harumova 'Bleđe od najbleđe senke' iz 1967." Da ga je u tom trenutku pogledala, čula bi odlomke melodija, iz neodređenog izvora i glasne baš kako treba. A zatim bi usledilo još podataka o DESH-u i još odlomaka. Ali njoj je trebalo njegovo prisustvo radi društva, a ne radi poduke. Mada je poduka bila njegova suština, ako se izuzme pojava, koja se sastojala od toga da bude plav, skladan i odeven lepše nego što je ijedan živi čovek mogao da bude. Znao je sve što se moglo znati o muzici, i ništa više.

Nije znala koliko se dugo zadržala u Veneciji, ovaj put. I dalje je bio onaj trenutak pred svitanje koji je najviše volela, zbog čega ga je i sačuvala.

"Znaš li nešto o japanskoj muzici?" upitala ga je.

"O kojoj vrsti?"

"Onoj koju sluša narod."

"Popularnoj muzici?"

"Valjda."

Zastao je, vrteći se u mestu, sa rukama u džepovima, lepršajući skutima trenčkota tako da se ukazivala postava.

"Mogli bismo da počnemo od muzike zvane enka", reče on, "mada sumnjam da bi ti se svidela." Programski vodiči radili su te stvari, provaljivali šta voliš. "Koreni savremenog japanskog popa kasnijeg su datuma, sa komercijalnom pojavom nečega što se zove 'grupni zvuk'. Reč je o imitatorskom fenomenu, otvoreno okrenutom tržištu. Veoma razvodnjen uticaj zapadnog popa. Sasvim isprazan i jednoličan žanr."

"Zanima me da li je istina da imaju pevače koji, zapravo, ne postoje?"

"Pevači-idoli", reče on, pošavši dalje grbavom strminom mosta. "Idoru. Neki od njih neverovatno su popularni."

"Da li se ljudi ubijaju zbog njih?"

"Ne znam. Moguće je, pretpostavljam."

"A da li se venčavaju njima?"

"Nisam čuo za tako nešto."

"Šta znaš o Reji Toeji?" Pitala se da li se to zaista tako izgovara.

"Bojim se da je ne poznajem", reče on, sa lakim grčem koji se dešavao kada bi ga pitala nešto o muzici nastaloj posle njega. Kiji ga je u takvim prilikama uvek bilo žao, iako je znala da je to besmisleno.

"Nije važno", reče i sklopi oči.

Skinula je naočare.

Posle Venecije, avion joj se činio još više skučen i niske tavanice, klaustrofobična cev nakrcana sedištima i ljudima.

Plavuša je bila budna i posmatrala ju je, manje slična Ešli Modine Karter pošto je skinula šminku. Lice joj je bilo samo nekoliko centimetara od njenog.

Onda se osmehnula. Bio je to spor osmeh, modularan, kao da je iz više koraka, kao da svakim od tih koraka upravlja posebna stidljivost ili oklevanje.

"Sviđa mi se tvoj kompjuter", reče. "Izgleda kao da su ga napravili Indijanci, ili tako nešto."

Kija pogleda u svoj Sendbenders. Isključi crveno dugme. "Od korala je", reče. "Ovo su tirkizi. Ovo što liči na slonovaču jeste unutrašnjost

jedne vrste oraha. Obnovljivo je."

"Ostatak je od srebra?"

"Aluminijuma", reče Kija. "Tope stare konzerve koje iskopavaju na plaži i pretapaju ih u peščanim kalupima. Ove ploče su od mikarte. To je lan sa nekom smolom."

"Nisam znala da Indijanci umeju da prave računare", reče žena, pruživši ruku da dodirne zaobljenu ivicu Sendbendersa. Glas joj je bio nesiguran, lak, kao u deteta. Nokat na prstu koji je počivao na Sendbendersu bio je jarkocrvene boje, sa oguljenim lakom. Drhtaj, i ruka se povuče.

"Previše sam popila. Sa previše tekile unutra. Edi to zove 'vitamin T'. Nisam bila nevaljala, a?"

Kija odmahnu glavom.

"Ne sećam se uvek da li sam bila."

"Znate li koliko još imamo do Tokija?" upita Kija, jer nije znala šta drugo da kaže.

"Devet sati, možda", reče plavuša i uzdahnu. "Podzvučni su baš udav, zar ne? Edi mi je bio rezervisao na nadzvučnom, poslovnu klasu, ali je onda rekao da nešto nije u redu sa kartom. Edi dobija sve karte sa tog mesta u Osaki. Jednom smo leteli Er Fransom, u prvoj klasi, i tamo ti se sedište pretvara u krevet, i još te lepo ušuškaju ćebencetom. I postoji otvoren bar sa bocama na izvol'te, i šampanjcem, i strava hranom." Uspomena kao da je nije razveselila. "A na kraju ti poklone parfem i šminku, u original torbici od Hermesa. Prava koža. Šta ćeš u Tokiju?"

"Oh", reče Kija. "Oh. Pa... Moja prijateljica. Idem u posetu prijateljici."

"Tamo je tako čudno. Znaš, posle zemljotresa."

"Ali sve su ponovo sagradili. Jesu li?"

"Naravno, ali su to uradili tako brzo, uglavnom pomoću tog nanoteha, te stvari što rastu same od sebe. Edi je otišao tamo pre nego što se slegla prašina. Rekao mi je da si mogla da gledaš zgrade kako rastu, noću. Sobe su gore na vrhu bile kao saće, i zidovi su se sami zatvarali preko njih, jedan za drugim. Rekao je da je to bilo kao da posmatraš kako se topi sveća, ali pušteno unazad. Mora da je bilo jezivo. Bez ikakvog zvuka. Mašine, premale da bi se videle golim okom. Mogu da ti se uvuku u telo, znaš?"

Kija oseti skrivenu notu panike. "Edi?" upita, da pokuša da promeni

temu.

"Edi je nešto kao poslovni čovek. Posle zemljotresa je otišao u Japan da zaradi pare. Kaže da je tada ta infa, infa, struktura bila potpuno ogoljena. Kaže da joj je to iščupalo kičmu, tako da si mogao da ulaziš i preturaš, ali na brzaka, pre nego što se sve ponovo zatvorilo i zaraslo. A zaraslo je oko Edija, kao da je on neki umetak ili tako nešto, tako da je postao deo infa, infa..."

"Infrastrukture."

"Ja', strukture. Tako da je on sada priključen, na te sokove. Posедуje nekretnine i klubove i ima dil u muzici i videu i tako tome."

Kija se nagnu napred, izvuče torbu ispod sedišta i ćušnu Sendbenders u nju. "Živite tamo, u Tokiju?"

"Deo vremena."

"Je l' vam se sviđa tamo?"

"Pa, tamo je... ovaj... pa... uvrnuto, je li? Nigde nije kao tamo. Tamo se dogodilo to veliko sranje, pa su ga popravili tako da se dogodila možda još veća stvar, veća promena, a svi idu okolo i prave se da ništa nije bilo. Ali znaš šta?"

"Šta?"

"Pogledaj mapu. Mapu od ranije. Mnogo toga nije čak ni tamo gde je pre bilo. Ni blizu. Dobro, ponešto i jeste, Palata, taj autoput i ta velika gradska većnica u Šinđuku, ali ostalo je uglavnom kao da su ga tek sada smislili. Sav krš od zemljotresa gurnuli su u more, kao nasip, i sada i na tome grade. Nova ostrva."

"Znate", reče Kija, "stvarno sam strašno pospana. Mislim da ću sad pokušati da odspavam."

"Zovem se Merielis. Jedna reč."

"A ja Kija."

Kija zažmuri i pokuša malo da obori sedište, ali nije išlo dalje.

"Lepo ime", reče Merielis.

Kiji se učini da ćuje Ućiteljev DESH kroz zvuk motora, ne toliko zvuk koliko nešto što je sada bilo deo nje. Ona bleđa senka nećeg, ali nije mogla taćno da odredi šta je to.

7. VLAŽNI, TOPLI ŽIVOT U ELISON ŠIRS

"Pokušaće da se ubije", reče Lejni.

"Zašto?" Ketii Torens je sladila espresso. Ponedjeljak po podne u Kavezu.

"Zato što zna. Oseća da je posmatram."

"To je nemoguće, Lejni."

"Ipak zna."

"Ne 'posmatraš' je. Pregledaš podatke koje ona stvara, kao oni što ih svi mi stvaramo. Ona to ne može da zna."

"Ali zna."

Bela šolja zvecnu o tacnu. "Dobro, kako onda ti znaš da ona zna? Pregledaš izveštaje o njenim telefonskim razgovorima, šta bira da gleda i kada, muziku koju poziva. Kako možeš da znaš da je svesna tvog zanimanja?"

Čvorna tačka, hteo je da kaže. Ali nije.

"Mislim da si previše radio, Lejni. Pet slobodnih dana."

"Ne, ja bih radije..."

"Ne mogu sebi da priuštim da te pustim da sagoriš. Poznajem znakove, Lejni. Rekreativno odsustvo, pet dana."

Pridodala je tome putne dnevnicke. Lejnija su poslali u Slitskenovu kućnu agenciju gde su mu rezervisali boravak u jednom prošupljenom brdu iznad Ikstape, hotelu sa ogromnim kamenim loptama nanizanim duž uglačanog betona zastakljenog predvorja. Iza stakla su iguane sa prepotopskom mirnoćom motrile radnike na recepciji sa smeđih grana koje su isticale njihovu zelenu krljuštavu kožu.

Lejni je tamo upoznao ženu koja mu je rekla da je urednik za sobne svetiljke koje pravi jedna dizajnerska kuća u San Francisku. Bio je utorak uveče. Tek je tri sata bio u Meksiku. Piće u baru u predvorju.

Upitao ju je šta to znači, biti urednik za svetiljke. Lejni je malo pre toga došao do saznanja da ljudi čije zvanje jasno opisuje njihov posao rade poslove koje on nikada ne bi hteo. Kada bi ga neko pitao čime se bavi, rekao bi da je kvantitativni analitičar. Nije pokušavao da objasni čvorne tačke, niti Ketine teorije o slavnima.

Žena je odgovorila da njena firma pravi nameštaj i kućnu opremu,

najviše sobne svetiljke. Proizvodnja se, u stvari, odvijala na više različitih lokacija, uglavnom u severnoj Kaliforniji. Industrijska sela. Jedan zanatlija bi ugovorio da napravi dve stotine granitnih postolja, drugi da lakira i oboji dve stotine čeličnih cevi u sasvim određenu nijansu plave boje. Izvadila je beležnicu i pokazala mu animirane crteže. Tanan, stabljikast izgled tih stvari podsetio ga je na afričke insekte koje je gledao na Prirodnom kanalu.

Da li ih je ona dizajnirala? Ne. Svetiljke su bile dizajnirane u Rusiji, u Moskvi. Ona je bila samo urednik. Biralala je isporučioce delova. Nagledala je proizvodnju, prevoz do San Franciska, sklapanje na mestu gde je prethodno bila fabrika konzervi. Kada bi projektni dokumenti predvideli nešto što se nije moglo nabaviti, potražila bi novog isporučiooca ili bi se izborila za kompromis u izboru proizvodnog materijala.

Lejni ju je upitao ko su im kupci. Ljudi koji žele stvari koje nemaju drugi ljudi, odgovorila je. Ili koje drugi ljudi ne žele? I to, rekla je. Da li voli svoj posao? Da. Zato što su joj se i inače dopadale stvari koje su dizajnirali Rusi, kao i ljudi koji su izrađivali delove. A najviše od svega joj se dopadao, rekla mu je, utisak da stvara nešto sasvim novo, koji je imala dok je posmatrala kako se crteži iz Moskve na kraju pretvaraju u predmete na podu bivše fabrike konzervi.

Jednog dana se to pojavi, rekla je, i možeš da ga vidiš i dodirneš, i da oceniš da li je dobro ili nije.

Lejni je razmislio o tome. Izgledala mu je vrlo smireno. Preko poda od svetlucavog betona gotovo su se naočigled produžavale senke.

Položio je ruku na njenu.

I možeš da ga dodirneš, i da oceniš da li je dobro ili nije.

Nešto pre zore, kada je urednica svetiljki zaspala u njegovoj postelji, izišao je da posmatra luk zaliva sa balkona apartmana i mlečni oval meseca, providan, gotovo nevidljiv.

Te noći, u Saveznoj oblasti, negde istočno odatle, dogodili su se raketni napadi i pronele su se glasine o hemijskim otrovima. Bio je to najnoviji čin u jednom od onih nejasnih i večitih trvenja koja su činila pozadinu njegovog sveta.

U krošnjama oko njega budile su se ptice, zvuk koji je poznavao iz Gejnsvila, iz sirotišta i ostalih tamošnjih jutara.

Keti Torens je izrazila zadovoljstvo zbog Lejnijevog oporavka. Rekla mu je da izgleda osveženo.

Vratio se morima DatAmerike bez komentara, pretpostavljajući da bi sledeće odsustvo moglo da postane trajno. Posmatrala ga je onako kako bi iskusan zanatlija posmatrao vredan alat koji je pokazao prve znake zamora metala.

Čvorna tačka sada je izgledala drugačije, iako nije imao reči da opiše promenu. Prosejavao je beskrajne odlomke koji su se nataložili oko Elison Širs za vreme njegovog odsustva, tragajući za izvorom svog predašnjeg ubeđenja. Pozivao je muziku koju je ona pozivala dok je bio u Meksiku, puštajući svaku pesmu po redosledu njenog biranja. Otkrio je da je njen izbor postao životniji; pronašla je novog isporučioaca, Apful Grupvajn, čiji je neumorno pozitivni proizvod bio muzički ekvivalent Kanala Dobrih Vesti.

Uporedivši njene račune sa podacima njenog kreditora i njegovih maloprodajnih podugovarača, dobio je spisak svega što je kupila u toku protekle nedelje. Karton piva, žilete, Tokajev otvarač. Da li je moguće da je kupila Tokajev otvarač? Ali se onda setio Ketinog upozorenja da je to deo istraživanja koji najčešće izaziva ozbiljnu transferenciju, tačka u kojoj istraživačeva prisnost sa subjektom može da dovede do gubitka perspektive. "Često nam je najlakše da se identifikujemo na maloprodajnom nivou, Lejni. Mi smo potrošačka vrsta. Ako uhvatiš sebe da kupuješ drugu vrstu smrznutog graška, a ne onu koju kupuje subjekt, pripazi se."

Pod Lejnijevog stana bio je stepenast u skladu sa nagibom parking-garaže. Spavao je u njegovom najdubljem delu, na dušeku na naduvavanje koji je naručio preko Potrošačkog Kanala. Stan nije imao prozore. Propisi su zahtevali svetlosnu pumpu, i sa ploče na tavanici ponekad je padala obnovljena sunčeva svetlost, ali je on retko bio kod kuće preko dana.

Sedeo je na klizavoj ivici dušeka, zamišljajući Elison Širs u njenom stanu na Fauntin Aveniji. Veći je od ovog, znao je, ali ne mnogo. Sa prozorima. Stanarinu je plaćao, kao što je Slitsken konačno utvrdio, njen oženjeni glumac. "Njegov reptilski fond", nazvala je to Keti.

Mogao je da drži život Elison Širs u glavi kao jedinstven predmet, kao savršeno veran umanjeni model nečeg običnog, ali i čudesnog,

osvetljenog snagom njegove usredsređenosti. Nikada je nije sreo, niti govorio sa njom, ali ju je upoznao, činilo mu se, bolje nego što je iko ikada mogao ili će moći. Muževi nisu poznavali sopstvene žene kao on nju, niti žene muževe. Manijaci su možda težili da u toj meri upoznaju predmet svoje opsesije, ali uzalud.

Sve do noći u kojoj se probudio posle ponoći, sa glavoboljom. Bilo je suviše vruće, sa klimatizacijom ponovo nešto nije bilo u redu. Florida. Plava košulja u kojoj je spavao bila mu je zalepljena za leđa i ramena. Šta li ona sada radi?

Da li zuri u tavanicu, budna, u blede pruge odražene svetlosti, slušajući Apful Grupvajn?

Keti je počela da sumnja da on polako puca. Zagledao se u svoje šake. Mogle su da budu bilo čije. Gledao ih je kao da ih nikada ranije nije video.

Setio se 5-SB u sirotištu. Njegovog ukusa, koji je osećao dok su mu ga još ubrizgavali. Na truo metal. Placebo nije imao nikakav ukus.

Ustao je. Osetivši ga, Kuhinjski Ugao se probudi. Vrata frižidera kliznuše u stranu. Između belih plastičnih šipki police visio je prastari, pocrneli list salate. Na drugoj polici poluprazna boca evijanske vode. Zadržao je šake iznad lista salate, naprežući se da oseti neko zračenje iz njegovog truljenja, neku prefinjenu životnu silu, orgone, čestice energije nepoznate nauci.

Elison Širs će se ubiti. Znao je da je to video. Video je to nekako u slučajnim podacima koje je stvarala u svom blagom prolasku kroz svet stvari.

"Alo, drugar", reče frižider. "Ostavio si me otvorenog."

Lejni je ćutao.

"Čuj, stvarno želiš da vrata budu otvorena? Znaš da to utiče na automatsko od-leđivanje..."

"Bez priče." Osećaj u rukama bio je već bolji. Rashladile su se.

Stajao je tako sve dok mu šake nisu postale prilično hladne, a onda ih je povukao i pritisnuo vrhovima prstiju slepoočnice, a frižider je iskoristio priliku da se zatvori bez daljih primedbi.

Dvadeset minuta kasnije bio je u Metrou, na putu za Holivud. Preko izgužvane malezijske oksford-košulje nosio je jaknu. Usamljeni likovi ljudi na platformama stanica, bočno razvučeni iz njegovog ugla posmatranja, šišali su pored njega na vetru prolaska voza.

"Ovde ne govorimo o svesnoj odluci, zar ne?" Belkvel je gnječio ostatke svog levog uha.

"Ne", reče Lejni, "ne znam šta sam u tim trenucima mislio."

"Pokušavao si da je spasiš. Devojku."

"Imao sam osećaj kao da se nešto prekinulo. Gumena traka. Kao da me je vukla sila teže."

"Da, takav je osećaj", reče Blekvel, "kada se odlučiš."

Negde na padini brega posle izlaza iz stanice Metroa na Sansetu, prošao je pored čoveka koji je zalivao travnjak, pravougaonik veliki otprilike kao dva bilijarska stola, osvetljen bolničkom svetlošću ulične svetiljke. Lejni vide kapljice vode kako svetlucaju na savršeno jednakim vlatima od zelene plastike. Plastični travnjak bio je odeljen od ulice ogradom od zavarenog čelika, uspravnim zatvorskim rešetkama na čijem su vrhu blistali nezardali namotaji žilet-žice. Čovekova kuća bila je jedva malo veća od svetlucavog travnjaka; bio je to preživeli ostatak iz vremena kada je ova padina prema bregovima bila prekrivena bungalovima i šumarcima. Bilo ih je još, šćućurenih između smišljeno različitih pročelja stambenih zgrada sa terasama i apartmanskih naselja, sićušnih imanja okućenih pre nego što je taj kraj postao deo grada. U vazduhu se osećao miris pomorandži, ali nigde nije mogao da ih vidi.

Zalivač podiže pogled, i Lejni opazi da je slep, očiju pokrivenih crnim ovalima video-jedinica, direktno povezanim na očni nerv. Čovek nikada nije znao u kom pravcu gledaju.

Pošao je dalje, pustivši da ono što ga je vuklo odredi putanju kroz usnule ulice i povremeni miris stabala u cvatu. Negde u daljini, na Santa Moniki, začu se škripa kočnica.

Petnaest minuta kasnije našao se ispred zgrade na Fauntin Aveniji, gledajući uvis. Peti sprat. Stan broj 502.

Čvorna tačka.

"Ne želite da govorite o tome?"

Lejni podiže oči sa prazne šolje, susrevši se sa Blekvelovim pogledom sa druge strane stola.

"Ovo, u stvari, još nikome nisam ispričao", reče on, i to je bila istina.

"Ajde da prošetamo", reče Blekvel i ustade, noseći svoju masu, činilo se, bez napora, kao da je paradni balon pun helijuma. Lejni se pitao koliko bi moglo da bude sati, ovde ili u L.A. Jamazaki je platio račun.

Izišao je iz Ejmosa i Anda sa njima, u padajuću maglu koja je bila i nije bila kiša, na pločnik ustalasan od crnih kišobrana. Jamazaki izvadi crni predmet veličine posetnice i nešto deblji, i oštro ga presavi između prstiju. Stvar se rascveta u crni kišobran. Jamazaki mu ga pruži. Crna drška bila je suva i šuplja i jedva приметно topla.

"Kako se ovo sklapa?"

"Ne sklapa se", reče Jamazaki. "Baca se." Otvorio je još jedan za sebe. Čelavi Blekvel, u svom mikroporoznom, bio je očigledno imun na kišu. "Molim vas, nastavite priču, gospodine Lejni."

U praznini između dve daleke kule, Lejni ugleda još dalju, višu zgradu. A na njoj ogromna lica, maglovito poznata, zgrčena u neobjašnjivoj drami.

Ugovor o čuvanju tajne koji je Lejni potpisao trebalo je da pokrije sve slučajeve kada je upotreba Slitskenovih veza sa DatAmerikom mogla da bude protumačena kao kršenje zakona. Prema Lejnijevom iskustvu, ovi slučajevi bili su tako česti da su predstavljali gotovo neprekidno stanje, bar na određenim naprednim nivoima pretraživanja. Pošto je DatAmerika bila prethodni Lejnijev poslodavac, ovo ga nije previše čudilo. DatAmerika je bila manje sila nego teritorija, i u mnogome je bila zakon za sebe.

Lejnijevo produženo praćenje Elison Širs već je bilo povezano sa izvesnim brojem protivzakonitih radnji, od kojih mu je jedna otkrila šifre za otvaranje vrata u predvorje njene zgrade, aktiviranje lifta, otključavanje vrata njenog stana na petom spratu i poništavanje kućnog alarma koji je jemčio automatsku oružanu intervenciju ako bi uradila sve te stvari propustivši da otkuca dva dodatna broja. Ovo poslednje služilo je kao osiguranje protiv endemične provale u stan, zločina u kome su stanare prepadali u garažama i primoravali ih da otkriju šifre. Elison Širs sastavila je šifru od dana, meseca i godine svog rođenja, iako je svaka služba bezbednosti savetovala klijente da to nipošto ne rade. Dodatni broj je bio 23, koliko je bila stara

godinu dana ranije, kada se uselila i postala pretplatnik.

Lejni je bezglasno ponavljao ove brojeve dok je stajao ispred njene zgrade, čije je osmospratno pročelje bilo nečija loša imitacija Obnove Tjudora. U taj rani čas losanđeleskog svitanja sve je izgledalo oštro i nestvarno detaljno.

23.

"Dakle", reče Blekvel, "jednostavno ste se ušetali unutra. Otkucali ste njene šifre i tras, našli ste se unutra." Njih trojica čekala su da pređu na drugu stranu raskrsnice.

...Tras.

U predvorju od ogledala savršena tišina. Osećaj vakuuma. Desetak odraženih Lejnija prelazilo je preko prostranstva od novog tepiha. Do lifta koji je mirisao na nešto cvetno, gde je upotrebio još jedan deo šifre. Odneo ga je pravo na peti. Vrata kliznuše u stranu. Još novog tepiha. Ispod svežeg sloja krem boje zidovi hodnika imali su jedva primetne neravnine staromodnog gipsa.

502.

"Imaš li pojma šta radiš?" upita glasno Lejni, iako nije znao, niti će ikada, koga, sebe ili Elison Širs.

Sa vrata ga je motrio mesingani prsten prastare špijunke, delimično oslepljen kataraktom blede farbe.

Brojčanik brave bio je u ravni površine vrata, nešto niže od špijunke. Posmatrao je svoj prst kako ponavlja niz.

23.

Međutim, vrata su se otvorila pre nego što se šifra unela u memoriju i na njima se pojavila Elison Širs, potpuno naga. Iza nje su veselo grurali Apful Grupvajn. Lejni je ščepa za okrvavljene zglobove šaka. I ugleda u njenim očima ono što je tada i zanevek zapamtio kao pogled pukog prepoznavanja, u kome nije bilo čak ni prekora.

"Ovo ne funkcioniše", reče ona, kao da govori o kućnom aparatu, i Lejni začu sebe kako cvili, zvuk koji nije čuo od detinjstva. Hteo je da joj pogleda zglobove, ali nije mogao jer ju je držao za njih. Gurao ju je unazad, prema fotelji od pruća za koju nije bio svestan da ju je primetio.

"Sedi", rekao je, kao da se obraća neposlušnom detetu. Pustio joj je ruke. Otrčao u pravcu gde je pretpostavljao da se nalazi kupatilo.

Tamo našao peškire i neku vrstu trake.

I uhvatio sebe kako čuči ispred nje. Crveni prsti bili su joj savijeni prema crvenim dlanovima, kao u meditaciji. Omotao joj je tamnozeleni peškir oko zgloba leve šake i pričvrstio ga trakom, koja je bila neki proizvod bež boje za pokrivanje delova kože prilikom nanošenja kozmetičkih sprejeva. Znao je to iz njenih podataka o kupovini robe.

Jesu li joj prsti počeli da modre, ispod crvenog sloja? Podigao je pogled. Ono isto prepoznavanje. Jedan obraz umrljan krvavim prstima.

"Nemoj", reče on.

"Usporava."

Lejni joj je umotao desnu podlakticu, držeći kalem trake među zubima.

"Promašila sam arteriju."

"Ne miči se", reče Lejni i skoči na noge, pa se saplete sam od sebe, posrnuvši licem napred u nešto što je prepoznao, pre nego što je slomio nos, kao rad urednice svetiljki. Činilo mu se da je tepih šibnuo uvis i šaljivo ga pljesnuo po licu.

"Elison..."

Njena stopala prođoše pored njega, prema kuhinji.

"Elison, sedi dole!"

"Zvini", učinilo mu se da je čuo da kaže, a onda je čuo pucanj.

Blekvelova ramena se podigoše kada je uzdahnuo, načinivši zvuk koji je Lejni čuo kroz buku saobraćaja. Jamazakijeve naočare bile su pune poskakujućih pastela, zidovi su bili sam neon, sjaj koji bi postideo Vegas, svaka površina osvetljena i nemirna.

Blekvel je zurio u Lejnija. "Ovuda", reče najzad i zađe za ugao, u srazmernu tamu i zadah mokraće. Lejni pođe za njim, a Jamazaki ga je pratio. Na drugom kraju uskog prolaza izbiše u vilinsku zemlju.

Ovde uopšte nije bilo neona. Svetlost sa kula visoko iznad njih, ozbiljni pravougaonici mutnog stakla, veličine krupnijih čestitki, bili su oslikani crnim ideogramima. Svaki od ovih znakova obeležavao je sićušnu strukturu nalik na nekakvu drevnu kabinu za kupanje na nekoj zaboravljenoj plaži. Zbijena u nizu duž jedne strane popločane uličice, minijturna pročelja nalik na zatvorene šatre nekog tajnog

urbanog vašara. Kedrovina, srebrna od starosti, nauljena hartija, materijali za tapaciranje, ništa što bi odredilo mesto u vremenu osim činjenice da su natpisi bili električni. Ulica koju su sagradili vilenjaci. "Zlatna ulica", reče Kejt Alen Blekvel.

8. NARITA

Kija se iskrkala iz aviona u društvu Merielis, koja je popila par onih vitaminskih pića, a zatim zauzela toalet na dvadeset minuta da bi istimarila svoje umetke i nabacila maskaru i ruž. Kija nije imala pohvala za ishod tog poduhvata, koji je manje ličio na Ešli Modin Karter, a više na nešto na čemu je Ešli Modin Karter prespavala.

Kada je Kija ustala, imala je utisak da svakom delu tela mora da kaže šta treba da radi. Noge: hodajte.

U međuvremenu je uspela da uhvati još par sati sna. Spakovala je Sendbenders nazad u torbu, i sada je pomerala noge, jednu pa drugu, dok je Merielis, ispred njen, vukla noge u belim kaubojskim čizmama, ljuljajući bokovima, duž uskog prolaza.

Činilo se da izlazak iz aviona traje čitavu večnost, ali onda se konačno nađeše u hodniku, udišući vazduh aerodroma, ispod velikih logoa koje je Kija odvajkada poznavala, sve one japanske kompanije i svuda gužva koja se pomera u istom pravcu. "Imaš prtljag?" upita Merielis, pored nje.

"Ne", reče Kija.

Merielis je pustila Kiju da prođe ispred nje kroz pasošku kontrolu, gde je Kija dala japanskom policajcu svoj pasoš i Kešflou karticu koju je Zona Rosa uspela da je natera da nabavi jer je to ionako bila Kelsina ideja. Teorijski, iznos na kartici predstavljao je glavnicu u kasi sijetlovskog odeljenja, ali je Kija pretpostavljala da će Kelsi podmiriti konačni račun, a da to verovatno neće ni osetiti.

Policajac je izvukao njen pasoš iz proreza na pultu i vratio joj ga. Nije se udostojio ni da pogleda karticu. "Boravak najviše dve nedelje", rekao je i klimnuo joj glavom da prođe.

Mlečno staklo otvorilo se pred njom. Iza je bila gužva, mnogo veća na SiTeku. Mora da je sletalo previše aviona odjednom, čim je toliko ljudi čekalo na prtljag. Okrenula se pobočke da propusti malog robota natovarenog koferima. Imao je prljavoružičaste gumene točkove i nacrtane oči koje su mučenički kolutale dok se probijao kroz gomilu.

"Ovo je bilo lako", reče Merielis iza nje. Kija se okrete i vide kako ova

duboko udiše, zadržava vazduh i ispušta ga. Merielisine oči bile su stisnute, kao da je boli glava.

"Znate li kuda treba da idem da uhvatim voz?" reče Kija. U Senbendersu je imala mape, ali nije želela da ga vadi.

"Ovuda", reče Merielis.

Merielis poče da se probija kroz gužvu, a Kija je išla za njom, sa torbom ispod ruke. Izbiše ispred pokretne trake gde je prtljag klizio niz rampu, sudarajući se, i odlazio dalje.

"Evo jedne", reče Merielis, upecavši crnu torbu, tako napadno veselim glasom da ju je Kija pogledala. "I... druge." Još jedna ista kao prva, osim što je sa strane imala nalepnicu Nisanovog Okruga, treće po veličini zatvorene atrakcije u Kaliforniji. "Da li bi mi ponela ovu, srce? Leđa me ne služe posle dugih letova." Pružila je Kiji torbu sa nalepnicom. Nije bila preteška, možda kao da je napola puna odeće. Ali bila joj je prevelika; morala je da se nagne na drugu stranu da bi je držala iznad zemlje.

"Fala", reče Merielis. "Evo", i pruži Kiji zgužvanu cedulju sa lepljivom pozadinom na kojoj je bio odštampan bar-kod. "To je potvrda. Sa'ćemo ovuda..."

Vukući Merielisinu torbu, bilo joj je još teže da se probija kroz gužvu. Morala je da pazi da ne otčepi nečiju nogu i da ne mune nekoga torbom; kada je ponovo podigla pogled, vide da je izgubila Merielis. Osvrnula se oko sebe, očekujući da ugleda umetke kako poskakuju iznad glava prolaznika, većinom nižeg rasta od Merielis, ali ove nigde nije bilo.

SVI PUTNICI U DOLASKU MORAJU PROĆI KROZ CARINSKU KONTROLU.

Kija je posmatrala kako se natpis uvija u japanska slova, a zatim ponovo iskače na engleskom.

Pa, ionako mora tim putem. Stala je u red iza čoveka u crvenoj kožnoj jakni na čijim leđima je pisalo 'Sudari koncepata' sivim, reljefnim slovima. Kija je zurila u to, zamišljajući koncepte kako se sudaraju, što je po njoj bio koncept za sebe, ali joj onda pade na pamet da je to možda samo ime firme koja popravlja kola ili jedan od onih slogana koje Japanci izmišljaju na engleskom, onih koji zamalo da nešto znače, ali ne znače. Ovaj umor od leta preko Pacifika zaista je bio ozbiljna stvar.

"Dalje."

Upravo su propuštali kofer Kolizije Konceptata kroz mašinu veličine bračnog kreveta, ali višu. Tu je bio jedan službenik sa video-kacigom na glavi, na kojoj je verovatno očitavao signal sa skenera, a pored njega je policajac uzimao pasoše, ubacivao ih u mašinu, a zatim propuštao prtljag. Kija ga je pustila da uzme Merielisinu torbu i podigne je na pokretnu traku. Pružila mu je svoju torbu. "Unutra je kompjuter. Ovaj sken mu ne škodi?" Činilo se da je nije čuo. Gledala je kako njena torba ulazi za Merielisinom u mašinu.

Čovek sa šlemom, pokrivenih očiju, okretao je glavu tamo-amo, pristupajući pogledom pokretanim menijima.

"Pregled prtljaga", reče policajac, i Kija se seti da drži torbu u ruci. Učini joj se neobično, dok ju je predavala, što joj je Merielis dala da je nosi. Policajac pređe ručnim skenerom preko nje.

"Sami ste spakovali ove torbe?" upita čovek sa šlemom. Nije je direktno video, ali je pretpostavljala da vidi podatke u njenom pasošu, ali i nju, preko prenosa uživo. Na aerodromima uvek ima mali milion kamera.

"Da", reče Kija, pomislivši da je to lakše nego da objašnjava da je torba Merielisina, a ne njena. Pokušala je da pročita izraz na usnama čoveka sa šlemom, ali bilo je teško reći da li uopšte ima nekakav izraz.

"Vi ste ovo spakovali?"

"Da..." reče Kija, ovaj put ne tako čvrsto.

Šlem klimnu.

"Dalje", reče on.

Kija ode do drugog kraja mašine i pokupi svoju i crnu torbu.

Prođe kroz jedan zid od mutnog stakla: našla se u većoj dvorani, pod višom tavanicom, sa većim natpisima iznad glave, ali sa ništa manjom gužvom. Možda to nije bio problem gužve koliko Tokija, ili čitavog Japana: više ljudi, na manjem prostoru.

Još onih robotskih vozila. Pitala se koliko bi koštalo da unajmi jedno. Mogla bi da legne povrh prtljaga, možda, kaže kuda ide i da onda lepo odspava. Mada nije bila sigurna da li joj se spava, u stvari. Premestila je Merielisinu torbu iz leve u desnu ruku, pitajući se šta da radi sa njom ako ne nađe Merielis za, recimo, pet minuta. Bilo joj je dosta aerodroma i prostora između njih, a nije bila sigurna ni gde

će prespavati večeras. Čak ni da li je uopšte veče.

Podigla je pogled, nadajući se da će ugledati neki ekran na kome će pisati vreme, kada joj se nečija šaka sklopi oko zgloba šake. Pogleda naniže u šaku i ugleda zlatno prstenje i isti takav sat, debele karike zlatne narukvice; prstenje je bilo povezano sa satom tankim, zlatnim lančićima.

"To je moja torba."

Kijin pogled pođe uz šaku do bele manžetne, pa uz rukav crnog sakoa. Sve do blelih očiju na dugačkom licu, sa okomitim brazdama na obrazima koje kao da su bile nanete nekim instrumentom za modeliranje. Na trenutak je ga je zamenila sa Učiteljem Muzike; pomislila je da se nekako izgubio na ovom aerodromu. Ali njen Učitelj Muzike nikada nije nosio takav sat, a kosa ovog čoveka, tamnije plava, bila je začušljana unazad sa visokog čela, dugačka i vlažnog izgleda. Nije izgledao nimalo zadovoljno.

"Merielisina torba", reče Kija.

"Dala ti ju je? U Sijetlu?"

"Zamolila me je da joj je ponese."

"Iz Sijetla?"

"Ne", reče Kija. "Ovde. Sedela je pored mene u avionu."

"Gde je ona?"

"Ne znam", reče Kija.

Nosio je crno odelo sa dugačkim sakoom, zakopčanim do grla. Kao nešto iz nekog starog filma, ali novo i naizgled skupo. Činilo se da je tek tada primetio da je drži za ruku; pustio ju je.

"Ja ću ti je poneti", reče on. "Naći ćemo je."

Kija nije znala šta da radi. "Merielis je htela da je ja ponese."

"Ponela si je. Sad ću ja." Uzeo ju je od nje.

"Jeste li vi Merielisin dečko? Edi?"

Ugao usana mu se trznu uvis.

"Moglo bi se tako reći", reče on.

Edijev auto bio je daihacu grejslend sa volanom na pogrešnoj strani. Kija je to znala jer se Rez krio u zadnjem delu jednog takvog u spotu, mada je to taj u spotu imao kadu, od crnog mermera, sa velikim zlatnim slavinama u obliku tropskih riba. Ljudi su to shvatili kao ironični osvrt na lov, na sve one ružne stvari koje možeš da

uradiš kada je imaš previše. Kija je to ispričala majci. Majka joj je odgovorila da nema svrhe brinuti šta bi mogao da uradiš kad imaš previše, pošto većina ljudi ionako nikad nema dovoljno. Rekla je da bi bilo bolje provaliti koliko je u stvari 'dovoljno'.

Ali Edi je imao taj daihacu grejslend, sav crn i hromiran. Spolja je izgledao kao mešanac kamp-prikolice i jedne od onih dugačkih, trouglastih Humerovih limuzina. Kija nije mogla da zamisli da se tako nešto nudi na japanskom tržištu; kola su ovde izgledala kao male, drečeći obojene pastile. Grejslend je bio čista džiberština, napravljena za prodaju onim Amerikancima koji su se busali da kupuju samo domaće. Što je, kada su bila u pitanju kola, definitivno sužavalo izbor. (Majka Hester Čen imala je jedan od onih ružnih kanadskih kamiona koji je koštao čitavo bogatstvo, ali je zajemčeno trajao osamdeset pet godina; to je trebalo da bude bolje za ekologiju.)

Iznutra, grejslend je bio sav u veluru boje burgundca, tapaciranom u dijamantske šare, sa malim hromiranim dugmetima tamo gde su se sastajali vrhovi dijamantata. Bila je to valjda najneukusnija stvar koju je Kija ikada videla i pretpostavljala je da Merielis misli isto, jer je ova, sedeći pored nje, objašnjavala da je to stvar 'imidža', da Edi drži taj veoma popularan klub sa kantri muzikom koji se zove Viski Klon, pa je uzeo grejslend da ide uz to, pa je čak i počeo da se oblači kao oni u Nešvilu. Rekla je da mu taj izgled odgovara.

Kija je klimala glavom. Edi je vozio, govoreći nešto na japanskom preko spikerfona. Našli su Merielis u minijaturnom baru odmah izvan zone za putnike u dolasku. Bio je to treću u koji su zavirili. Kija je imala osećaj da Edi nije preterano radostan što vidi Merielis, ali Merielis kao da nije marila za to.

Bio je to Merielisin predlog da povezu Kiju u Tokio. Rekla je da je u vozu prevelika gužva i da uz sve to dosta košta. Rekla je da duguje Kiji uslugu, jer joj je ponela torbu. (Kija je primetila da je Edi stavio jednu torbu u prtljažnik grejslenda, ali je onu sa nalepnicom Nisanovog Okruga zadržao napred, uz sebe, pored vozačevog sedišta.)

Kija više nije slušala Merielis; već je bilo veče, ili noć, i umor od leta bio je nekako uvrnut i bili su na tom velikom mostu koji kao da je bio sagrađen od neona, sa bezbroj saobraćajnih traka oko njih, i onim

malim vozilima nalik na niske drečavih perli, sva šljašteća i nova. Pored njih su prolazili ekrani, visoki i uski, na kojima su iskakali natpisi na japanskom i likovi ljudi, lica, nasmešena dok su nešto prodavala.

A onda, među njima, lice žene: Reji Toeji, idoru kojom je Rez hteo da se oženi. Iskrsnula, i odmah nestala.

9. 'IZVAN KONTROLE'

"Rajs Denijels, gospodine Lejni. 'Izvan kontrole'." Držeći nekakvu karticu pritisnutu sa druge strane izgrebane plastike koja je odvajala sobu sa natpisom Posetioci od onih koji su joj dali taj naziv. Lejni je pokušao da pročita šta piše na kartici, ali mu je pokušaj da izoštri pogled naterao strašan klin bola između očiju. Zato je osmotrio Rajsu Denijelsa kroz suze bola: kratko podšišana tamna kosa, aerodinamične naočare za sunce sa malim ovalnim staklima, čiji su crni okviri zahvatali čovekovu glavu kao nekakva hirurška stega.

Na Rajsu Danijelsu nije mogao da vidi ništa što bi bilo izvan kontrole. "Serija", reče ovaj. "'Izvan kontrole'. Kao: Jesu li mediji? 'Izvan kontrole': bitko sečivo kontraistraživačkog novinarstva."

Lejni je pokušao da oprezno dodirne flaster preko korena nosa: greška. "Kontraistraživački?"

"Vi ste kvant, gospodine Lejni." Kvantitativni analitičar. Nije bio baš to, zapravo, ali je to praktično bio opis njegovog posla. "Za Slitsken." Lejni nije odgovorio.

"Devojka je bila predmet pomnog praćenja. Slitsken joj nije dao da diše. Poznato vam je zašto. Mi verujemo da ovde može da se pokrene pitanje Slitskenove odgovornosti za smrt Elison Širs."

Lejni je pogledao svoje patike, bez pertli, koje su oduzeli islednici. "Izvršila je samoubistvo", reče.

"Ali znamo zašto."

"Ne", reče Lejni, pogledavši ponovo crne ovale, "ja ne znam. Ne znam pravi razlog." Čvorna tačka. Protokoli nekog sasvim tuđinskog sveta.

"Trebaće vam pomoć, gospodine Lejni. Možda vas čeka optužba za ubistvo. Navođenje na samoubistvo. Želeće da znaju zašto ste bili tamo."

"Reći ću im zašto."

"Naši producenti uspeli su da me provuku ovde pre njih, Lejni. To nije bilo lako. Tamo napolju je tim kontrolora iz Slitskena, čeka da razgovara sa vama. Ako im to dopustite, sve će izvrnuti. Izvući će vas, jer moraju, da bi pokrili emisiju. Mogu to, sa dovoljno novca i

pravim advokatima. Ali upitajte sebe ovo: da li želite da oni to učine?"

Denijels je i dalje pritiskao svoju posetnicu palcem uz staklo. Pokušavši ponovo da pročita šta piše na njoj, Lejni opazi da je neko nešto urezao sa druge strane, sitnim, nejednakim, izvrnutim slovima, tako da je mogao da ih pročita s leva na desno:

ZNAM DASI TO URADIJO

"Nikad nisam čuo za 'Izvan kontrole'."

"Naša sat duga pilot-emisija se snima dok nas dvojica razgovaramo, gospodine Lejni." Odmerena pauza. "Svi smo veoma uzbuđeni."

"Zašto?"

"'Izvan kontrole' nije samo serija. Za nas je ona potpuno nova paradigma. Novi način da se pravi televizija. Vaša priča - priča Elison Širs - upravo je ono što želimo da prikazemo. Naši producenti su ljudi koji hoće da daju nešto za uzvrat gledaocima. To su imućni, cenjeni, ostvareni ljudi; sada žele da to nekako vrate - da povrate određeni stepen dostojanstva, da omoguće pogled iz nove perspektive." Crni ovali priđoše bliže izgrebanj plasticima. "Naši producenti takođe su producenti emisija 'Policajci u nevolji' i 'Hladnokrvna i smišljena moda'."

"Molim?"

"Dokumentovanih priča o smišljenom nasilju u globalnoj modnoj industriji."

"Kontraistraživačka?" Jamazakijeva olovka lebdela je iznad beležnice.

"Bila je to emisija o emisijama kao što je Slitsken", objasni Lejni. "Pretpostavljene zloupotrebe." Za šankom, dugačkim jedva tri metra, nije bilo stolica. Stajalo se. Ako se izuzme barmen, u nekakvom kabuki-kostimu, bili su sami. Bila je to verovatno najmanja slobodno stojeća komercijalna građevina koju je Lejni ikada video, i činilo se da je tu odvajkada, preživeli ostatak nekadašnjeg Eda, grada senki i tesnih, mračnih uličica. Zidovi su bili obloženi izlizanim razglednicama, u jednoličnom tonu sepije od nataloženog nikotina i dima od spremanja hrane.

"A", reče Jamazaki, "meta-tabloid."

Barmen je pržio dve sardine na sićušnoj ringli. Prevrnuo ih je

čeličnim štapićima, prebacio ih na tanjirić, garnirao ih nekom vrstom bezbojne, prozirne turšije i poslužio ih Lejniju.

"Hvala", reče Lejni. Bartender obori obrijane obrve.

Uprkos skromnom dekoru, na policama iza šanka bile su poređane desetine boca po izgledu skupog viskija, svaka sa rukom ispisanom nalepnicom od smeđe hartije: vlasnikovo ime na japanskom. Jamazaki je objasnio načelo: kupiš bocu i da je potom čuvaju za tebe. Blekvel je praznio drugu čašu lokalnog analoga votke sa ledom. Jamazaki se držao dijet-kole. Pred Lejnijem je stajala nedirnuta doza nestvarno skupog Kentaki-burbona, i on se pitao šta bi ta stvar uradila sa njegovim umorom ako bi je ispio.

"Dakle", reče Blekvel, ispraznivši čašu, zveckajući ledom o protezu, "izvukli su vas da biste mogli da udarite po onim kopilanima."

"Pa, jeste, u suštini", reče Lejni. "Njihov tim pravnik je čekao, spreman da to uradi, a drugi tim je trebalo da se pozabavi ugovorom o čuvanju tajne koji sam potpisao sa Slitskenom."

"I taj drugi tim čekao je veći posao", reče Blekvel, pa pokaza svoju praznu čašu barmenu, koji jednim pokretom učini da ova nestane i isto tako vešto ostavi novu, naizgled niotkuda.

"Tako je", reče Lejni. Istini za volju, nije imao pojma u šta se upustio kada je shvatio da je pristao na osnovne uslove Denijelsove ponude. Ali je u njemu postojalo nešto što mu nije dalo da pusti da Slitsken prođe nekažnjeno posle onog usamljenog pucnja iz kuhinje Elison Širs. (Koji je proizvela, po rečima policajaca, naprava ruske proizvodnje koja se sastojala uglavnom od patrone, cevi u koju ju je stavljala i najjednostavnijeg mogućeg mehanizma za ispaljivanje; ove stvari pravile su se gotovo isključivo za samoubice; nije vredelo nišanići njima ni u šta što je bilo udaljeno više od pet centimetara. Lejni je čuo za njih, ali nikada pre toga nije video neku od njih; zvali su ih, ko zna zašto, 'specijalitet sredom uveče'.)

A Slitsken bi se izvukao, znao je to; ako bi baš morali, prebacili bi krivicu na Elisinog glumca, i čitava stvar bi potonula na morsko dno i pomešala se, gotovo odmah, sa muljem podataka koji je neprestano taložio svet.

I život Elison Širs, koji je poznavao u onoj strašnoj, banalnoj bliskosti, ostao bi da leži tamo, zanavek, zaboravljen i posle nekog vremena zbrisan.

Ali ako se dogovori sa onim iz 'Izvan kontrole', njen život bi posmrtno dobio priliku da postane nešto drugo, iako nije znao, sedeći na onoj tvrdoj stoličici u Posetiocima, šta bi to moglo da bude.

Pomislio je na korale, grebene koji rastu oko potopljenih nosača aviona; možda bi postala nešto slično tome, zagonetka pokopana ispod neke slojevite nadstrukture pretpostavki, ili čak legende.

Činilo mu se, tamo u Posetiocima, da bi to moglo da znači biti manje malo mrtav nego samo mrtav. I poželeo je to za nju.

"Izvučite me odavde", rekao je Denijelsu, koji se osmehnuo ispod svoje hirurške stege, pobeđnički uklonivši karticu sa plastike.

"Polako", reče Blekvel, položivši ogromnu šaku, sa srebrnastoružičastom mrežom ožiljaka, na zglob Lejnijeve šake. "Niste još popili ni svoje piće."

Lejni je sreo Rajdela kada ga je tim 'Izvan kontrole' smestio u apartman u Šatou, prastarom simulakrumu još starijeg originalnog stila, čije su majstorski izvedene ekscentričnosti bile stisnute između blizanačkih brutalnosti dve poslovne zgrade posebno opakog izgleda sagrađene poslednje godine prethodnog veka. Ove su odražavale milenijumski nemir godine svog postanka, prelamajući ga kroz neku drugu, zagonetniju, na uvrnut način pritajenu histeriju koja se činila nekako više lična i još odbojnija.

Lejnjev apartman, mnogo prostraniji od njegovog stana u Santa Moniki, podsećao je na izduženi apartman iz dvadesetih godina dvadesetog veka, pružajući se uporedo sa dugačkim, plitkim, betonskim balkonom na spratu niže i malenim, kružnim travnjakom koji je bio sve što je preostalo od prvobitnih vrtova.

Lejni je smatrao da je to neobičan izbor, s obzirom na situaciju. Očekivao je da će izabrati nešto više korporacijsko, više utvrđeno, više ožičeno, ali je Rajs Denijels objasnio da Šato ima svoje prednosti. Bio je to dobar izbor u pogledu slike u javnosti, jer je Lejnija činio ljudskijim; izgledao je kao nastamba, nešto što ima zidove, vrata i prozore, gde se moglo zamisliti da gost vodi nešto nalik na život - što je bilo sasvim nemoguće u geometrijskim telima kakva su bili ozbiljni poslovni hoteli. Takođe je izazivalo duboko ukorenjene asocijacije na holivudski sistem, uključujući i ljudsku tragediju. Tu su, u zlatno doba Holivuda, živele zvezde, da bi,

kasnije, neke od njih tu i umrle. U 'Izvan kontrole' planirali su da smrt Alison Širs prikažu kao tragediju u proverenoj tradiciji Holivuda, ali tragediju koju je izazvao Slitsken, sasvim ovovremenski entitet. Osim toga, objasnio je Denijels, Šato je mnogo bezbedniji nego što izgleda na prvi pogled. I tada su Lejnija upoznali sa Berijem Rajdelom, čovekom zaduženim za noćno obezbeđenje.

Lejni je stekao utisak da su se Denijels i Rajdel poznavali i pre nego što je Rajdel počeo da radi u Šatou, iako je ostalo nejasno odakle. Rajdel je bio neobično dobro upućen u prilike u infoizolacionoj industriji, pa je jednom prilikom, kada su se našli sami, upitao Lejnija ko ga zastupa.

"Kako to mislite?" rekao je Lejni.

"Imate agenta, zar ne?"

Lejni je odgovorio da nema.

"Onda bolje da ga nađete", rekao mu je Rajdel. "Nije sigurno da će se sve završiti kako biste želeli, ali, čujte, to je ipak šou-biznis, zar ne?"

Jeste, zaista je bio šou-biznis, do te mere da se Lejni ubrzo upitao da li je doneo pravu odluku. U njegovom stanu okupilo se šesnaestoro ljudi, na četvoročasovnom većanju, a on je bio tek šest sati izvan bajboka. Kada su konačno otišli, Lejni se oteturao čitavom dužinom stana, greškom otvorivši nekoliko vrata ormara u potrazi za spavaćom sobom. Pronašavši je, pručio se na krevet i zaspao u odeći za koju su Rajdela poslali u Beverli Centar da mu je kupi.

Isto mu je došlo da uradi i ovde, u tom baru u Zlatnoj ulici, i da tako odgovori na pitanje šta će burbon da uradi sa njegovim umorom od puta. Ali pošto je ispio ostatak pića, osetio je jedan od onih plimnih preokreta, koji je verovatno imao manje veze sa pićem nego sa nekom ugrađenom hemijom zamora i izmeštenosti.

"Da li je Rajdel bio zadovoljan?" upita Jamazaki.

Lejniju se pitanje učinilo neobično, ali se onda setio da je Rajdel pomenuo da je pomenuo nekog Japanca, nekog koga je poznavao u San Francisku, i to je, naravno, bio Jamazaki.

"Pa", reče Lejni, "nije mi se učinio posebno nezadovoljan, ali je u njemu bilo neke tuge. To se videlo. Hoću da kažem, ja ga zaista nedovoljno poznajem."

"Šteta", reče Jamazaki. "Rajdel je veoma hrabar čovek."

"A vi, Lejni?" upita Blekvel. "Da li i vi sebe smatrate hrabrim čovekom?" Crvoliki ožiljak koji mu je presecao obrvu zgrčio se u novi stepen usredsređenosti.

"Ne", reče Lejni, "ne smatram se."

"Ali ste se ipak sukobili sa Slitskenom, zar ne, zbog onoga što su uradili devojci? Imali ste posao, imali ste hleb, imali ste krov nad glavom. Sve ste to dobili od Slitskena, ali su oni sredili devojku i zato ste rešili da im se osvetite. Je l' tako?"

"Nije to baš tako jednostavno", reče Lejni.

Dok je Blekvel govorio, Lejni je neočekivao postao svestan jedne drugačije vrste inteligencije, nečega što ovaj mora da je obično skrivao. "Ne", reče Blekvel, gotovo nežno, "jebeno tačno da nije, zar ne?" Krupna, ružičasto izbrazdana šaka, poput neke nezgrapne životinje, poče da pretura po zategnutom džepu na grudima Blekvelovog mikroporoznog odela. Pa izvadi mali metalni predmet sive boje i postavi ga na šank.

"Ovo je ekser", reče Blekvel, "galvanizovan, dugačak pet centimetara, za krovove. Bilo je prilika kada sam zakucavao ljudima ruke za šank kao što je ovaj, ekserima kao što je ovaj. Neki od tih ljudi bili su pravi kopilani." U Blekvelovom glasu nije bilo ni traga pretnje. "A neki od njih, kada im zakucaš jednu ruku za šank, drugom potegnu britvu, ili zašiljenu pincetu za dlake iz nosa." Blekvelov kažiprst odsutno pronađe gadan ožiljak ispod desnog oka, koji je izgledao kao da je tu nešto prodrlo i skliznulo niz jagodičnu kost. "Da pokušaju da te srede, je li?"

"Pincetu?"

"Gadovi", reče Blekvel. "Nateraju te da ih ubiješ. To je jedna vrsta 'hrabrosti', Lejni. Hoću da kažem, po čemu se to razlikuje od onoga što ste vi pokušali da uradite Slitskenu?"

"Ja samo nisam hteo da dozvolim da zataškaju stvar. Da je puste... da potone na dno. Da bude zaboravljena. Uopšte me nije zanimalo koliko će to nauditi Slitskenu, niti da li će. Nisam mislio na osvetu, koliko o tome da joj... spasim život?"

"Postoji i druga vrsta ljudi. Ovi, kada im zakucaš ruku za sto, samo sede i gledaju te. To su istinski tvrdi ljudi, Lejni. Mislite da spadate u takve?"

Lejni je pogledao Blekvela, pa ispražnjenu čašu burbona, pa opet Blekvela; barmen je načinio pokret kao da će je dopuniti, ali je Lejni pokri rukom. "Ako prikucate moju ruku za šank, Blekvele", reče on, pa spusti drugu šaku, dlanom nagore, na mrko drvo, lak sa kružnim tragovima čaša, "vrištaću, u redu? Nemam pojma šta je ovde posredi. Sasvim je moguće da ste ludi. Ali jedno je sigurno: nisam nikakav heroj. Nisam, niti sam bio tamo u L.A."

Blekvel i Jamazaki se pogledaše. Blekvel napući usne i kratko klimnu glavom. "To je dobro za vas", reče. "Mislím da biste mogli da budete pravi čovek za ovaj posao."

"Briga me za posao", reče Lejni, ali dopusti barmenu da mu naspe još jedan burbon. "Ne želim da čujem ni za kakav posao, sve dok ne saznam za koga treba da radim."

"Ja vodim obezbeđenje za Ni/Reza", reče Blekvel, "a tom šašavom kopilanu uz to dugujem život. Jer bi' poslednjih pet godina istog proveo u kaznenim ćumezima jebene države Viktorija. Da nije bilo njega. Mada bih se pre toga koknuo, nema da brineš."

"Mislíte na onu grupu? Vi ste njihovo obezbeđenje?"

"Rajdel je lepo pričao o vama, gospodine Lejni." Jamazakijev vrat izduži se u okovratniku pletene košulje.

"Ne poznajem Rajdela", reče Lejni. "Bio je samo noćni čuvar u hotelu koji sebi nisam mogao da priuštím."

"Rajdel dobro prosuđuje ljude, mislim", reče Jamazaki.

Zatim dodade Blekvelu: "Ni/Rez? Jesu li u nevolji?"

"Rez", reče Blekvel. "Izjavio je da će se oženiti tom japanskom ribom koja uopšte ne postoji, jebote! Pri tom zna da ona ne postoji i ponavlja da nemamo jebene mašte! A sad me čujte", reče, izvadi iz nekog neodređenog dela odeće sjajan metalni pravougaonik sa okruglim otvorom u gornjem prednjem uglu. Nešto što u njegovoj ručerdi nije izgledalo mnogo veće od kreditne kartice. "Neko je zavrteo mozak našem dečku, razumete? Neko mu je zavrteo mozak. Ne znam kako, ni ko. Iako lično tipujem na onaj Kombinat. Na one ruske kopilane. Ali ti, druškane, ima da uradiš tu tvoju čvornu stvar za nas, na našem Rezu, i ima da otkriješ o kakvoj je pizdariji reč. O kome." I pravougaonik se spusti sa odsečnim, kratkim zvukom, pa ostade da stoji, popreko na godove šanka, i Lejni vide da je to minijaturna satara za meso, sa okruglim čeličnim zakivcima na lepoj

dršci od ružinog drveta.

"A kada to uradiš", reče Blekvel, "ima da ih sredimo kako to jebeno valja."

10. VISKI KLON

Edijev klub bio je na samom vrhu nečega što je ličilo na poslovnu zgradu. Kiji se činilo da u Sijetlu nema muzičkih klubova na vrhovima visokih zgrada, ali nije bila sigurna. Bila je zaspala u Grejslendu i probudila se tek kada je Edi uterao kola kroz kapiju garaže i povezao ih uz nešto nalik na vrtešku, ili cilindar staromodnog revolvera, samo što su meci bili kola. Gledala je kroz prozore dok ih je to nosilo uvis i dalje, da bi se zaustavilo na vrhu, gde je Edi ušao u garažu koja je mogla da bude bilo gde, s tim da su sva kola bila crna i velika, iako nijedna tako velika kao Grejslend.

"Dođi s nama da se osvežiš, dušo", reče Merielis. "Izgledaš rastureno."

"Moram da se uključim", reče Kija. "Da pronađem prijateljicu kod koje ću stanovati..."

"Polako", reče Merielis, pa kliznu preko velura i otvori vrata. Edi iziđe sa vozačeve strane, uzevši torbu sa nalepnicom Nisanovog Okruga. I dalje je izgledao kiselo. Kija uze svoju torbu i pođe za Merielis. Sve troje udoše u lift. Edi pritisnu dlan na ploču u obliku šake na zidu i reče nešto na japanskom. Lift mu odgovori, i vrata se zatvoriše i pođoše uvis. Dosta brzo, činilo se, ali je to trajalo.

Vožnja liftom kao da nije popravila Edijevo raspoloženje. Bio je primoran da se zbije sa Merielis, i Kija je videla kako mu radi onaj mali mišić u zglobu vilice, dok ju je posmatrao. Merielis mu je uzvraćala pogled.

"Mog'o bi da se razvedriš", reče Merielis. "Uspelo je."

Mišić pređe na turbo-pogon. "Dogovor je bio drugačiji", reče on, konačno. "Plan je bio drugačiji."

Merielis podiže obrvu. "Nekada si cenio malo improvizacije."

Edijev pogled preskoči na Kiju, pa se hitro vrati na Merielis. "Ti ovo nazivaš improvizacija?"

"Tada si imao i smisao za humor", reče Merielis, kada se lift zaustavio i vrata kliznula u stranu. Edi je besno pogleda, pa zakorači napolje, a Kija i Merielis za njim. "Mani ga", reče Merielis. "Ume tako da mu dođe, ponekad."

Kija nije znala šta je očekivala, ali ovo sigurno nije bilo to. Neuredna prostorija nakrcana kutijama, sa nizom sigurnosnih monitora. Niska tavanica bila je načinjena od onih vlaknastih pločica koje se kače na male metalne šine; otprilike pola ih je nedostajalo, a iz prašnjavih senki visili su kablovi i žice. U sobi je bilo par malih stonih svetiljki, od kojih je jedna osvetljavala gomilu praznih posuda od knedli iz restorana i vrč za crnu kafu sa belim plastičnim kašikama. Japanac sa crnom kapom sa natpisom 'Viski Klon', sedeo je u pokretnoj stolici ispred monitora, upravo nalivajući topli napitak iz velikog termosasa sa ružičastim cvetovima.

"Jo, Kalvine", reče Merielis, ili je bar tako zvučalo.

"Ej", reče čovek.

"Kalvin je iz Takome", reče Merielis, dok je Kija posmatrala Edija kako bez zadržavanja prolazi kroz sobu, noseći torbu, izlazi kroz vrata i nestaje.

"Gazda izgleda veselo", reče čovek, zvučeći japanski isto koliko i Merielis. Otpio je iz poklopca termosasa.

"Aha", reče Merielis. "Van sebe je od radosti što me vidi."

"Proći će ga." Još jedan gutljaj. Posmatrao je Kiju ispod štitnika kape. Slova u natpisu 'Viski Klon' bila su od vrste koju upotrebljavaju u tržnjacima kada žele da pomislite da je mesto tradicionalno.

"Ovo je Kija", reče Merielis. "Upoznale smo se na Si-Teku", i tu Kija opazi da nije rekla da su se upoznale u avionu. To ju je podsetilo na ono sa uzimanjem uzorka DNK i umecima za kosu.

"Drago mi je što čujem da je još tamo", reče čovek. "Znači da ipak postoji izlaz iz ovog sranja."

"Nemoj, Kalvine", reče Merielis, "znamo da voliš Tokio."

"Kako da ne. U Redmondu sam stanovao na mestu gde je kupatilo bilo veličine stana koji imam ovde, a to uopšte nije bilo veliko kupatilo. Mislim, imalo je tuš-kabinu. Nije bilo čak ni kade."

Kija pogleda ekrane iza njega. Puno ljudi na njima, ali nije mogla da odredi šta rade.

"Izgleda da je dobro veče", reče Merielis, pošto je i sama osmotrila ekrane.

"Samo solidno", reče on. "Između solidnog i prosečnog."

"Prestani tako da govoriš", reče Merielis. "Da ne počnem i ja."

Kalvin se iskezi. "Ali ti si dobra devojčica, zar ne, Merielis?"

"Molim vas", reče Kija, "da l' bih mogla da upotrebin dataport?"

"Ima jedan u Edijevoj kancelariji", reče Merielis. "Ali on sada verovatno telefonira. Što ne odeš do kupatila", ona pokaza prema jednim zatvorenim vratima, "i umiješ se. Izgledaš malo ošamućeno. Dogle će Edi biti gotov, i moći ćeš da pozoveš prijateljicu."

U kupatilu je bio stari čelični umivaonik i veoma moderan i naizgled komplikovan toalet sa bar deset dugmića na kotliću. Natpisi su bili na japanskom. Sedište od polimera pomalo se migoljilo kada je sela, mereći joj težinu, tako da je zamalo poskočila. Sve je u redu, reče sebi, samo strana tehnologija. Kada je završila, izabrala je nasumce jedno dugme, uključivši mlaz veoma sitnih, mikroskopskih kapljica tople, parfimisane vode od koga je zastenjala i brže-bolje ustala. Obirsala je nadlanicom oči, stala podalje sa strane i pritisnula drugo dugme. Ovo je, izgleda, bilo pravo: u šolji je potekla voda, sa zvukom koji ju je podsetio na mlaznjak aviona.

Dok je prala ruke, a zatim i lice, na umivaoniku umirujuće običnog izgleda, služeći se bledoplavim tečnim sapunom iz slavine u obliku jednookog dinosaurususa, začula je kako prestaje šum vode u toaletu i javlja se novi zvuk. Osvrnula se i ugledala oscilirajući prsten purpurne svetlosti, negde ispod sedišta toaleta. Ultraljubičasta, pomisli, za sterilizaciju.

Na zidu je bio okačen poster Vojvoda od Udri Ih Atomskom, onih groznih steroidnih metalaca. Bili su znojavi i praznog pogleda i tupavo su se kezili, a bubnjaru su nedostajali prednji zubi. Natpis je bio na japanskom. Pitala se otkud to da se neko u Japanu loži na njih, kada su grupe kao što su Vojvode mrzele otprilike sve što nije bilo američko kako su ga oni zamišljali. Ali je Kelsi, koja je puno puta bila u Japanu, sa ocem, pričala da se sa Japancima nikad ne zna.

Nigde nije bilo ničega čime bi osušila ruke. Izvadila je majicu iz torbe i upotrebila je, iako to nije bila prava stvar. Kleknuvši da strpa majicu nazad u torbu, napipa ugao nečeg što joj nije bilo poznato, ali u tom trenutku Kalvin grunu na vrata iza nje.

"Pardon", reče on.

"U redu je", reče Kija, povukavši zatvarač.

"Nije", reče on, pa pogleda preko ramena, a zatim ponovo u nju.

"Stvarno si srela Merielis na Si-Teku?"

"U avionu", reče Kija.

"Znači da nisi u šemi?"

Kija ustade, od čega joj se malo zavrte u glavi. "U kakvoj šemi?" Pogledao ju je ispod štitnika crne kape. "Onda bi stvarno trebalo da brišeš odavde. Mislim, odmah."

"Zašto?" upita Kija, iako joj zamisao uopšte nije izgledala loše.

"Bolje ništa ne pitaj." Negde iza njega začu se tresak. On se trgnu. "Nije to ništa. To ona samo baca stvari. Još nije ozbiljno. Dođi", pa dograbi za remen njenu torbu i podiže je. Sada se već kretao veoma brzo, i morala je da požuri da joj ne odmakne. Prošli su pored vrata Edijeve kancelarije, pored niza ekrana (gde joj se učinilo da je videla ljude sa kaubojskim šeširima kako igraju vozić, ali nije bila sigurna). Calvin pljesnu rukom po senzorskoj ploči na vratima lifta. "Spustiće te do garaže", reče on, baš kada se iz Edijeve kancelarije začuo zvuk lomljenja stakla. "Pođi levo, jedno šest metara, i tamo ćeš videti drugi lift. Zaobiđi recepciju; tamo imamo kamere. Najniže dugme će te odvesti do podzemne. Tamo uzmi voz." Dodao joj je torbu.

"Koji?" upita Kija.

Merielis vrisnu. Zvučalo je kao da je nešto stvarno zbolelo.

"Ne obraćaj pažnju", reče Calvin i brzo nešto naredi liftu na japanskom. Lift mu odgovori, ali je ovaj već bio otišao, vrata se zatvoriše i lift krenu naniže. Torba kao da joj postade lakša u rukama.

Edijev Grejslend i dalje je bio tamo kada su se otvorila vrata, masivni klin pored ostalih crnih automobila. Pronašla je drugi lift u koji joj je Calvin rekao da uđe, sa izgrebanim i ulubljenim vratima. Imao je običnu dugmad i nije govorio; odneo ju je do jarko osvetljenih prodavnica punih sveta, do pokretnih stepenica, i platformi, i magleva, i večnih logoa koji su lebdeli iznad glava.

Bila je najzad u Tokiju.

11. PAD NOVIH ZGRADA

Lejnijeva soba nalazila se visoko u uskoj kuli sa pročeljem od belih keramičkih pločica. Zgrada je u preseku imala trapezoidni oblik i poticala je iz zlatnih osamdesetih, iz doba Mehura. Činjenica da je preživela zemljotres svedočila je o umešnosti njenih projektanata, a to što je preživela potonju izgradnju govorilo je o mračnom spletu vlasništva i tekućeg sukoba između dve najstarije zločinačke organizacije u gradu. Jamazaki je ovo objasnio u taksiju, na povratku iz Nove zlatne ulice.

"Nismo bili sigurni kako ćete se osećati u pogledu novih zgrada", rekao je.

"Mislite na zgrade podignute nanotehnologijom?" Lejniju su se sklapale oči. Vozač je imao besprekorno čiste bele rukavice.

"Da. Nekim ljudima deluju uznemirujuće."

"Ne znam. Moram prvo da vidim neku."

"Mislim da možete da ih vidite iz hotela."

Zaista je bilo tako. Znao je za brutalnost njihovih razmera preko konstrukata, ali virtuelnost nije mogla da dočara neobičnost njihove teksture za oko, aerodinamični organicizam. "Liče na Žižerove slike Njujorka", rekao je Jamazaki, ali Lejni nije znao o čemu ovaj priča.

Sada je sedeo na ivici postelje, prazno zureći u ta čuda nove tehnologije, banalna i otkaćena kao što čuda obično jesu, i jedino što je osećao bilo je da ga nerviraju: najveće nastanjene građevine na svetu. (Objekat kojim su ućaurili Černobil bio je veći, ali tamo nikad neće živeti ljudi.)

Kišobran koji je dobio od Jamazakija urušavao se u sebe, skupljajući se. Za bacanje.

Zazvoni telefon. Nije mogao da ga nađe.

"Telefon", reče on glasno. "Gde li je?"

Dugme rubinske svetlosti, usklađeno sa zvonjavom, poče da trepće sa ravnog pravougona bele kedrovine ugrađene na kockastu crnu kutiju kreveta. Podigao ga je. Pritisnuo sićušni kvadrat od sedefa.

"Ej", reče neko. "Je l' to Lejni?"

"Ko zove?"

"Rajdel. Iz Šatoa. Hans mi je dopustio da upotrebim njegov telefon."

Hans je bio noćni recepcioner. "Jesam li ubo vreme? Doručkuješ?"

Lejni protrlja oči, pa još jednom pogleda nove zgrade. "Aha."

"Zvao sam Jamazakija", reče Rajdel. "Dao mi je tvoj broj."

"Hvala", reče Lejni, zevajući, "ali ja..."

"Jamazaki je rekao da su te uzeli."

"Reklo bi se", reče Lejni. "Hvala. Izgleda da ti dugujem..."

"Slitsken", reče Rajdel. "Razmiledi se po Šatou."

"Ne", reče Lejni, "s tim je gotovo."

"Znaš neku Ketrin Torens, Lejni? Sa stanom u Šermanovim Hrastovima? Eno je u tvom bivšem apartmanu, sa otprilike dva kombija senzorske opreme. Hans pretpostavlja da pokušavaju da očitaju šta si gore radio, jesi li uzimao drogu ili tako nešto."

Lejni je zurio napolje, u kule. Deo pročelja kao da se pomerio, ali mora da su ga prevarile oči.

"Ali Hans takođe tvrdi da je u tim sobama nemoguće izdvojiti preostale molekule. Mesto ima predugačku prošlost."

"Keti Torens? Iz Slitskena?"

"Nisu baš rekli odakle su, ali su sa sobom doveli sve te tehničare, a tehničari uvek puno pričaju. Osim toga, Džingis je dole u garaži video nalepnice na koferima kada su ih istovarali. Ima ih dvadesetak, ako ne računaš kurire. Uzeli su dva apartmana i dve jednokrevetne. Ne daju napojnice."

"Ali šta rade?"

"Pa to sa senzorima. Pokušavaju da provale šta si muvao gore u apartmanu. Jedan od portira video je da postavljaju kameru."

Čitavo pročelje jedne zgrade kao da se zatalasalo, neznatno spuznulo. Lejni sklopi oči i uštinu koren nosa, osetivši jedva primetan trag bola od preloma. Otvori oči. "Ali nisam ništa muvao."

"Nije važno", Rajdel je zvučao pomalo povređeno. "Samo sam mislio da treba da znaš."

Nešto se definitivno dešavalo sa onim pročeljem. "Znam. Hvala. Izvini."

"Obavestiću te ako nešto čujem", reče Rajdel. "Kako je tamo, inače?"

Lejni je posmatrao kako tačka odražene svetlosti klizi preko udaljene strukture, pokretom nalik na osmozu ili postepeno grčenje treplji

nekih morskih životinja. "Neobično."

"Kladim se da je zanimljivo", reče Rajdel. "Uživaj u doručku, važi? Bićemo u vezi."

"Hvala", reče Lejni, i Rajdel prekinu vezu.

Lejni vrati telefon u lakirano ležište i ispruži se na krevetu, obučen. Zatvorio je oči, ne želeći da gleda nove zgrade. Ali su one i dalje bile tamo, u tami i svetlosti iza kapaka. Posmatrao je kako se rasklapaju, tope i klize dole u lavirint pređašnjeg grada.

Kliznuo je za njima.

12. MICUKO

Kija je upotrebila javni dataport na najnižoj platformi stanice. Sendbenders je poslao broj za koji su joj rekli da pripada Micuko Mimuri, 'sekretarici za odnose sa javnošću' tokijskog odeljka (činilo se da svaki član tokijskog odeljka ima službeno zvanje). Iz Sendbendersa se začu pospani glas devojke na japanskom. Odmah usledi prevod: "Alo? Da? Mogu li da vam pomognem?"

"Ovde Kija Mekenzi, iz Sijetla."

"Još ste u Sijetlu?"

"Ovde sam. U Tokiju." Uvećala je Sendbendersovu mapu. "Na stanici podzemne u Šinđukuu."

"Aha. Vrlo dobro. Dolazite li sad ovamo?"

"Volela bih, ako je moguće. Veoma sam umorna."

Glas poče da objašnjava put.

"U redu je", reče Kija, "to će moj kompjuter. Samo mi reci na kojoj stanici treba da siđem." Pronašla ju je na mapi i obeležila je. "Koliko traje vožnja donde?"

"Dvadeset to trideset minuta, zavisno od gužve u vozovima. Sačekaću vas tamo."

"Nije potrebno", reče Kija. "Samo mi daj svoju adresu."

"Japanske adrese su malo problematične."

"Nema veze", reče Kija, "imam globalno pozicioniranje." Radeći u sprezi sa tokijskim telkomom, Sendbenders joj je već pokazivao koordinate Micuko Mimure. U Sijetlu je to vršilo posao samo kod poslovnih brojeva.

"Ne", reče Micuko. "Moram da vas dočekam. Ja sam sekretarica za odnose sa javnošću."

"Fala", reče Kija. "Pošla sam."

Sa torbom na ramenu, ostavljenom delimično otvorenom da bi mogla da prati Sendbendersova verbalna uputstva, Kija se popela pokretnim stepenicama dva nivoa više, upotrebila gotovinsku karticu da kupi kartu i pronšla svoju platformu. Tamo je bila velika gužva, isto kao na aerodromu, ali je ona ipak, kada je došao voz, pustila da je gomila ponese i zgnječi u najbližem vagonu; bilo bi teže ne ukrcati

se.

U trenutku kada su pošli, Sendbenders objavi da napuštaju stanicu u Šindukuu.

Nebo je bilo kao sedef kada je Kija izišla iz stanice. Sive zgrade, pastelni neon, pejzaž ulice istačkan tuđinskim obličjima. Svuda je bilo parkirano na desetine bicikala krhkog izgleda, sa konstrukcijom od papirnih cevi prožetih ugljeničnim vlaknima. Kija zakorači unazad kada je ogroman tirkizni đubretarski kamion protutnjao pored nje, sa vozačem sa belim rukavicama vidljivim visoko gore u kabini. Kada joj se uklonio sa vidika, ugleda mladu Japanku odevenu u kratku pletenu suknju i crnu motorciklističku jaknu. Devojka se osmehnu. Kija mahnu.

Micukina soba na drugom spratu nalazila se iznad zadnjeg dela restorana koji je držao njen otac. Odozdo se čula nekakva lupnjava, i Micuko joj je objasnila da to robot-kuvar secka i narezuje hranu.

Soba je bila manja od Kijine spavaće sobe u Sijetlu, ali mnogo čistija, veoma uredna i organizovana. Takva je bila i Micuko, koja je imala bronzastu izbeljenu dijagonalu kao žilet oštarih ivica, izbeljenu preko crnih kovrdža, i nosila patike sa duplim đonovima. Imala je trinaest godina i bila godinu dana mlađa od Kije.

Micuko je upoznala Kiju sa svojim ocem, koji je nosio belu košulju kratkih rukava i kravatu i nadzirao tri čoveka u belim mantilima: ovi su čistili restoran, radeći sa puno energije i odlučnosti. Micukin otac klimnuo je glavom, nasmešio se i vratio se poslu. Dok su se vraćale gore, Micuko joj je rekla, na svom oskudnom engleskom, da je ocu kazala da je Kija deo kratkoročnog programa kulturne razmene i da to ima neke veze sa školom.

Micuko je na zidu imala isti poster, snimak originalnog omota albuma u izdanju Pseće Supe.

Micuko je sišla u prizemlje i vratila se sa čajnikom i pokrivenom kutijom, izdeljenom na pregrade, u kojoj se nalazilo kalifornijsko testo sa viršlom i još neki manje poznati proizvodi. Zahvalna što može da prepozna kalifornijsko testo, Kija je pojela sve osim te stvari sa narandžastom masom od morskog ježa na vrhu. Micuko je pohvalila njeno baratanje štapićima. Kija je rekla da se u Sijetlu

dosta koriste štapići.

Sada su obe imale bežične slušalice sa štikaljkom na uhu. Prevod je uglavnom bio bez grešaka, osim kada je Micuko upotrebljavala japanski sleng koji je bio suviše nov, ili kada je ubacivala engleske reči koje je znala, ali nije umela da izgovori.

Kija je želela da je pita o Rezu i idoru, ali je razgovor stalno skretao na druge teme. Onda je Kija zaspala, sedeći prekrštenih nogu na podu, i Micuko mora da je uspela da je otkotrlja na usku, tvrdu strunjaču koju je odnekud odmotala, jer se Kija probudila na njoj, tri sata kasnije.

Na uskom prozoru sobe, kišna svetlost.

Micuko se pojavi sa još jednim čajnikom i reče nešto na japanskom. Kija pronade mindušu i prikači je.

"Mora da si bila mrtva umorna", prevede štikaljka. Micuko onda reče da je uzela dan odsustva iz škole, da ga provede sa Kijom.

Pile su gotovo bezbojni čaj iz plitkih keramičkih šoljica. Micuko joj je objasnila da tu živi sa ocem, majkom i bratom. Majka joj je bila odsutna, u poseti rođaci u Kjotu. Micuko je rekla da je Kjoto prelep i da bi Kija trebalo da ode da ga vidi.

"Došla sam kao izaslanik svog kluba", reče Kija. "Ne mogu da radim te turističke stvari. Imam zadatak da dobijem neke odgovore."

"Razumem", reče Micuko.

"Znači da je to istina? Da će se Rez oženiti softverskim vodičem?"

Micuko kao da je bilo nelagodno. "Ja sam sekretarica za odnose sa javnošću", reče. "O tome moraš prvo da razgovaraš sa Hiromi Ogavom."

"Koja ti je ta?"

"Hiromi je predsednica našeg kluba."

"Fino", reče Kija. "Kada ću razgovarati sa njom?"

"Pripremamo lokaciju za razgovor. Uskoro će biti spremna." Micuko je i dalje izgledala kao da joj je nelagodno.

Kija odluči da promeni temu. "Kakav je tvoj brat? Koliko ima godina?"

"Masahiko ima sedamnaest godina", reče Micuko. "On je patološki-asocijalni-tehno-fetišist", ovo je bilo sliveno kao da je jedna reč, što je ukazivalo na koncept koji je prevazilazio leksikon u slušalicama.

Kija se nakratko zapitala da li bi vredelo propustiti to kroz Sendbendersa, čija se prevodilačka funkcija obogaćivala svaki put kada bi se uključila u mrežu.

"Šta?"

"Otaku", reče Micuko pažljivo na japanskom. Prevod ponovo podrignu istu nisku reči.

"A", reče Kija, "ima ih i kod nas. Čak upotrebljavamo istu reč."

"Mislim da oni u Americi nisu isti", reče Micuko.

"Pa", reče Kija, "to su dečaćka posla, je li? Otaku-tipovi u mojoj poslednjoj školi palili su se na plastične animirane cice, vojne simulacije i gluvarenje. Posebno na gluvarenje." Posmatrala je Micuko kako sluša prevod.

"Da", reče Micuko, "ali rekla si da idu u školu. Naši ne idu u školu. Školovanje završavaju preko mreže, i to ne valja zato što tako mogu lako da varaju. Onda ih provere, kasnije, uhvate i izbace, ali oni ne mare za to. Ovde je to društveni problem."

"I tvoj brat je jedan od njih?"

"Da", reče Micuko. "On živi u Utvrđenom gradu."

"Gde živi?"

"Multikorisnička domaja. To mu je opsesija. Kao droga. Ovde ima sobu. Retko izlazi iz nje. Sve svoje budne sate provodi u Utvrđenom gradu. Pa i ono u snovima, rekla bih."

Kija je nekoliko puta pokušala da sazna nešto više o Hiromi Ogavi, pre podnevnog sastanka, ali sa promenljivim uspehom. Hiromi je bila starija, sedamnaestogodišnjakinja (kao i Zona Rosa) i bila je u klubu bar pet godina. Verovatno je bila debeljuca (iako je to bilo saopšteno u devojačkoj šifri, dakle ništa otvoreno) i volela je složenu ikoniku. Ali je Kija u svom ispitivanju uglavnom naletala na Micukin osećaj dužnosti prema klubu i sopstvenom položaju, a isto tako i Hirominom položaju, u njemu.

Kija nije podnosila klupsku politiku i počela je da sluti da će to ovde predstavljati ozbiljan problem.

Micuko je upravo izvadila kompjuter. Bila je to jedna od onih mekih, providnih jedinica korejanske proizvodnje, onih što su ličile na pljosnatu kesu od bezbojnog želatina sa gomilom džidža-midža unutra. Kija otvori svoju torbu i izvadi Sendbenders.

"Šta je to?" upita Micuko.

"Moj kompjuter."

Micuko je bila otvoreno zadivljena. "Je li Harli-Dejvidson?"

"Napravili su ga Sendbenderi", reče Kija, pronašavši naočare i rukavice. "To je komuna, dole na obali Oregona. Njihovo je ovo i softver."

"Američki?"

"Naravno."

"Nisam znala da Amerikanci prave kompjutere", reče Micuko.

Kija je navukla srebrne naprstke na vrhove prstiju i palčeva, pričvršćene kaišićima za zglobove šake.

"Spremna sam za sastanak", reče.

Micuko se nervozno zakikota.

13. PREPOZNAVANJE KARAKTERA

Jamazaki je telefonirao uoči podneva. Dan je bio oblačan i mutan. Lejni je navukao zastore da bi izbegao da vidi nanotehnološke građevine u toj svetlosti.

Gledao je NHK, emisiju o takmičenju u obrtanju tanjira. Koliko je razumeo, glavna zvezda bila je jedna mališanka sa konjskim repićima, u plavoj haljinici sa staromodnom mornarskom kragnom. Bila je pomalo zrikava, možda od usredsređenosti. Tanjiri su bili drveni. Neki su bili veliki i izgledali su teško.

"Dobar dan, gospodine Lejni", reče Jamazaki. "Da li se danas bolje osećate?"

Lejni je posmatrao kako ljubičastožuti tanjir postaje zamagljen od brzine okretanja, kada je devojčica vešto povukla pažljivo omotanu vrpcu. Komentator je postavio ručni mikrofon blizu tanjira da bi se čulo brujanje koje je proizvodio, a onda je rekao nešto na japanskom.

"Bolje nego sinoć", reče Lejni.

"Upravo vam pripremaju uslove da pristupite podacima koji okružuju... našeg prijatelja. To je složen proces, jer su ti podaci zaštićeni na nekoliko načina. Ne postoji jedinstven postupak. Način na koji je zaštićena njegova privatnost višestruko je usloženjen."

"Da li 'naš prijatelj' zna za ovo?"

Nastade muk. Lejni je posmatrao tanjire kako se vrte. Zamišljao je Jamazakija kako trepće. "Ne, ne zna."

"I dalje ne znam za koga ću, u stvari, raditi. Za njega? Za Blekvela?"

"Vaš poslodavac je Paragon-Azija Datatok iz Melburna. Kao i moj."

"A Blekvelov?"

"Blekvel radi za privatnu korporaciju, kroz čije delove prolaze prihodi našeg prijatelja. Uporedo sa karijerom našeg prijatelja izgrađena je struktura koja će optimizovati taj dotok i svesti gubitke na najmanju meru. Ta struktura danas predstavlja korporaciju za sebe."

"Rukovodstvo", reče Lejni. "Njegovo rukovodstvo je uplašeno jer se čini da bi mogao da uradi nešto ludo. Je li tako?"

Purpurno-žuti tanjir počeo je da pokazuje oscilacije koje će ga na

kraju zaustaviti. "Još sam neupućen u ovu poslovnu kulturu, gospodine Lejni. Teško mi je da procenim te stvari."

"Šta je Blekvel mislio, sinoć, kad je rekao da Rez želi da se oženi Japankom koja ne postoji?"

"Idoru", reče Jamazaki.

"Šta?"

"'Idol-pevač.' Njeno ime je Reji Toeji. Ona je konstrukt ličnosti, skup softverskih vodiča, delo informacionih dizajnera. Nešto slično onome što u Holivudu zovu, mislim, 'sintespion'."

Lejni zatvori oči, pa ih ponovo otvori. "Kako onda može da se oženi njom?"

"Ne znam", reče Jamazaki. "Ali je vrlo odlučno izjavio da to namerava."

"Možete li mi reći za šta su vas uzeli?"

"U početku, čini mi se, nadali su se da ću moći da im objasnim idoru: njen uticaj na publiku, pa tako i njen uticaj na njega. Takođe mislim da, kao i Blekvel, sumnjaju da je to posledica nekakve zavere. Sada žele da vas upoznam sa kulturnom pozadinom situacije."

"Ko su oni?"

"Za sad ne mogu da budem određeniji."

Tanjir je počeo da se ljulja. Lejni opazi nešto nalik na užas u očima devojčice. "Vi ne verujete da postoji zavera?"

"Večeras ću pokušati da odgovorim na vaša pitanja. U međuvremenu, dok vam pripremaju uslove da pristupite podacima, molim vas da proučite ovo..."

"Hej", pobuni se Lejni, jer je njegovu malu žonglerku zamenio nepoznati logo: nacereni buldog iz crtača sa bodljikavom ogrlicom, do mišićavog vrata u velikoj činiji sa supom.

"Dva dokumentarna videa o Ni/Rezu", reče Jamazaki. "Urađeni su za kuću Pseća Supa, prvobitno malu nezavisnu kompaniju sa sedištem u Istočnom Tajpehu. Oni su izdali prve snimke grupe. Ni/Rezu su kasnije kupili Pseću Supu da bi objavljivali manje komercijalne materijale drugih umetnika."

Lejni je tmurno zurio u iskeženog buldoga. Nedostajala mu je devojčica sa konjskim repićima. "Dokumentarce o njima, recimo?"

"Dokumentarci nisu dobili odobrenje grupe. Ne predstavljaju zvanični materijal Ni/Reza."

"Pa, mislim da sad možemo nekome da budemo zahvalni zbog toga."

"Nema na čemu." Jamazaki prekinu vezu.

Virtuelni POV pojuri napred, pa zaokrenu prema jednom od šiljaka na psećoj ogrlici: na uvećanju, bila je to svetlucava čelična piramida. Odraženi oblaci jurili su u ubrzanju preko nadnesene trouglaste površine, kada se na ekranu pojavilo upozorenje protiv kršenja Univerzalnog ugovora o autorskim pravima.

Lejni je gledao onoliko koliko mu je bilo potrebno da zaključi da je video skrpljen od odlomaka i isečaka reklamnog materijala grupe. "Upozorenje o kopiranju", reče on i ode u kupatilo da odgonetne komande tuš-kabine.

Uspeo je da propusti sledećih šest minuta, tuširajući se i perući zube. Već je viđao takve stvari, umetničke video-radove, ali nikada nije pokušao da pažljivo odgleda neki od njih. Oblačeći beli hotelski bade-mantil, reče sebi da bi bilo dobro da ipak pokuša. Jamazaki mu se činio sposoban da ga kasnije presliša.

Zašto ljudi prave takve stvari? Nije bilo naracije, niti vidljive strukture; neki od odlomaka neprestano su se ponavljali kroz materijal, pušteni različitim brzinama...

U Los Angelesu postojali su čitavi javni kanali posvećeni stvarima kao što je bila ova, i kontakt-emisije kućne izrade u kojima su domaćice bile nage veštice iz Ensina, posađene ispred velikih slika Boginje koje su same namalale u garaži. S tim što se to moglo gledati. Logika tih isečaka, pretpostavljao je, bila je u tome da se preko njih moglo nekako uticati na sam medijum. Možda je to trebalo da bude nešto kao uspravno održavanje u vodi, jednostavna ponovljiva ljudska radnja koja pruža bar privremeni privid ravnopravnosti sa morem. Ali je Lejniju, koji je proveo mnoge budne sate u dublje usađenim vilajetima podataka ispod svetova medija, to izgledalo beznadežno. I zamorno, iako je pretpostavljao da ovde i dosada, usmerena, treba da posluži kao uticaj na medij.

Koji bi drugi razlog bio da neko probere i izmontira sve ove isečke o Niju i Rezu, kineskom gitaristi i pevaču, irskom polutanu, u kojima ovi izgovaraju najgluplje fraze u desetinama različitih televizijskih spotova, koji su verovatno bili većinom predviđeni za prevođenje? Činilo je da su tema bili pozdravi. "Drago nam je što smo ovde u

Vladivostoku. Čuli smo da imate sjajan novi akvarijum!" "Čestitamo vam na slobodnim izborima i uspešnoj akciji suzbijanja dengija!" "Oduvek smo obožavali London!" "Njujorče, ti si... pragmatičan!"

Lejni je pretražio ostatke svog doručka, pronašavši ispod čeličnog poklopca nepojedenu polovinu hladnog, smeđeg tosta. U lončiću je ostalo još prst kafe. Nije želeo da razmišlja o pozivu od Rajdela i o tome šta bi mogao da znači. Verovao je da je završio sa Slitskenom i sa advokatima...

"Singapore, divan si!" reče Rez, a Ni se nastavi sa: "Zdravo-o, Lavliji grade!"

Uzeo je daljinski i pokušao da uključi brzo premotavanje napred. Ništa. Bez tona? Ništa. Jamazaki mu je pustio stvar sa drugog mesta. Pade mu na pamet da isključi uređaj, ali se plašio da će oni znati da je to uradio.

Stvar je ubrzavala, isecci su postali kraći i češći, celina još manje sadržajna, ošamućujuće treptanje. Rezov kez počinjao je da izgleda mračan, nešto sa sopstvenim redosledom što je uskakalo, neizmenjeno, iz odlomka u odlomak.

Odjednom sve to skliznu u stranu, u senku u nečijim rukama, a fokus pređe na rokoko okvir. Začu se zveckanje staklenog posuđa. Tama i talasna širina sićušne kamere činile su pojedinosti nerazgovetnim. Onda se Rez nagnu napred, prepoznatljiv u novoj dubini fokusa. Mahnuo je prema kameri čašom crnog vina.

"Kada bismo mogli makar načas da prestanemo da govorimo o muzici, industriji i politici svega toga, mislim da bih vam možda rekao da je lakše želeći i težiti da zadobijemo pažnju desetina miliona potpunih stranaca nego da prihvatimo ljubav i vernost onih koji su nam najbliži."

Neko, neka žena, reče nešto na francuskom. Lejni je pretpostavljao da ona nosi kameru negde na sebi.

"O'ladi, Rozeru. Ona ne razume ni reč od onoga što govoriš." Lejni se uspravi. Glas je bio Blekvelov.

"Stvarno?" Rez se povuče izvan fokusa. "Jer ako ne zna, mislim da ću joj pričati o usamljenosti neshvaćenih. Ili je to usamljenost zbog straha da budeš shvaćen?"

I kadar tada zamrznu pevačevo zamućeno lice. Pojaviše se brojke datuma i vremena. Od pre dve godine. Pojavi se reč 'neshvaćen'.

Zazvoni telefon.

"Da?"

"Blekvel kaže da je iskrsla prilika. Plan je pomeren. Možete da pristupite podacima." Bio je to Jamazaki.

"Lepo", reče Lejni. "Mislim da ne mogu da izvučem Bog zna šta iz ovog prvog videa."

"Rezova potraga za novim umetničkim značenjem? Ne brinite, prikazaćemo vam ga ponovo, kasnije."

"Laknulo mi je", reče Lejni. "Je li i drugi podjednako dobar?"

"Drugi dokumentarac ima mnogo običniju strukturu. Iscrpni intervjui, biografski podaci, BBC, stari tri godine."

"Divota."

"Blekvel dolazi u hotel. Zbogom."

14. TOKIJSKO ODELJENJE

Mesto koje je Micukino odeljenje pripremlilo za sastanak podsećalo je Kiju na japanske grafike koje je videla kada je sa školom bila u obilasku muzeja u Sijetlu; posedovale su neku vrstu smeđe svetlosti koja kao da je prodirala kroz slojeve drevnog fiksira. U daljini su se videla brda sa iskrivljenim drvećem, čije su grane podsećale na krivulje nacrtane crnim tušem. Vektorisala se, pored Micuko, prema drvenoj kući sa dubokim tremovima; prepoznavala im je oblik iz animiranih prikaza. Bila je to vrsta kuće prema kojoj su se nindže prikradale u tami, da probude usnulu heroinu i saopšte joj da stvari ne stoje kao što je mislila, da je njen ujak u dosluhu sa zlim vojskovođom. Proverila je svoju prezentaciju u malom perifernom prozoru; za nijansu je dodala reljefnost usnama.

Približavajući se kući, opazila je da je sve razrađeno pomoću klupskih arhiva, tako da je čitava scena, zapravo, bila načinjena od Ni/Rezovog materijala. To se prvo primećivalo na zidnim pločama od drveta i hartije, gde su se blede isečci uvećanih slika smenjivali u organskoj nasumičnosti senke i sunca koje se probija kroz lišće: Rezov obraz i polovina naočara za sunce, Nijeva ruka kako hvata akorde na vratu njegove gitare. Ali su ovi ubrzo bili zamenjeni, u treptaju nalik na moljčeva krila, novima, sve do najfinije rezolucije lokacije, do njenog digitalnog tkanja. Nije bila sigurna da li se to moglo izvesti sa izvesnim brojem odgovarajućih fraktalnih paketa, ili je bio potreban poseban kompjuter. Njen Sendbenders umeo je da postigne par takvih efekata, ali uglavnom u prezentaciji Sendbendersovog softvera.

Pregrade skliznuše u stranu i ona i Micuko, sedeći skrštenih nogu, uđoše u kuću. Da bi se zaustavile, jedna do druge, i dalje sedeći, lebdeći desetak centimetara iznad tatamija (koji je Kija izbegavala da izoštri pošto je videla da je izatkan od materijala sa koncerata; suviše joj je odvlačio pažnju). Bio je to baš dobar način ulaska. Micuko je nosila kimono sa širokim pojasom, kompletnu tradicionalnu nošnju, s tim što je tkanje materijala imalo neku uprošćenu animaciju. Kija je, opet, povukla taj crni komplet Zilke-

Mari Kolb koji se sastojao od bluze i helanki, iako nije volela da plaća za kreacije virtuelnih dizajnera koje nisu mogle čak ni da se zadrže ili kopiraju. Za to je upotrebila broj Kelsine kartice, pa joj je zbog toga bilo malo lakše.

Tamo ih je čekalo sedam devojaka, u kimonima, lebdeći malo iznad tatamija. S tim što je ona koja je sedela zasebno, na čelu zamišljenog stola, bila robot. Ne kao neki pravi robot, već vitka stvar sa kožom od hroma, nešto kao živa zarobljena u obličju devojke. Lice je bilo glatko, tek delimično uobličeno, bez očiju, sa dvostrukim nizom rupica na mestu gde je trebalo da budu usta. To je verovatno bila Hiromi Ogava, i Kija smesta odluči da veruje da je debeljuca.

Hiromin kimono prelivao se od animiranih intervju grupa u tonu sepije.

Upoznavanje je potrajalo, i sve prisutne zaista su imale neko zvanje, ali je Kija prestala da sluša Hiromino predstavljanje i samo se klanjala kada je pretpostavljala da je to potrebno. Nije joj se dopadalo što je Hiromi izabrala da se tako pojavi na prvom sastanku. Činilo joj se nepristojno, i verovatno namerno, a trud koji su uložili da postave lokaciju samo je činio da još više izgleda namerno.

"Čast nam je da te pozdravimo, Kija Mekenzi. Naše odeljenje će ti sa radošću pružiti svaku potrebnu pomoć. Ponosimo se što smo deo svetskog trenda poštovanja Ni/Reza, njihove muzike i umetnosti."

"Hvala vam", reče Kija i ostade da sedi u produženoj tišini. Micuko tiho pročisti grlo. Jao, pomisli Kija. Vreme je za govor. "Hvala vam na ponuđenoj pomoći", reče Kija. "Fala na gostoprimstvu. Ako neka od vas ikad dođe u Sijetl, pronaći ćemo način da vam uzvratimo. Al' uglavnom fala za pomoć, jer je moje odeljenje bilo stvarno zabrinuto zbog te priče da je Rez izjavio da namerava da se oženi nekom vrstom softverskog vodiča, a pošto izgleda da je to izjavio kad je bio ovde, mislile smo..." Kija oseti da možda ide malo prebrzo, i Micuko joj to potvrdi još jednim pročišćavanjem grla.

"Da", reče Hiromi Ogava, "imate našu dobrodošlicu, a sada će nas Tomo Ošima, hroničar našeg odeljenja, zabaviti potankom i istinitom pričom o tome kako smo postali, od skromnog, ali iskrenog početka, najaktivnije i najcenjenije odeljenje u Japanu danas."

Kija nije mogla da veruje.

Devojka najbliža Hiromi, desno od Kije, nakloni se i počne da recituje

istoriju odeljenja, zalazeći u pojedinosti koje je Kija odmah ocenila kao ubistveno dosadne. Kako su dve pitomice jednog školskog internata, dve najbolje i najvernije drugarice, pronašle album u izdanju Pseće Supe u jednom kontejneru u Akijabari. Kako su ga odnele u školu, preslušale i odmah postale obožavateljke. Kako su im se školske drugarice rugale, da bi im jednom čak i ukrade i sakrile dragoceni snimak... I tako dalje, i tako dalje, i Kija je već poželela da vrišti, ali je bila prinuđena da sedi i da se pravi da sluša. Pozvala je sat i prilepila ga na reflektujuće lice robota, tamo gde je trebalo da budu oči. Samo je ona mogla da ga vidi, ali se tako bolje osećala.

Sada se govorilo o prvom svejapanskom saboru klubova obožavalaca Ni/Reza, sa snimcima koji su iskakali na belim papirnim zidovima, prikazujući devojčice u farmerkama i majicama kako piju koka-kolu u nekom salonu u hotelu na aerodromu u Osaki, dok je u pozadini očigledno stajala grupica roditelja.

Četrdeset pet minuta kasnije, prema crvenim brojkama na bezličnom metalnom licu Hiromi Ogave, Tomo Ošima zaključio govor: "Što nas dovodi do sadašnjeg trenutka i istorijske posete Kije Mekenzi, izaslanice sestrinskog odeljenja u Sijetlu, u državi Vašington. Nadam se da će nas ona sada počastvovati pričom o svom odeljenju, o tome kako je osnovano i o brojnim aktivnostima koje je njegovo članstvo preduzimalo u slavu muzike Ni/Reza..."

Začu se tihi pljesak. Kija mu se nije pridružila, jer nije znala da li je posvećen njoj ili Tomo Ošimi.

"Žao mi je", reče Kija. "Naša hroničarka je pripremila to za vas, ali se pokvarilo kada su propustili moj kompjuter kroz onaj veliki skener na aerodromu."

"Duboko žalimo zbog toga", reče srebrni robot. "Krajnje neprijatan događaj."

"Aha", reče Kija, "al' mislim da nam to ostavlja više vremena da razgovaramo o onome zbog čega sam ovde, zar ne?"

"Nadale smo se..."

"Da ćete nam pomoći da razumemo celu tu stvar sa Rezom, je li? Znamo da jeste. Drago nam je što je tako. Zato što smo tamo sve brinule zbog tih glasina. Jer izgleda da je sve počelo ovde, a ta Reji Toeji je domaći proizvod, pa ako iko može da nam kaže šta se dešava, to ste vi."

Srebrni robot je ćutao. Bio je bezizrazan kao i pre toga, ali je Kija uklonila sat tek da se uveri.

"Zato i jesam ovde", reće Kija. "Da saznam da li je istina da će se oženiti njom."

Osećala je opštu uznemirenost kod svojih sagovornica. Šest devojaka gledale su u animirani tatami, izbegavajući njen pogled. Imala je želju da pogleda Micuko, ali bi to bilo suviše očigledno.

"Mi smo zvanično odeljenje", reće Hiromi. "Imamo ćast da tesno saradujemo sa ljudima koji neposredno rade za grupu. Njihovi agenti za odnose sa javnošću takođe su zabrinuti zbog glasina koje si pomenula i zatražili su da im pomognemo u naporu da se one ne šire dalje."

"Da se ne šire? Pa stvar je već nedelju dana u mreži!"

"To su samo glasine."

"Onda bi trebalo da objave demanti."

"Negiranje bi samo dalo težinu glasinama."

"Vesti su glasile da je Rez objavio da je zaljubljen u Reji Toeji i da će se venćati njome. Sledio je dug navod izjave." Kija je poćinjala da sumnja da tu nešto definitivno smrdi. Zbog ovoga nije morala da prevali toliku razdaljinu; mogla je lepo da sedi u svojoj sobi u Sijetlu.

"Mi smatramo da je prvobitna vest bila izmišljotina. Ne bi bila prva."

"Smatrate? Zar to ne znaći da ne znate?"

"Naši izvori unutar organizacije uveravaju nas da nema razloga za brigu."

"Kontrola protoka", reće Kija.

"Hoćeš da kažete da nas slušbenici Ni/Reza lažu?"

"Gledajte", reće Kija, "ja podjednako gotivim grupu kao vi. Zapucala sam ćak ovamo, zar ne? Ali ljudi koji rade za njih samo su ljudi koji rade za njih. Ako Rez jedne večeri ustane u nekom klubu, uzme mikrofona i objavi da je zaljubljen u tu idoru, zaklinjući se da će se venćati njome, ljudi za odnose sa javnošću reći će ono što budu mislili da moraju da kažu."

"Ali nemaš dokaze da se bilo šta od toga dogodilo. Postoji samo anonimna vest, koja je navodno transkripcija snimka naćinjenog u nekom klubu u Šinđukuu."

"'Majmunski Boks'. Proverili smo, klub postoji."

"Zaista? Mođa bi trebalo da odeš tamo."

"Zašto?"

"Klub koji se zove 'Majmunski Boks' više ne postoji."

"Ne?"

"Klubovi u Šinđukuu veoma su kratkog veka. Majmunski Boks ne postoji." Sendbendersov prevod preneo je bez gubitka Hiromino umišljeno zadovoljstvo.

Kija je zurila u glatko srebrno lice. Birokratska kučka. Šta da radi? Šta bi Zona Rosa učinila na njenom mestu? Nešto simbolično nasilno, zaključila je. Ali to nije bio njen stil.

"Hvala vam", reče Kija. "Samo smo htele da se uverimo da to nije istina. Žao mi je što sam bila tako navalentna, ali smo morale da budemo sigurne. Ako kažete da se ništa ne dešava, mi ćemo to prihvatiti. Svima nam je stalo do Reza i ostalih iz grupe i znamo da je i vama." Kija tu dodade i naklon, koji kao da je zatekao Hiromi spuštenog garda.

Došao je red na robota da okleva. Nije očekivala da će se Kija tek tako predati. "Naši prijatelji u organizaciji Ni/Reza veoma su zabrinuti mogućnošću da ova besmislena izmišljotina naškodi Rezovoj popularnosti. Poznato vam je da je oduvek postojala težnja da se on prikaže kao najkreativniji, ali i najnestabilniji član grupe."

Ovo je, barem, bila istina, iako je Rezov imidž nestabilnosti bio dosta blag u poređenju sa većinom njegovih prethodnika u pop-kulturi. Nikada nije bio uhapšen, niti je ikada proveo noć u zatvoru. Ali je i dalje bio najproblematičniji. To je oduvek bio deo njegove privlačnosti.

"Naravno", reče Kija, igrajući prema muzici, uživajući u nesigurnosti koju je bila sigurna da izaziva u Hiromi. "A Nija pokušavaju da prikažu kao nekakvog dosadnog tehničara, praktičara, ali mi znamo da to takođe nije istina." Propratila je to osmehom.

"Da", reče Hiromi, "naravno. Da li to znači da ste zadovoljne? Objasnićeš svom odeljenju da je sve ovo posledica običnog trača i da je sa Rezom sve u redu?"

"Ako vi tako kažete", reče Kija, "apsolutno. Ako je stvar time rešena, imam još tri dana da ubijem u Japanu."

"Ubiješ?"

"Fraza", reče Kija. "Slobodno vreme. Micuko kaže da bi trebalo da vidim Kjoto."

"Kjoto je veoma lep..."

"Polazim iz ovih stopa", reče Kija. "Fala što ste programirale ovu lokaciju za sastanak. Stvarno je super, i ako je sačuvate, volela bih da je posetim sa ostalima iz odeljenja tamo kod kuće. Možda bi trebalo da se sve okupimo kada se vratim u Sijetl, da se upoznamo međusobno."

"Da..." Hiromi baš nije znala šta da misli o Kijinom držanju. Pa, sekiraj se malo, reče Kija.

"Znala si", reče Kija. "Znala si da će to da uradi."

Micuko je pocrvenela kao rak. Gledala je u pod, sa želatinskom vrećom kompjutera u krilu. "Žao mi je. Bila je to njena odluka."

"Uticali su na nju, je li? Rekli su joj da me se otrese, da zataška stvar."

"Ona privatno komunicira sa ljudima koji rade za Ni/Reze. To je jedna od povlastica njenog položaja."

Kija je i dalje imala naprstke na rukama. "Moram da razgovaram sa svojim odeljenjem. Da l' bi me ostavila koji minut samu?" Bilo joj je žao Micuko, ali je i dalje bila ljuta. "Nisam ljuta na tebe, u redu?"

"Skuvaću čaj", reče Micuko.

Kada je Micuko zatvorila vrata za sobom, Kija proveri da li je Sendbenders i dalje priključen, ponovo namesti naočare i izabra glavnu adresu odeljenja u Sijetlu.

Nije stigla tamo. Zona Rosa čekala je da je presretne.

15. AKIHABARA

Niski sivi oblak plegao po jednolično sivom gradu. Iza zatamnjenog, svilenim zavesama oivičenog stakla limuzine pogled na nove zgrade.

Prošli su pored reklame za Epl Širs, koja je prikazivala popločanu stazu prema nekoj zemlji iz bajki, gde su pevale i igrale boce sa sokom od jabuka. Lejniju se povratio umor od puta, u blažem, ali i dalje baroknom obliku. Nešto sastavljeno od preovlađujućeg osećanja krivice i osećanja fizičke odvojenosti od sopstvenog tela, kao da čulni utisci pristižu bajati, posle predugog putovanja, kroz neku drugu zemlju kojoj on nije imao pristupa.

"Mislio sam da smo završili s tim kada smo se rešili onih sibirskih neuropata", reče Blekvel. Bio je od glave do pete u crnom, što mu je donekle smanjivalo razmere. Bila je to meka, komotna odora sašivena od veoma crnog džinsa, sa mnogobrojnim džepovima oko širokog struka. Lejniju je izgledala nekako japanska, u srednjevekovnom stilu. Nešto što bi obukao stolar, recimo. "Uvrnuti k'o zadnje noge kera. Pokupili smo ih u toku turneje po zemljama gde vlada Kombinat."

"Neuropate?"

"Punili su Rezu glavu svojim smećem. Podložan je uticajima kad putuje. Kombinacija stresa i dosade. Gradovi počnu da izgledaju jednolično. Sve te hotelske sobe. To je sindrom, u stvari."

"Kuda idemo?"

"U Akihabaru."

"Gde?"

"Tamo kuda idemo." Blekvel pogleda na ogroman hronometar sa složenim bročanicom i čeličnom narukvicom koji je izgledao kao da je napravljen da istovremeno služi kao bokser. "Trebalo im je mesec dana da mi daju zeleno svetlo da uradim ono što je bilo potrebno. Onda smo ga odveli u kliniku u Parizu, gde su nam rekli da je ono čime su ga kljukali napravilo gicin doručak od njegovog endokrinog sistema. Na kraju su ga opravili, ali sve to nije trebalo ni da se dogodi."

"Oterali ste ih?" Lejni nije imao pojma o čemu Blekvel govori, ali mu se činilo najbolje da održava privid nekog dijaloga.

"Rek'o sam im da razmišljam o tome da ih propustim, licem napred, kroz malu Hondinu glodalicu za drva koju sam bio kupio, tek onako, za ne daj Bože", reče Blekvel. "Nije bilo potrebno. Ali sam im pokazao glodalicu. Na kraju su bili kuferisani posle vrlo skromne obrade."

Lejni pogleda u potiljak vozačeve glave. Brinulo ga je to što je volan na desnoj strani. Imao je osećaj da na vozačevom sedištu nema nikoga. "Koliko dugo kažete da radite za grupu?"

"Pet godina."

Lejni pomisli na video, Blekvelov glas u zamračenom klubu. Dve godine. "Kuda idemo?"

"Uskoro stižemo."

Ušli su u četvrt užih ulica, bezličnih, pomalo zapuštenih zgrada prekrivenih neosvetljenim, isključenim reklamama. Ogromne površine medijskih platformi koje Lejni nije mogao da prepozna. Na nekim zgradama videli su se tragovi, pretpostavljao je, štete od zemljotresa. Iz pukotina koje su se pružale dijagonalno preko jednog od pročelja štrčale su loptaste tvorevine veličine ljudske glave nekakve smeđe, staklaste mase, kao na igrački koju je opravio nespretni džin. Limuzina pristade uz ivičnjak.

"Električni Grad", reče Blekvel. "Pozvaću te", obrati se vozaču, koji klimnu glavom na način koji Lejniju nije izgledao naročito japanski. Blekvel otvori vrata i iziđe sa istom neočekivanom lakoćom koju je Lejni već zapazio, a vozilo dobro poskoči kada je nestalo njegove težine. Povalećeci telo preko sivog velura sedišta, Lejni se osećao umorno i drveno.

"Nekako sam očekivao malo otmenije odredište", reče on Blekvelu. Bila je to istina.

"Prestanite da očekujete", reče Blekvel.

Zgrada sa pukotinama i smeđom, žvalastom masom otvarala se u belo i pastelno more kuhinjskih uređaja. Tavanica je bila niska, premrežena cevima i vodovima privremenog izgleda. Lejni je išao za Blekvel niz prolaz u sredini prostorije. U bočnim prolazima sa obe strane bilo je nekoliko ljudi, ali nije mogao da odredi da li su prodavci ili mušterije.

Staromodne pokretne stepenice mlele su uvis, na kraju središnjeg prolaza, a pravougaoni čelični zupci na ivicama svakog stepena uspona bili su izoštrani ivica i uglačani od upotrebe. Blekvel se nije zaustavljao. Levitirao je ispred Lejnija, penjući se, kao da gotovo uopšte ne pokreće noge. Lejni se teško vukao za njim.

Popeli su se na sprat, gde je bila izložena nešto raznovrsnija roba: zidni ekrani, konzole za potapanje, automatske ležaljke iz čijih su dušeka štrčali masažni moduli nalik na glave džinovskih mehaničkih larvi.

Išli su prolazom koji je bio obložen pločama talasaste plastike, Blekvel sa izbrazdanim šakama zavučeni duboko u džepove svoje nindža-odore. Zalazili su sve dublje u lavirint svetloplavih plastičnih zastora, prebačenih preko cevi na tavanici. Alat nepoznate namene. Ulubljeni radnički termos na crvenoj kutiji sa alatom položenoj preko aluminijumskih nogara za testerisanje drveta. Blekvel podiže poslednji zastor. Lejni se provuče ispod.

"Već pun sat držimo otvoreno, Blekvele", reče neko. "Nimalo laka stvar."

Blekvel pusti zastor da padne za njim. "Morali smo da ga pokupimo iz hotela."

Prostor, sa tri strane ograđen plavim zastorima, bio je veličine dve Lejnijeve hotelske sobe, ali i mnogo zakrčeniji. Tu je bila naslagana sva sila opreme: niz međusobno povezanih crnih kućišta usred bele močvare pakovnih kalupa od stiropora, pokidane talasaste plastike i zgužvanih čaršava najlona sa vazдушnim mehurićima. Unutra su čekali dva muškarca i jedna žena. Žena je bila ta koja se obratila Blekvelu. Dok je Lejni gacao napred, do članaka u ambalaži, materijal je škripao i pucketao, klizav pod đonovima njegovih cipela.

Blekvel ritnu taj nanos. "Mogli ste da pospremite."

"Nismo posluga", reče žena. Lejniju je zvučalo kao da je iz Severne Kalifornije. Imala je kratku, smeđu kosu podšišanu u pramenove, i zbog nečega ga je podsećala na kvantove zaposlene u Slitskenu. Kao i druga dvojica, jedan japanac i jedan riđokosi, nosila je farmerke i pilotsku jaknu od generičkog najlona.

"Krš posla na brzaka", reče riđokosi.

"Ma, kamo sreće da je na brzaka", reče drugi; i ovaj je definitivno bio iz Kalifornije. Kosa mu je bila vezana pozadi i pričvršćena u

samurajski repić.

"Za to ste plaćeni", reče Blekvel.

"Plaćeni smo da krstarimo", reče riđokosi.

"Ako 'oćete ponovo da krstarite, molite se da ovo radi." Blekvel pogleda prema povezanim konzolama.

Lejni ugleda plastični sto na sklapanje pored zadnjeg zida. Bio je jarko ružičaste boje. Na njemu su stajali sivi kompjuter i par optofona. Do najbližeg kućišta pružali su se nekakvi neobični kablovi: pljosnate trake sa prugama raznih boja. Zid iza stola bio je prekriven slojevima starih postera: tačno iza stola nalazilo se žensko oko, metar široko, čija je laserski odštampana zenica bila veličine Lejnijeve glave.

Lejni pođe prema stolu, kroz stiropor, vukući noge, pokretima nalik na skijaško hodanje.

"Hajde da to uradimo", reče. "Da vidimo šta imate."

16. ZONA

Zona Rosa imala je tajno mesto, utočište isklesano od pređašnje korporativne mrežne lokacije.

Bila je to dolina oivičena ruševnim bazenima za plivanje, obraslim kaktusima i crvenim božićnim cvetovima. Na mozacima od razbijenih ploča pozirali su gušteri, nepomični kao hijeroglifi.

U toj dolini nije bilo kuća, iako su delovi srušenih zidova pružali hlad, ili zarđale ploče od talasastog metala, oslonjene ukoso na polutrula drvena postolja. Ponegde su se videli ostaci logorske vatre.

Na mestu je vladalo večito kasno popodne.

"Zono?"

"Neko pokušava da te pronade." Zona je nosila svoju izlizanu kožnu jaknu preko bele majice. Na tom mestu bila je predstavljena kao na brzinu sastavljeni kolaž od isečaka iz filmova, časopisa, meksičkih novina: tamne oči, actečke jagodice, posip ožiljaka od akni, crna kosa umršena kao dim. Održavala je nisku rezoluciju, nikad sasvim u fokusu.

"Moja majka?"

"Ne. Neko sa kablovima. Neko ko zna da si u Tokiju." Uski vrhovi njenih crnih čizama bili su bleđi od prašine u dolini. Na spoljnim šavovima izbledelih, crnih farmerki bili su bakarni patent-zatvarači, od struka do čizama. "Zašto si tako obučena?"

Kija se seti da se i dalje prikazuje u perju Zilke-Mari Kolb. "Imale smo sastanak. Veoma zvaničan. Težak davež. Ovo sam uzela na Kelsinu karticu."

"De si bila uključena, kada si platila?"

"Tamo gde sam i sada. Kod Micuko."

Zona se namršti. "Šta si još pazarila?"

"Ništa više."

"Baš ništa?"

"Kartu za podzemnu."

Zona pucnu prstima i ispod kamena ispuza gušter. Ustrčao joj je uz nogu i popeo se na ispruženu ruku. Dok ga je mazila prstima druge ruke, šare na njemu su se menjale. Potapšala ga je po glavi, i on joj

se sjuri niz nogu i nestade iza iskrivljene ploče zardalog krovnog lima. "Kelsi se uplašila, toliko da je došla kod mene."

"Od čega?"

"Neko ju je zvao u vezi sa tvojom kartom. Pokušavali su da stupe u vezu sa njenim ocem zato što bonus kojim je kupljena pripada njemu. Ali on je bio na putu. Zato su razgovarali sa Kelsi. Mislim da su joj pretili."

"Čime?"

"Ne znam. Ali im je dala tvoje ime i broj kartice."

Kija pomisli na Merielis i Edija.

Zona izvadi nož iz džepa jakne i čučnu na ploču od ružičastog kamena. U dubini ružičaste plastične drške noža kovitlali su se zlatni zmajevi. Pritisnula je dugme od kovanog lima i iz drške iskoči zmajevima izrezbareno sečivo, sa zupčastom, opakom oštricom.

"Tvoja Kelsi uopšte nema muda."

"Ona nije moja Kelsi, Zono."

Zona podiže grančicu zelenkaste kore i poče da delje tanke trake sa nje. "Ne bi opstala ni pola sata u mom svetu." Prilikom poslednje posete, pričala je Kelsi o ratu sa Pacovima, žestokim bitkama na prljavim igralištima i u urušenim parking-garažama usred ogromnih stambenih naselja. Kako je rat počeo? Oko čega? Zona nikada nije rekla.

"Ne bih ni ja."

"Pa, ko te to traži?"

"Mogla bi da bude moja majka, kad bi znala da sam ovde..."

"Taj koji je uplašio Kelsi nije bio tvoja majka."

"Ako je neko znao broj mojeg sedišta na putu ovamo, mogao je da sazna broj karte i da se vrati po tragu, je l' tako?"

"Ako je imao prave kablove, da. To je kažnjivo."

"Od mene su mogli da dođu do Kelsi..."

"Od tebe su ušli u podatke o redovnim putnicima Er Magelana, što ukazuje na podebele kablove."

"U avionu je bila jedna žena... Imala je mesto pored mene. Onda sam morala da ponesem njenu torbu, a posle su me ona i njen tip odvezli u Tokio..."

"Nosila si joj torbu?"

"Da."

"Ispričaj mi to. Sve po redu. Kada si prvi put videla tu ženu?"

"Na aerodromu, SiTeku. Uzimali su uzorke DNK i videla sam kad je uradila tu uvrnutu stvar..." Kija započne priču o Merielis i o svemu ostalom, a Zona Rosa je sedela i ljuštila i oštrila svoj štapić, zamišljena.

"Jebala majku", reče Zona Rosa, kada je Kija dovršila priču. Kija nije mogla da odredi da li prevod izražava čuđenje ili gađenje.

"Šta?" Kija je bila potpuno zbunjena.

Zona je pogleda niz oguljen štapić. "Fraza. Idioma. Veoma bogat i složen izraz. Nema nikakve veze sa tvojom majkom." Spustila je štapić i uradila nešto sa nožem, sklopivši sečivo u tri škljocaja. Gušter koga je ranije podesila dojuri preko uskog kamenog ispusta, tako nisko uz tlo da je izgledao dvodimenziono. Zona ga podiže i promeni maženjem njegovo ustrojstvo boja.

"Šta to radiš?"

"Viši stepen šifrovanja", reče Zona i postavi guštera na okovratnik svoje jakne kao nekakav broš, sa očima poput loptica od oniksa. "Neko te traži. Verovatno su te već našli. Moramo da se postaramo da naš razgovor ostane tajna."

"Možeš li to, sa njim?" Gušter pokrenu glavu.

"Možda. Još je nov. Ali ovi su bolji." Pokaza štapićem uvis. Kija začkilji prema nebu predvečerja, sa tamnim oblakom obojenim prugama sutonskog rumenila. Učinilo joj se da nazire nekakva krila, na velikoj visini. Dve leteće stvari. Velike. A nisu bili avioni. Onda ih izgubi. "Zabranjeni su, u vašoj zemlji. Kolumbijski. Iz luka podataka." Zona postavi zašiljeni vrh štapa na zemlju i poče da ga okreće, na jednu, pa na drugu stranu, između dlanova. Kija je jednom videla zeca kako na taj način pali vatru, u nekom prastarom crtanom filmu.

"E, jesi idiot."

"Zašto?"

"Prenela si torbu kroz carinu? Ženi koju ne poznaješ?"

"Da..."

"Idiot!"

"Nisam."

"Ona je krijumčar. Beznadežno si naivna."

Ali si me ipak poslala ovamo, pomisli Kija i odjednom oseti da joj se

plače. "Ali zašto me traže?"

Zona slegnu ramenima. "U Sitiju, oprezan krijumčar nikada ne pušta nosača sa oka..."

Nešto srebrnasto i hladno prevrnu se ispod Kijinog pupka, i sa tim dođoše nepozvano sećanje na kupatilo u Viski Klonu i kutak nečega što nije bilo njeno. U njenoj torbi. Čušnuto između majica. Kada je uzela jednu da obriše ruke.

"Šta je bilo?"

"Bolje da pođem. Micuko je otišla da skuva čaj..." Govorila je prebrzo, gutajući slogove.

"Da pođeš? Jesi li luda? Moramo da..."

"Izvini. Čao..." Smaknula je naočare i počela da petlja sa kaišima na rukama.

Njena torba, tamo gde ju je ostavila.

17. ZIDOVI SLAVE

"Nemamo vremena da ovo uradimo na pravi način", reče žena, pruživši Lejniju optofone. Sedela je na ružičastoj plastičnoj klupi dečjih razmera koja je išla sa stolom. "Ako postoji pravi način."

"Postoje mesta kojima nismo mogli da obezbedimo pristup", reče japanski Amerikanac sa repićem. "Blekvel je rekao da imaš iskustva sa popularnim ličnostima."

"Glumcima", reče Lejni. "Muzičarima, političarima..."

"Ovo će ti verovatno izgledati drugačije. Krupnije. Nekoliko puta."

"Čemu to ne možete da pristupite?" upita Lejni, nameštajući optofone.

"Ne znamo", začu ženu kako govori. "Kad uđete, steći ćete predstavu o razmerama. Praznine bi mogle da se odnose na knjigovodstvo, poresko-pravne poslove, ugovore... Mi smo samo tehnička podrška. On ima i druge ljude koje neko plaća da se staraju da sve to ostane privatno koliko je moguće."

"Zašto onda niste doveli njih?" upita Lejni.

Osetio je Blekvelovu šaku kako mu se spušta na rame kao vreća peska. "O tome ćemo kasnije. Sada uđi tamo i pogledaj. Za to te plaćamo, zar ne?"

U danima neposredno posle smrti Elison Širs, Lejni je upotrebio račun 'Izvan kontrole' kod DatAmerike da pristupi lokaciji njenih privatnih podataka. Čvorna tačka bila je nestala, a na njenom mestu se dogodila izvesna prefinjena redukcija. Ne toliko skupljanje koliko pospremanje, slaganje.

Ali najveća razlika bila je naprosto u tome što više nije stvarala podatke. Nije bilo kreditne aktivnosti. Čak je i njen račun kod Apful Grupvajna bio poništen. Kada je njena svojina bila razdeljena, a različiti poslovne transakcije zatvorene, njeni podaci postali su uredno ravnolinijski. Lejniju su dolazile u misli slike mrtvih u njihovoj pogrebnoj odeći, sanduka i urni, dugačkih, ravnih grobljanskih staza u danima kada su mrtvi još imali pravo da poseduju nekretnine.

Čvorna tačka obrazovala se tamo gde je ona živela, dok je živela, u

haotičnoj, neprestano oplodžavanoj povezanosti sa svakodnevnim, običnim, a ipak beskrajno složenim svetom. Te povezanosti više nije bilo.

Proverio je, ali samo nakratko i veoma oprezno, da li je možda i njen glumac preduzeo spremanje sa svoje strane. Tamo nije bilo ničeg očiglednog, ali je pretpostavljao da će 'Izvan kontrole' malo pažljivije motriti na to.

Njeni podaci bili su veoma statični. Tek jedva primetno, metodično kretanje u njihovom jezgru: nešto u vezi sa pravnim mehanizmom raspodele njene ostavštine.

Katalog svakog komada nameštaja u spavaćoj sobi gostinske kuće u Irskoj. Potkatalog proizvoda u orahovoj komodi iz sedamnaestog veka pored kreveta u istoj sobi: četkica za zube, pasta za zube, tablete protiv bolova, tamponi, žilet, želatin za brijanje. Neko je redovno proveravao ove podatke i popunjavao inventar. (Poslednji gost upotrebio je želatin, ali ne i žilet.) U prvom katalogu nalazio se i jak austrijski dvogled sa tronožnim postoljem, koji je ujedno bio i digitalna kamera.

Lejni je ušao u memoriju kamere, da bi otkrio da je funkcija snimanja upotrebljena samo jednom, na dan kada je aktivirana proizvođačeva garancija. Garancija je bila istekla pre dva meseca, a jedina snimljena slika bio je pogled sa balkona sa belim zavesama, prema nečemu za šta je Lejni zaključio da je Irsko more. Na snimku je bilo neočekivano stablo palme, ograda od lanaca, ukop sa mutnim sjajem šina, duboko prostranstvo sivkasto-smeđe obale i na kraju sivo i srebrno more. Bliže moru, delimično odsečeno ivicom slike, kao da se nalazilo nisko, široko kameno utvrđenje, nalik na odsečenu kulu. Kamen je bio iste boje kao obala.

Lejni je pokušao da izađe iz spavaće sobe, gostinske kuće, i našao se okružen arheološki preciznim podacima o restauraciji pet ogromnih keramičkih peći u stanu u Stokholmu. Peći su podsećale na džinovske šahovske figure, kule od cigala, obložene pomno glaziranom, raskošno pretopljenom keramikom. Dizale su se do tavanice visoke četiri metra, i u njima je lako moglo da stoji nekoliko ljudi odjednom. Postojali su podaci o obeležavanju, rasklapanju, čišćenju, restauraciji i ponovnom sklapanju svake cigle u svakoj od peći. Bilo je nemoguće doći do podataka o ostatku stana, ali su

razmere peći govore Lejniju da je veoma prostran. Kliknuo je na kraj arhive o pećima i pronašao konačnu cenu rada; prema važećem odnosu, bila je više od nekoliko puta veća od njegove nesuđene godišnje zarade u Slitskenu.

Kliknuo je nazad, povratnim putem, pokušavajući da stekne širu sliku, da sagleda oblik, ali postojali su samo zidovi, nadnesene mase besprekorno poređanih podataka, i setio se Elison Širs i uviđanja njene smrti u podacima.

"Gori svetlo", reče Lejni, skidajući optofone, "ali kod kuće nema nikoga." Pogledao je na sat u kompjuteru: unutra je proveo malo više od dvadeset minuta.

Blekvel ga je ozbiljno posmatrao, sedeći na izlivenom sanduku u obliku Bude u crnoj odori, a ožiljci u njegovim obrvama bili su upleteni u novo ustrojstvo brige. Troje tehničara imalo je pažljivo neutralan izraz lica i ruke zavučene u džepove tri istovetne jakne.

"Kako to, moliću?" upita Blekvel.

"Nisam siguran", reče Lejni. "On kao da ništa ne radi."

"On ništa ni ne radi osim što stalno nešto radi", izjavi Blekvel, "što bi ti bilo jasno kada bi morao da organizuješ njegovo proketo obezbeđenje!"

"Dobro", reče Lejni, "gde onda doručkuje?"

Blekvelu kao da se dvoumio da kaže. "U svom apartmanu."

"A gde mu je apartman?"

"U hotelu Imperijal." Blekvel je besno zurio u tehničara.

"Pitam gde se nalazi."

"Ovde. U prokletom Tokiju."

"Ovde? On je u Tokiju?"

"Vi ostali", reče Blekvel, "napolje." Smeđokosa žena slegnu ramenima u najlonskoj jakni i pođe, šutirajući stiropor, oborene glave, a ona dvojica za njom. Kada se zastor spustio za njima, Blekvel ustade sa svoga sanduka. "Ne misli da možeš da me probaš k'o cipele..."

"Govorim vam da mislim da ovo neće ići. Vaš čovek nije tamo."

"To je njegov prokleti život."

"Kako je platio doručak?"

"Upisano mu je na račun za apartman."

"Da li se apartman vodi na njegovo ime?"

"Naravno da ne."

"Recimo da želi nešto da kupi, u toku dana?"

"Neko to kupi za njega, je li?"

"I plati čime?"

"Karticom."

"Ali ne na njegovo ime."

"Tako je."

"Znači, ako neko pogleda podatke o transakciji, nema načina da je poveže direktno sa njim, zar ne?"

"Nema."

"Zato što obavljate svoj posao, je li?"

"Da."

"Onda je on nevidljiv. Za mene. Ne mogu da ga vidim. Nije tamo. Ne mogu da uradim ono za šta me plaćate. Nemoguće je."

"Ali šta je sa svim ostalim što imaš?"

Lejni odloži optofone na tastaturu. "To nije osoba. To je korporacija."

"Ali tu je sve! Njegove proklete kuće! Njegovi stanovi! Mesta na kamenom zidu gde su baštovani postavili prokleta cveće! Sve!"

"Ali ja ne znam ko je on. Ne mogu da ga razlučim od svega toga. Ne ostavlja tragove koji čine pravilnosti koje su mi potrebne."

Blekvel usisa gornju usnu i zadrža je unutra. Lejni začu otkačenu protezu kako mu zveckaa o zube.

"Moram da obrazujem sliku o tome ko je on, u stvari", reče Lejni.

Usna se ponovo pojavi, blistava od pljuvačke. "Isuse", reče Blekvel, "to je baš problem."

"Moram da se vidim sa njim."

Blekvel obrisa nadlanicom usta. "A njegova muzika?" Sa nadom je podigao obrve. "Tu je i video..."

"Video imam, hvala. Zaista bi pomoglo kada bih mogao da ga upoznam."

Blekvel dodirnu patrljak uveta. "Ako ga upoznaš, misliš da ćeš moći da nađeš njegove čvorove, čvorne, da uradiš to o čemu Jama govori?"

"Ne znam", reče Lejni. "Mogu da pokušam."

"Krvavi pakao", reče Blekvel. Zaorao je kroz stiropor, pomeo rukom zastor, zalajao na tehničare koji su čekali, a onda se ponovo okrenuo

Lejniju. "Ponekad poželim da sam ponovo sa drugarima u Jika Jiki. Tamo, kada središ stvar, ostaje prokleta sređena." Žena sa smeđim pramenovima gurnu glavu unutra, pored ivice zastora. "Pokupite ovo u kombi", naredi joj Blekvel. "Neka bude spremno kada mu zatreba." "Nemamo kombi, Kejti", reče žena. "Kupite ga", reče Blekvel.

18. OTAKU

Nešto pravougaono, što se ugibalo na prvi dodir, ali čvrsto iznutra, kada ga je izvukla. Umotano u plavu i žutu plastičnu kesicu iz SiTekove bescarinske prodavnice, neuredno zapečaćeno naboranim komadima smeđe trake. Teško. Masivno.

"Ćao."

Kija zamalo da padne unazad, jer je čučala iznad otvorene torbe, kada je čula glas i ugledala dečaka, za koga je isprva pomislila da je devojka, malo starija od nje, sa kosom razdeljenom sa strane, koja joj je padala na ramena.

"Ja sam Masahiko." Bez prevoda. Nosio je tamnu, šljampavu tuniku, po izgledu pomalo vojničku, zakopčanu do visoke trake okovratnika, komotne oko vrata. Donji deo stare, sive trenerke. Prljave, bele papirne papuče.

"Micuko je spremila čaj", reče on, pokazavši na poslužavnik, keramički čajnik, dve šolje. "Ali bila si uključena."

"Je l' ona tu?" Kija gurnu predmet nazad u torbu.

"Izišla je", reče Masahiko. "Mogu li da pogledam tvoj kompjuter?"

"Kompjuter?" Kija ustade, zbunjena.

"To je Sendbenders, zar ne?"

Nasula je malo čaja, koji se još pušio. "Naravno. 'Oćeš čaja?"

"Ne", reče Masahiko. "Pijem samo kafu." Čučnuo je na tatami, pored niskog stola, i sa poštovanjem prešao vrhom prsta duž ivice Sendbendersovog livenog aluminijuma. "Divan je. Video sam mali disk-plejer od istog proizvođača. Oni su sekta, zar ne?"

"Komuna. Pleme. U Oregonu."

Dečakova crna kosa bila je dugačka, sjajna i glatko očešljana, ali Kija opazi da se u nju uhvatio komadić knedle, od one tanke, neobične vrste koja se zvala ramen i prodavala se u instant-posudama.

"Baš mi je žao što sam bila uključena kada se Micuko vratila. Misliće da sam nevaspitana."

"Ti si iz Sijetla." To nije bilo pitanje.

"A ti si njen brat?"

"Da. Zašto si ovde?" Oči su mu bile krupne i tamne, a lice izduženo i bledo.

"Tvoja sestra i ja volimo Ni/Reze."

"Došla si zato što on namerava da se oženi Reji Toeji?"

Kija proli vreo čaj po bradi. "Ona ti je to rekla?"

"Da", reče Masahiko. "Neki ljudi iz Utvrđenog grada radili su na njenom oblikovanju." Bio je zanesen proučavanjem Sendbendersa, okrećući ga u rukama. Prsti su mu bili dugački i bledi, nokti veoma izgriženi.

"Gde je to?"

"U mreži", reče on, zabacivši kosu unazad, preko ramena.

"Šta kažu za nju?"

"Originalna zamisao. Gotovo radikalna." Pogladio je tastere. "Ovo je prelepo..."

"Ovde si naučio engleski?"

"U Utvrđenom gradu."

Kija otpi još jedan gutljaj čaja, pa spusti šolju. "Imaš kafe?"

"Kod mene u sobi", reče on.

Masahikova soba, u podnožju kratkog betonskog stepeništa, iza kuhinje restorana, jednom je verovatno bila ostava. Bio je to dečaćki rusvaj, vrsta prostora koje je Kija poznavala preko braće svojih drugarica, sa podom i uskim ležajem odavno pokopanim ispod neoprane odeće, posuda za ramen, japanskih časopisa zgužvanih korica. U jednom uglu kula od ispražnjenih posuda za ramen od stiropora, sa hologramskim etiketama koje su namigivale iza halogenske kupe. Drugi, širi ispust bio je radni sto, isečen od nekog recikliranog materijala koji je izgledao kao da je sabijen od iseckanog tetrapaka za sok. Tamo se nalazio njegov kompjuter, bezoblična crna kocka. Plića polica od tetrapak-ploče nosila je plavu mikrotalasnu peć, neotvorene posude sa ramenom i pet-šest minijaturnih limenki sa kafom.

Jedna od njih, sveže zagrejana u mikrotalasnoj, sada je bila u Kijinoj ruci. Kafa je bila jaka, slatka, sa puno mleka. Sedela je pored njega na žuljavoj ivici ležaja, sa smotanom jaknom kao jastukom iza sebe. Soba je nejasno mirisala na dečake, ramen i kafu. Iako joj se on činio veoma čist, sada kada mu je bila blizu, a i imala je neodređenu

predstavu da su Japanci većinom takvi. Zar ne bi trebalo da vole da se kupaju? Pomisao joj je izazvala želju da se istušira.

"Ovo mi se veoma sviđa." Ponovo je posegnuo da dodirne Sendbenders, koji je poneo iz njene sobe i postavio ga na radnu površinu, ispred svoje crne kocke, počistivši u stranu krš od plastičnih kašika, olovaka, bezimernih komada metala i plastike.

"Kako vidiš da radiš na svom?" Pokazala je limenom prema njegovom kompjuteru.

On reče nešto na japanskom. Površine kocke osvetliše se crvuljcima i tačkama pastelnog neona, pa zgasnuše.

Zidovi su od poda do tavanice bili prekriveni mnogobrojnim slojevima postera, letaka, grafičkih ispisa. Zid naspram nje, iznad i iza crnog kompjutera, bio je zastrt velikom maramom, kvadratom nekakvog svilenkastog materijala na kome je crvenom i crnom bojom bila iscrtana nekakva mapa ili plan. Stotine nepravilnih blokova ili soba, nekakvih celina, raspoređenih oko središnje praznine, nepravilnog uspravnog pravouganičnog, obojenog u crno.

"Utvrdjeni grad", reče on, isprativši njen pogled. Nagnuo se napred i ubo prstom u jednu tačku. "Ovo je moje. Osmi nivo."

Kija pokaza prema praznini u sredini plana. "Šta je ovo?"

"Crna rupa. U stvarnosti, nešto kao vazdušni kanal." Pogleda je.

"Tokio ima svoju crnu rupu. Jesi nekada videla ovo?"

"Ne", reče ona.

"Palata. Bez svetala. Gledana sa neke visoke zgrade, Carska Palata noću izgleda kao crna rupa. Jednom, kada sam je posmatrao, video sam kako se pali baklja."

"Šta se dogodilo sa njom za vreme zemljotresa?"

On podiže obrve. "To, naravno, nije prikazano. Sada je sve kao pre. Uveravaju nas da je tako." Osmehnuo se, ali samo krajevima usana.

"De je otišla Micuko?"

Slegnuo je ramenima.

"Nije rekla kada se vraća?"

"Ne."

Kija pomisli na Hiromi Ogavu, a zatim na to da je neko zvao Kelsinog oca. Hiromi? A onda, tu je bilo i ono što je našla, gore u Micukinoj sobi, u torbi. Setila se kako je Merielis jauknula iza vrata Edijeve kancelarije. Zona mora da je bila u pravu. "Znaš li klub koji se zove

Viski Klon?"

"Ne." Gladio je aluminijumske ivice Sendbendersa.

"A Majmunski Boks?"

On je pogleda i odmahnu glavom.

"Sigurno malo izlaziš, je li?"

I dalje ju je fiksirao. "Uglavnom u Utvrđeni grad."

"Htela bih da odem do tog kluba, Majmunskog Boksa. Možda se više ne zove tako. Mesto gde se nalazi zove se Šinđuku. Već sam bila na tamošnjoj stanici."

"Klubovi su sada zatvoreni."

"Nema veze. Volela bi' samo da mi pokažeš 'de je. Posle ću znati sama da se vratim."

"Ne. Moram da se vratim u Utvrđeni grad. Imam zaduženja. Nađi adresu tog mesta i ja ću objasniti tvom kompjuteru kako se stiže tamo."

Sendbenders je mogao i sam da pronađe put donde, ali je Kija odlučila da ne ide sama. Bolje da pođe sa dečakom nego sa Micuko, jer je Micukina odanost odeljenju ionako predstavljala problem. U svakom slučaju, htela je da se makne odatle. Vesti od Zone su je uplašile. Neko je znao gde je. I još nešto: šta da radi sa onim u torbi?

"Dopada ti se ovo, zar ne?" Pokazala je na Sendbenders.

"Da", reče on.

"Softver je još bolji. Unutra imam emulator koji će ugraditi virtuelni Sendbenders u tvoj kompjuter. Odvedi me do Majmunskog Boksa i tvoj je."

"Jeste li uvek živeli ovde?" upita Kija, dok su išli prema stanici. "U ovom kraju, mislim?"

Masahiko slegnu ramenima. Kija pomisli da ga ulica čini uznemirenim. Možda sama činjenica da je napolju. Zamenio je sivi donji deo trenerke jednako vrećastim crnim platnenim pantalonama, stegnutim crnim lastiš-trakama iznad crnih kožnih cokula. I dalje je nosio crnu tuniku, ali ju je upotpunio crnom kožnom kapom sa kratkim štitnikom, koja je Kiji ličila na deo stare školske uniforme. Ako mu je tunika bila prevelika, kapa je bila premala. Nosio ju je spuštenu spreda, tako da mu je štitnik bio nisko nad očima. "Ja živim u Utvrđenom gradu", reče on.

"Znam, rekla mi je Micuko. To je kao neka višekorisnička adresa."

"Ne postoji ništa slično Utvrđenom gradu."

"Daćeš mi adresu kada ti dam emulator. Da ga malo pogledam."

Pločnik je u luku premošćivao betonski tunel kroz koji je tekla sivkasta voda. Podsećao ju je na Veneciju. Pitala se da li je tu nekada bio potok.

"Nema adrese", reče on.

"Nemoguće", reče Kija.

On oćuta.

Razmišljala je o onome što je pronašla kada je otvorila kesu iz SiTekove bescarinske. Nešto pljosnato i pravougaono, tamnosive boje. Možda je bilo načinjeno od onih uvrnutih vrsta plastike pomešanih sa metalom. Na jednom kraju bili su nizovi rupica, a na drugom neka složena oblićja, metalna, i druga vrstu plastike. Činilo se da ne može da se otvori, jer nije bilo vidljivih spojeva. Niti obeležja. Nije zveckalo kada ga je protresla. Možda je Šta je šta, slikovni rećnik, mogao to da prepozna, ali nije imala vremena za to. Masahiko se presvlaćio u prizemlju kada je rasekla plavu i žutu plastiku Micukinim licenciranim švajcarskim vojnim perorezom, poklonom od Ni/Reza. Pogledala je po sobi ne bi li pronašla neko skrovište. Sve je bilo suviše uredno i ćisto.

Na kraju je vratila stvar u torbu, pošto ga je ćula da dolazi uz stepenice iz kuhinje. Tu je bila i sada, zajedno sa Sendbendersom, pod njenom mišicom, kada su ušli u stanicu. Što verovatno nije bilo pametno, ali nije imala bolje rešenje.

Upotrebila je Kelsinu karticu da im kupi karte.

19. ARLI

Kada je Blekvel odvezao Lejnija do hotela, tamo ga je čekao faks od Rajdela. Bio je odštampan na sivoj hartiji skupog izgleda koja se upadljivo razlikovala od samog tela faksa, poslatog iz dragstora Srećni Zmaj na Sansetu. Osmehnuti Srećni Zmaj, koji je duvao dim iz nozdrva, nalazio se na sredini lista, odmah ispod srebrnom bojom utisnutog logoa hotela, nečega što je Lejni nazvao Meki Šešir Zlog Vilenjaka. Šta god da je znak trebalo da predstavlja, dekorateri hotela kao da su bili posebno vezani za to. Bio je to motiv koji se ponavljao svuda po predvorju, i Lejniju je bilo drago što se činilo da se još nije proširio na gostinske sobe.

Rajdel je rukom ispisao poruku, flomasterom srednje širine, pažljivo iscrtanim velikim slovima. Lejni ju je pročitao vozeći se u liftu.

Poruka je bila adresirana na K. LEJNI, GOST:

MISLIM DA ZNAJU GDE SI. ONA I DNEVNI UPRAVNIK PILI SU KAFU U PREDVORJU I STALNO SU GLEDALI U MENE. MOGAO JE LAKO DA PROVERI DNEVNIK POZIVA. SAD MI JE ŽAO ŠTO SAM TE ZVAO TAMO. IZVINI. BILO KAKO BILO, ONA I OSTALI ODMAH SU POTOM NAPUSTILI HOTEL, OSTAVIVŠI TEHNIČARE DA PAKUJU OPREMU. JEDAN OD TEHNIČARA REKAO JE DŽINGISU U GARAŽI DA NEKI OD NJIH PUTUJU U JAPAN I DA MU JE DRAGO ŠTO OSTAJE. PAZI SE, VAŽI? RAJDEL.

"Važi", reče Lejni, a onda se seti kako je jedne noći otišao pešice do Srećnog Zmaja iako ga je Rajdel upozorio da to ne čini, zato što nije mogao da zaspi. Na svakom uglu na putu donde stajale su bioničke kurve opasnog izgleda, ali se inače činilo dosta bezbedno. Na jednom bočnom zidu Srećnog Zmaja neko je naslikao memorijalni mural Džej Di Šejpliju, i uprava je bila dovoljno pametna da ga ostavi tamo i da tako ostvari kulturno povezivanje radnje sa dvadesetčetvoročasovnim životom Bulevara. Tamo ste mogli da kupite burito, lutrijsku srećku, baterije, testove za razne bolesti. Mogli ste da pošaljete glasovnu poruku, elektronsku poštu, faks. Lejni se sećao da je pomislio kako je to jedini dućan u krugu od više milja gde mogu da se kupe stvari koje nekome trebaju; u drugim radnjama

držali su robu za koju nije mogao da zamisli da bi mu zatrebala. Idući kroz hodnik ponovo je pročitao faks, a onda je upotrebio elektronski ključ da otvori vrata.

Na krevetu je ležala plitka korpa od pruća, postavljena belom hartijom i puna predmeta nepoznate namene. Kada ih je pobliže pogledao, video je da su posredi čarape i donji veš, sveže opran i upakovan u male papirne držače sa znakom Vilenjakovog Šešira. Otvorio je uska, ogledalima obložena vrata ormana koja su aktivirala ugrađeno svetlo i otkrio da mu je neko unutra poređao košulje na vešalicama, uključujući i one plave, sa dugmetima, zbog kojih mu se Ketu rugala. Izgledale su nove-novcate. Dodirnuo je jednu sa lako uštirkanim manžetnama. "Broj čvorova", reče glasno. Oborio je pogled na Rajdelov savijeni faks. Zamislio je Ketu Torens na putu, sa njegovom adresom u ruci, nadzvučnim iz Los Anđelesa. Shvatio je da ne može da je zamisli usnulu. Nikada je nije video da spava i činilo mu se da je spavanje nešto što nikada nije svojevolumno radila. Usred uvrnute, vibracija lišene tišine nadzvučnog leta, verovatno je zurila u sivu prazninu iza prozora, ili u ekran svog kompjutera.

Misleći na njega.

Iza njega se uz blagu zvonjavu uključi ekran, i on poskoči, desetak centimetara, pravo uvis. Okrenu se i ugleda Bibisijev logo. Jamazakijev drugi video.

Odgledao je trećinu snimka kada se oglasio signal na vratima. Rez je šetao uskom čistinom kroz nekakvu džunglu, u izbledelom šortsu i sandalama sa vezama od konopca. Usput je nešto pevao, neku nemuštu melodiju, ponavljajući je u različitim tonalitetima i taktovima. Nage grudi presijavale su mu se od znoja, i kada bi mu se otkopčana košulja pomerila u stranu ukazivala se tetovaža Ji Đing. Nosio je štap od bambusa, zamahujući njim u hodu prema visećim lijanama. Lejniju se prikrade pomisao da je ta pesmica bez reči posle toga postala svetski hit, ali nije mogao da prepozna melodiju. Vrata se ponovo oglašiše.

Ustao je, prišao vratima, pritisnuo dugme interfona. "Da?"

"Zdravo." Ženski glas.

Dodirnuo je ekran veličine kartice na vratima i ugledao tamnokosu ženu. Pramenovi. Tehničar iz skladišta kućnih aparata. Otključao je

vrata i otvorio ih.

"Jamazaki misli da bi trebalo da razgovaramo", reče ona.

Lejni vide da je odevena u crni komplet sa uskom suknjom i tamne čarape.

"Niste otišli da kupite kombi?" Zakoračio je unazad da je propusti unutra.

"Sređeno je", reče ona, zatvarajući vrata za sobom. "Kada mašinerija Ni/Reza odluči da traći novac na neki problem, tako i bude. Obično na pogrešne stvari." Pogledala je ekran, na kome se Rez i dalje šetkao, terajući muve sa vrata i grudi, zadubljen u pesmu. "Domaći zadatak?"

"Jamazaki."

"Arli Mekre", reče ona, pa izvadi karticu iz crne torbice i pruži mu je. Na kartici je bilo njeno ime, pa četiri telefonska broja i dve adrese, nijedna od njih fizička. "Imate posetnicu, gospodine Lejni?"

"Kolin. Ne, nemam."

"Mogu da naložim da vam ih naprave. Ovde svako ima karticu."

Gurnuo je karticu u džep košulje. "Blekvel mi nije dao svoju. Ni Jamazaki."

"Izvan Ni/Rezove organizacije, mislim. To je kao da ne nosite čarape."

"Nosim čarape", reče Lejni, pokazavši na korpu na krevetu. "Jeste li raspoloženi za Bibisijev dokumentarac o Ni/Rezu?"

"Ne baš."

"Mislim da ne mogu da ga isključim, a da on ne sazna."

"Pokušajte da stišate zvuk. Ručno." Pokazala mu je kako.

"Tehničar", reče Lejni.

"Sa kombijem. I sa opremom vrednom krš jena koja kao da vam nije od Bog zna kakve pomoći." Sela je u jednu od dve fotelje u sobi i prekrstila noge.

Lejni sede u drugu. "Niste vi krivi. Bez problema ste me uveli unutra. Ali to nije vrsta podataka sa kojom radim."

"Jamazaki mi je rekao kakve su vaše navodne sposobnosti", reče ona. "Nisam mu verovala."

Lejni je pogleda. "Tu ne mogu da vam pomognem." Na unutrašnjoj strani njenog lista bila su poređana tri nasmejana sunca koja kao da su bila utisnuta crnim drvenim pečatom.

"Utkana su u čarape. Katalonske."

Lejni podiže pogled. "Nadam se da nećete tražiti da vam objasnim šta je to za šta ljudi misle da me plaćaju", reče on, "zato što ne mogu. Zato što ne znam."

"Ne brinite", reče ona. "Ja samo radim za njih. Ali ono za šta sam plaćena, u ovom trenutku, jeste da utvrdim šta bismo mogli da vam pružimo što bi vam omogućilo da uradite ono što tvrdite da možete."

Lejni pogleda ekran. Sada je to bio materijal sa koncerta, i Rez je igrao, sa mikrofonom u ruci. "Pretpostavljam da ste već gledali ovaj video. Je li on ozbiljno misli sa tom 'sino-keltskom' stvari o kojoj je govorio u intervjuu?"

"Još ga niste upoznali, zar ne?"

"Nisam."

"To nije tako lako - zaključiti da li Rez nešto ozbiljno misli."

"Ali kako može da postoji 'sino-keltski misticizam' kada Kinezi i Kelti nemaju dodirnih tačaka u istoriji?"

"Zato što je sam Rez pola Kinez, a pola Irac. A ako postoji ijedna stvar oko koje je ozbiljan..."

"Da?"

"To je on sam."

Lejni je sumorno zurio u ekran, posmatrajući kako pevača smenjuje krupan kadar Nija koji svira, sa rukama na crnoj gitari. Jednom prilikom, jedan poštovani britanski gitarist u divnom odelu od tvida izjavio je da niko nije očekivao da će se novi Hendriks pojaviti u tajvansko-kantonskom popu, ali da niko nije očekivao ni onog prvog.

"Jamazaki mi je ispričao priču. Šta vam se dogodilo", reče Arli Mekre. "Do izvesne tačke."

Lejni sklopi oči.

"Emisija nikada nije prikazana, Lejni. Oni iz 'Izvan kontrole' su je povukli. Šta se dogodilo?"

Stekao je običaj da doručkuje pored malog ovalnog bazena Šatoa, iza prostih bungalova od iverice za koje je Rajdel rekao da su naknadno sagrađeni. Bilo je to jedino doba dana koje je osećao da pripada samo njemu, bar do trenutka kada bi stigao Rajs Denijels, što se obično događalo kada bi lončić sa kafom u količini za tri šoljice bio pri kraju, to jest pre nego što bi došao red na jaja sa

slaninom.

Denijels bi prešao preko popločanog dvorišta do Lejnijevog stola, korakom koji se mogao opisati samo kao na federima. Lejni je potajno težio da ovo pripíše drogama, u šta nije mogao da bude siguran, jer je Denijelsov najveći javni porok bilo lančano ispijanje espresa bez kofeina sa nastruganom korom limuna. Takođe je voleo ležerno skrojena odela bež boje i košulje bez okovratnika.

Tog jutra, međutim, Denijels nije došao sam, i Lejni je opazio nestrpljivost u uobičajenom drčnom hodu; u njegovim pokretima bilo je neke načete lomnosti, a one naočare mučiteljskog izgleda kao da su mu još više stezale glavu. Pored njega išao je prosedi čovek u tamnosmeđem odelu zapadnog kroja, oštrog i preplanulog lica. Sečivo njegovog izrazitog nosa virilo je ispod ogromnih naočara za sunce. Nosio je crne čizme od kože aligatora i akten-tašnu prašnjavog izgleda od potamnele goveđe kože, sa drškom spojenom nečim što je Lejniju ličilo na žicu za vezivanje bala.

"Lejni", rekao je Rajs Denijels, stigavši do stola, "ovo je Aron Parsli."

"Nemoj da ustaješ, sinko", reče Parsli, iako Lejni nije ni nameravao.

"Dečko ti upravo donosi doručak." Jedan od mongolskih konobara išao je prema njima, sa poslužavnikom, iz pravca bungalova. Parsli spusti bojovnu tašnu i sede na jednu od belo obojenih metalnih stolica. Konobar posluži Lejniju jaja. Lejni potpisa račun, dodavši petnaest odsto za napojnicu. Parsli je preturao po sadržaju tašne. Na prstima obe ruke nosio je bar deset teških srebrnih prstenova, od kojih su neki bili ukrašeni tirkizima. Lejni nije mogao da se seti kada je poslednji put video da neko nosi toliku količinu hartije.

"Vi ste onaj advokat", reče Lejni. "Sa televizije."

"I van televizije, sinko." Parsli se pojavljivao u 'Policajcima u nevolji', a pre toga je bio čuven kao branilac poznatih ličnosti. Denijels nije seo; stajao je iza Parslija u neuobičajenoj, zgrbljenoj pozi, sa rukama u džepovima pantalona. "A, tu je", reče Parsli. Izvukao je list plave hartije. "Nemoj da ti se hlade jaja."

"Sedite", reče Lejni Denijelsu. Denijelsovo lice zgrči se iza naočara.

"Da vidimo", reče Parsli, "ovde piše da ste od dvanaeste do sedamnaeste godine bili u Saveznom sirotištu u Gejnsvilu."

Lejni pogleda jaja na tanjiru. "Tako je."

"Za to vreme, učestvovali ste u ispitivanju određenog broja lekova?"

Kao eksperimentalni subjekt?"

"Da", reče Lejni, a jaja mu se učiniše nekako dalja, kao slika u časopisu.

"Je li to bilo dobrovoljno?"

"Plaćalo se."

"Dobrovoljno", reče Parsli. "Jeste li primali 5-SB?"

"Nisu nam govorili šta nam daju", reče Lejni. "Ponekad su nam davali placebo."

"Placebo ne može da se pobrkava sa 5-SB, sinko, ali mislim da to ni sam znaš."

Bio je u pravu, ali je Lejni samo ćutke sedeo.

"Pa?" Parsli je skinuo velike i teške naočare. Oči su mu bile plave i hladne i usađene u složenu topografiju bora.

"Verovatno sam primao", reče Lejni.

Parsli pljesnu plavim hartijama po nozi. "To je to. Gotovo je sigurno da jesi. A sad, da li ti je poznato kakve je posledice ta supstanca imala po većinu ispitanika?"

Denijels otrgnu naočare i počeo da trlja koren nosa. Oči su mu bile zatvorene.

"Ta stvar pretvara muškarce u opsednute ubilačke progonitelje", reče Parsli, pošto je vratio naočare na mesto i strpao hartije u tašnu.

"Nekad se to javi godinama kasnije. Počnu da love poznate ličnosti, političare... Zato je to danas jedna od najstrože zabranjenih supstanci, u svakoj proklesnoj zemlji na planeti. Lek koji tera ljude da progone i ubijaju političare... pa, dečko moj, nije ni čudo da je zabranjen." Suvo se osmehnuo.

"Ja nisam od tih", reče Lejni. "Ne radim to."

Denijels otvori oči. "Svejedno", reče. "Ono što nije svejedno jeste da Slitsken može da obezvredi sav naš materijal samom pretpostavkom da postoji mogućnost, makar i zrnca, da ipak jeste takvi."

"Vidiš, sinko", reče Parsli, "dovoljno je da izmisle da si počeo da se baviš svojim poslom zato što si predodređen za to, da uhodiš poznate ličnosti. Nisi im rekao ništa o tome, zar ne?"

"Ne", reče Lejni, "nisam."

"Eto ti", reče Parsli. "Reći će da su te zaposlili zato što si dobar u tome, ali da si onda postao suviše dobar u tome."

"Ali ona nije bila poznata", reče Lejni.

"Ali on jeste", reče Rajs Denijels, "i oni će reći da si se okomio na njega. Reći će da je cela stvar bila tvoja zamisao. Kršiće ruke zbog svoje odgovornosti. Naklapaće o svojim novim procedurama za kontrolu kvantitativnih analitičara. I niko, Lejni, ali baš niko neće gledati nas."

"Toliko što se tiče toga", reče Parsli, ustajući. Podigao je tašnu. "To je prava slanina, od svinje?"

"Kažu da jeste", reče Lejni.

"Bokte", reče Parsli, "ovi holivudski hoteli stvarno su nešto posebno." Ispružio je ruku. Lejni ju je prodrmao. "Drago mi je što smo se upoznali, sinko."

Denijels se nije potrudio ni da se pozdravi. Dva dana kasnije, proučavajući ispis svog hotelskog računa, Lejni će primetiti da spisak počinje lončićem kafe, kajganom sa slaninom i napojnicom od petnaest odsto.

Arli Mekre je zurila u njega.

"Da li oni to znaju?" upita. "Blekvel?"

"Ne", reče Lejni, "bar ne taj deo." Mogao je da vidi Rajdelov faks, savijen na komodi pored kreveta. Nisu znali ni za to.

"Šta se posle dogodilo? Šta si uradio?"

"Otkrio sam da plaćam bar deo naknade za advokate koje su mi nabavili. Nisam znao šta da radim. Dugo sam sedeo tamo pored bazena. Bilo je čak prijatno. Nisam mislio ni na šta posebno. Znae šta hoću da kažem?"

"Možda", reče ona.

"Onda sam čuo za ovaj posao od jednog od ljudi iz obezbeđenja hotela."

Polako je zavrtela glavom.

"Šta?" reče on.

"Nije važno", reče ona. "Razumljivo mi je otprilike koliko i sve ostalo. Verovatno ćete se dobro uklopiti."

"U šta?"

Pogledala je na sat, crni brojčanik u kućištu od nerđajućeg čelika na jednostavnoj, crnoj, plastičnoj narukvici. "Večera je u osam, ali Rez će kasniti. Izišao je na piće i u šetnju. Pokušaću da vam kažem šta znam o tome."

"Samo ako želite", reče Lejni.

"Plaćaju me da to uradim", reče ona i ustade. "A to je verovatno bolje nego vući krupne komade osetljive elektronske opreme uz i niz pokretne stepenice."

20. MAJMUNSKI BOKS

Između stanica je postojao samo sivi drhtaj iza prozora bezvučnog voza. Nisu to bile baš površine koje promiču, već titranje nekakve čestične tvari nekom suštinskom učestalošću, na samom pragu rađanja novog vida postojanja.

Kija i Masahiko pronašli su dva sedišta, između tri učenice u pletenim suknjama i poslovnog čoveka koji je čitao debeli japanski strip. Na koricama je bila slika žene sa grudima uvezanim kao klupka kanapa, ali kupasto, tako da su joj bradavice štrčale poput iskolačenih očiju žrtve u crtanom filmu. Kija je opazila da je umetnik mnogo više vremena posvetio crtanju kanapa, načinu na koji je omotan i vezan, nego samim grudima. Ženino lice bilo je u znoju, i pokušavala je da uzmakne od nekoga ili nečega odsečenog ivicom korica.

Masahiko je otkopčao dva najviša dugmeta na tunici i izvukao kvadrat sa stranicama od petnaestak centimetara, načinjen od nekog tvrdog, crnog materijala, ne deblji od prozorskog stakla. Prešao je preko njega prstima na određeni način, i na njegov dodir su se ukazale tačkaste linije obojene svetlosti. Iako su ovde u vozu bile bleđe, isprane difuznom fluorescentnom svetlošću, Kija je prepoznala kvadrat kontrolnog ekrana kompjutera u njegovoj sobi. Proučio je ekran, ponovo ga pogladio i namrštio se na ishod. "Neko se zanima za moju adresu", reče on, "i Micukinu..."

"Restoran?"

"Za naše korisničke adrese."

"Kakva vrsta interesovanja?"

"Ne znam. Nismo povezani."

...Osim preko mene.

"Pričaj mi o Sendbenderima", reče Masahiko, pošto je sklonio uređaj i zakopčao tuniku.

"Sve je počelo sa ženom koja je bila dizajnerka interfejsa", reče Kija, zahvalna što može da promeni temu. "Njen muž bio je zlatar i umro je od one stvari što razara živce, pre nego što su provalili kako se to leči. Ali on je bio istovremeno i veliki pristalica zelenih, i mrzeo je

način na koji prave komercijalnu elektroniku, nekoliko čipića i pločica u plastičnoj školjci. Školjke su po njemu bile samo mamac za oko kupca, načinjene da završe u nasipima ako ih niko ne reciklira, a obično niko nije. Zato je, pre nego što se razboleo, voleo da rastura njenu opremu, dizajnerkinu, i da stavlja delove u kućišta koja je pravio u svojoj radionici. Napravio bi, recimo, kućište od čiste bronzne za minidisk jedinicu, sa umecima od abonosa, a kontrolne površine izrezbario bi od fosilne slonovače, tirkiza, kamenog kristala. Takvo kućište bilo je teže, naravno, ali se pokazalo da se mnogima dopada da čuvaju svoju muziku ili memoriju, šta već, u nečemu što izgleda opipljivo... I voleli su da dodiruju sve te materijale: metal, glatki kamen... I kad bi jednom nabavio tako kućište, ako bi proizvođač izbacio novi model - mislim, ako bi elektronika postala bolja - trebalo bi samo da izvadiš staru i staviš novu u kućište. Tako da i dalje imaš isti predmet, samo sa boljim funkcijama."

Masahikove oči bile su sklopljene, i činilo se da jedva primetno klima glavom, moguće zbog ljuljanja voza.

"I pokazalo se da se i to mnogima dopada, i to veoma. Počeo je da dobija porudžbine da pravi takve stvari. Jedna od prvih bila je tastatura, na kojoj su dirke bile načinjene od dirki starog klavira, sa brojevima i slovima od utisnutog srebra. Ali se onda razboleo..."

Masahikove oči se otvoriše, i ona vide da ne samo da je slušao, već da jedva čeka da čuje još.

"I tako je, kada je on umro, dizajnerka softvera počela da razmišlja o svemu tome, kao i o svojoj želji da učini nešto što će pretvoriti ono što je on radio u nešto veće. Zato je unovčila svoje deonice u svim kompanijama za koje je radila i kupila nešto zemlje na obali, u Oregonu..."

Voz tada kliznu u stanicu u Šinđukuu, i svi poustajaše i pođoše prema vratima, a poslovni čovek zaklopi svoj strip sa vezivanjem grudi i zataknu ga ispod mišice.

Kija je izvijala glavu da sagleda najneobičniju građevinu koju je ikada videla. Bila je sagrađena u obliku staromodnog viđenja robota, pojednostavljenog ljudskog lika, sa nogama i uzdignutim rukama od prozirne plastike oko metalnog okvira. Trup kao da je bio od cigala crvene, žute i plave boje, poređanih u jednostavne šare. Kroz šuplje

udove pružale su se pokretne stepenice, stepeništa i elipsasti tobogani, a iz pravougaonih usta na džinovskom licu izbijali su oblačići dima u pravilnim razmacima. Iznad svega toga, nebo je bilo nisko i sivo.

"Tecuđin", reče Masahiko. "Majmunski Boks nije u njoj."

"Šta je tu?"

"Institut limenih igračaka iz Osake", reče on. "Majmunski Boks je u ovom pravcu." Pratio je rojeće crtice na svojoj kontrolnoj jedinici. Pokazao je rukom niz ulicu, pored franšize brze hrane koja se zvala Kalifornijski Rajh, čiji je zaštitni znak bila stilizovana palma unutar jednog od onih izlomljenih krstova koje je videla da gedžovani crtaju na rukama na časovima evropske istorije. Što je profanku dovelo do ludila, ali se Kija nije sećala da je neko od njih crtao i palmu. Onda su se dvojica zakačili oko toga u kom smeru treba da stoje izlomljeni delovi krsta, nalevo ili nadesno, pa je jedan od njih šoknuo onog drugog jednim od onih omamljivača koje su pravili od fotoaparata za jednokratnu upotrebu sa blicom, i profanka je morala da pozove policiju.

"Deveti sprat, zgrada Sudbine U Vlažnom Lišću", reče on. Produžio je kroz gomilu prolaznika na pločniku. Kija je išla za njim, pitajući se koliko traje umor od puta i kako ga razlikovati od običnog umora.

A možda je osećala ono što su na časovima sociologije u njenoj poslednjoj školi nazvali kulturni šok. Osećala je da je baš sve, svaka pojedinost u Tokiju taman toliko drugačija da stvara neku vrstu pritiska, nešto što joj se taloži na očima, koje kao da su se umorile od potrebe da zapaze svaku razliku: zasađeno drvce na pločniku, potpuno prekriveno svojevrsnom jaknom od pletenog pruća, telefonska govornica u neonskoj nijansi avokada, devojka ozbiljnog izgleda sa okruglim naočarima i majicom sa natpisom 'Besplatna vagina'. Držala je oči širom otvorene da upije sve te stvari, kao da će ih njen um jednom obraditi, ali su joj sada bile zamorene od toga, i osećala je posledice. U isto vreme, osećala je da bi, ako bi zažmurila na pravi način, mogla da učini da se sve to ponovo pretvori u Sijetl, u neku ulicu u centru kojom je prošla sa majkom. Nostalgija. Kaiš torbe joj se usecao u rame svaki put kada bi spustila levo stopalo na zemlju.

Masahiko zađe za ugao. U Tokiju kao da nije bilo sporednih ulica, ne

u smislu da oko velikih ulica postoje manje, mesta gde iznose đubre, i nije bilo prodavnica. Postojale su manje ulice, i još manje oko ovih, ali nikada niste mogli da znate šta ćete tamo pronaći: obučarsku radnju, frizerski salon otmenog izgleda, radnju za proizvodnju čokolade, novinarnicu u čijem je izlogu opazila onaj isti nastrani strip sa ženom uvezanom kao salama.

Na sledećem uglu ponovo su skrenuli i našli se još jednom na ulici za koju je pretpostavljala da je glavna. U svakom slučaju, na ovoj je bilo automobila. Posmatrala je kako jedan od njih skreće u prolaz na nivou ulice i nestaje. Oseti žmarce. Šta ako se tuda ide u Edijev klub, Viski Klon? Ionako se nalazi otprilike u ovom kraju, zar ne? Koliki je taj Šinđuku, uostalom? Šta ako se pored nje zaustavi Grejslend? Šta ako je Edi i Merielis upravo traže po gradu?

Prođoše pored prolaza u kome su nestala ona kola. Ona zaviri unutra i vide da je posredi neka vrsta benzinske pumpe. "Šta je ovo?" upita.

"Sudbina u Vlažnom Lišću", reče on, pokazujući uvis.

Visoka i uska, zgrada je imala četvrtaste reklamne table koje su štrčale na uglu svakog od spratova. Izgledala je gotovo isto kao sve druge, ali joj se činilo da je Edijeva bila veća. "Kako ćemo 'se popnemo gore?"

Uveo ju je u neku vrstu predvorja, prizemnu arkadu sa nizom majušnih prodajnih kioska. Sva sila sijalica, ogledala, robe, koji su se međusobno mešali. Našli su se u tesnom liftu sa mirisom ustajalog duvanskog dima. On reče nešto na japanskom, i vrata se zatvoriše. Lift poče da im peva nekakvu pesmicu uz muziku cimbalu. Masahiko je izgledao uzrujano.

Na devetom spratu vrata se otvoriše pred prašnjavim čovekom sa crnom trakom oko čela, koja mu je padala na oči. Ovaj se zagleda u Kiju. "Ako ste iza časopisa", reče on, "poranili ste tri dana." Smaknuo je traku i obrisao njom lice. Kija nije bila sigurna da li je Japanac ili ne, niti koliko mu je godina. Oči su mu bile smeđe, spektakularno zakrvavljene pod isturenim obrvama, a crna kosa, sakupljena iza glave i vezana trakom, prošarana sedim vlasima.

Iza njega je vladala neprestana lupnjava i pometnja; muški glasovi vikali su nešto na japanskom. Neko je gurao visoka, narandžasta, plastična kolica, nakrcana savijenim pahuljama gipsa, prekrivenim

kablovima i krhotinama plastike, obojene zlatnom i kineskom crvenom bojom. Deo spuštene tavanice popusti uz muzikalno kidanje žica i tresnu na pod. Ponovo vika.

"Tražim Majmunski Boks", reče Kija.

"Dušo moja", reče čovek, "malo si okasnila." Nosio je crni, papirini, radni kombinezon, sa rukavima otcepljenim na laktovima tako da su se videle podlaktice sa mehurastim, plavim linijama i krugovima, nekom vrstom kobojagi primitivnog ukrašavanja. Obrisao je oči i začkiljio u nju. "Ne radiš za časopis iz Londona?"

"Ne", reče Kija.

"Ne", složi se on. "Činiš mi se previše mlada čak i za njih."

"Ovo je Majmunski Boks?"

Još jedan deo tavanice pade sa treskom. Prašnjavi čovek je čkiljio u nju. "Odakle veliš da si?"

"Iz Sijetla."

"Jesi li za Majmunski Boks čula u Sijetlu?"

"Aha..."

On se polaskano osmehnu. "Čudo jedno: proćuo se čak do Sijetla. Jesi l' i ti u klupskom poslu, dušo?"

"Zovem se Kija Mekenzi i..."

"Džun. Ja sam ti Džun, dušo. Vlasnik, projektant, di-džej. Al' da si okasnila, jesi. Sve što je ostalo od Majmunskog Boksa o'šlo je u onim gomi-kolicima. U materijal za nasipanje. Kud i svi srušeni snovi. Bilo je sjajno dok je trajalo, dobra tri meseca. Čula si za naš imidž šaolinskog hrama? Ono sa monasima-ratnicima?" Ekstravagantno je uzdahnuo. "Bogovska stvar. Barmeni sa Okinave obrijali su glave, posle prve tri noći, i počeli da nose narandžaste odore. Ja lično sam prevaziš'o sebe, tamo u kabini. Bila je to vizija, razumeš? Ali to je priroda plovećeg sveta, zar ne? Na kraju krajeva, mi i jesmo u poslu sa vodom, i čovek mora filozofski da posmatra stvari. Ali ko je tvoj drugar? Dopada mi se njegova kosa..."

"Masahiko Mimura", reče Kija.

"Gotivna je ova njegova crna siloska pidžama", reče čovek. "Mišima i Ditrihova u jednom, ako ubodeš pravu meru."

Masahiko se namršti.

"Ako je sa Majmunskim Boksom stvarno gotovo", reče Kija, "čime ćete se sada baviti?"

Džun preveza traku na glavi. Više nije izgledao tako raspoloženo. "Ponovo ću otvoriti klub, ali taj neću projektovati. Reći će da sam se prodao. Pretpostavljam da jesam. I dalje ću voditi lokal, za lepu platicu i stan, ali koncept..." Slegnuo je ramenima.

"Jeste li bili ovde ono veče kada je Rez objavio da namerava da se oženi idoru?"

Čelo mu se nabora iza trake. "Morao sam da potpisujem ugovore", reče on. "Stvarno ne radiš za časopis?"

"Ne."

"Da te večeri nije bio ovde, pretpostavljam da bismo još radili. A on nije ni bio od sorte ljudi koju smo se trudili da imamo u klubu. Bila nam je Marija Paz, odmah pošto se razišla sa dečkom, onom zverkom za odnose sa javnošću, i novinari su se rojili k'o muve. Ona je ovde bog, znaš? A bio nam je i Tužni Ahmed iz Hrom Korana, što je štampa jedva primetila. Što se tiče Reza i njegovih, tu nije bilo problema sa štampom. Poslao je tog ogromnog sređivača koji je izgledao kao da koristi facu za cepanje drva. Prišao mi je i rekao da je Rez čuo za mesto i da namerava da navrati sa par prijatelja, pa nas moli da odvojimo sto malo po strani... Pa, prvo što sam pomislio bilo je: koji Rez? Onda mi je kliknulo, naravno, i rekao sam nemaš brineš, pa smo sastavili tri stola pozadi i još smo pozajmili ljubičasti kordon od gumi momaka, odozgo iz firme za hostese."

"I stvarno je došao? Rez?"

"Nego šta. Sat kasnije, eto njega. Smeška se, rukuje, daje autograme ko mu traži, iako nije baš vladala goruća potražnja. S njim čet'ri ženske i dva muškarca, ako ne računaš sređivača. Veoma lepo crno odelo. Jođijev model. Malo zgužvano. Rez, mislim. Bio negde na večeri, činilo se. I kojoj čašici. Malo više veselja, razumete?" Okrenuo se i rekao nešto jednom od radnika, koji je nosio cipele nalik na crne, kožne čarape sa dva prsta.

Kija, koja nije imala predstavu o tome kako je bilo u Majmunskom Boksu, zamišljala je Reza za stolom sa društvom, iza ograde od ljubičastog užeta, a u prednjem planu gomilu Japanaca kako rade šta god Japanci rade u takvim klubovima. Plešu?

"Onda naš dečko ustaje i veli da ide u toalet. Sređivač načini pokret kao da bi i on da ustane, ali mu naš dečko mahne da ostane. Za stolom se upišaju od smeha, a sređivaču kao da nije milo. Dve

ženske takođe pođu da ustanu, kao da bi i one za njim, ali njemu ne pada na pamet, pokaže i njima da se vrate, opet upiš. Što ne znači da iko umire od radoznalosti šta oni rade. Trebalo je da za pet minuta odem u kabinu, sa blokom posebno sirove severnoafričke muzike; morao sam prvo da osetim gomilu, da im izmerim puls, da provalim kada da uletim s tim. Ali tada eto njega, prođe pravo kroz gomilu, što je primetilo možda dvoje njih, a da čak nisu ni prestali da igraju."

Kakav je to bio klub, gde niko nije prestao da igra zbog Reza?

"Ja sam, velim, razmišljao o tom bloku muzike, planirao redosled, kad se on stvori ispred mene. Kez odavde dovde. Oči nekako blesave, iako sam se mogao zakleti da nije od onoga što je radio u toaletu... ako razumete šta hoću da kažem."

Kija klimnu glavom. Šta je hteo da kaže?

"Da li bi vam smetalo, pita me on, sa rukom na mom ramenu, ako se načas obrati prisutnima? Rekao je da je dugo razmišljao o nečemu i da je konačno doneo odluku, pa bi to da objavi ljudima. Onda se onaj veliki sređivač materijalizovao pored nas, raspitujući se ima li nekih problema? Nikakvih, veli Rez, stisnuvši mi rame, samo bi hteo da kaže par reči gostima."

Kija se zagleda u Džunova ramena, pitajući se koje je imalo čast da ga stisne Rezova ruka. "Onda je to i uradio", reče Džun.

"Ali šta je rekao?" upita Kija.

"Gomilu gluposti, dušo. Evolucija, tehnologija i strast; čovekova potreba da pronađe lepotu u poretku koji se rađa; njegova lična goruća potreba da se spanda sa nekom sofverskom seksi-lutkicom. Proseravanje. Totalno." Gurnuo je traku palcem, ali mu ona ponovo spade na oči. "I zato što je to uradio, prokenjao se u mom klubu, Ni skroz prokleti Rez kupio je moj klub. A sa njim i mene, i morao sam da potpišem ugovore da neću pričati o tome. A sada ćete ti i tvoj lepi prijatelj da me izvinite, dušo, zato što sam u poslu."

21. UBEĐIVAČ

Na raskrsnici odmah posle hotela stajao je čovek na štulama. Nosio je belo papirno odelo sa kapuljačom, gas-masku i dve pravougaone oglasne table. Poruke na japanskom promicale su na tablama dok je on menjao oslonac da bi sačuvao ravnotežu. Štrčao je iznad reke prolaznika koja je tekla oko njega.

"Šta je to?" upita Lejni, pokazavši prema čoveku na štulama.

"Sekta", reče Arli Mekre. "'Nova Logika'. Tvrde da će se kraj sveta dogoditi kada ukupna težina nervnog tkiva čovečanstva dostigne određenu brojku."

Niz tablu kliznu veoma dug višecifreni broj.

"Je li to ta brojka?" upita Lejni.

"Nije", reče ona, "to je poslednja procena trenutne ukupne težine."

Bila je svratila do svoje sobe da uzme crni kaput koji je sada nosila, ostavivši Lejnija da se obuče: čiste čarape, donji veš i plavu košulju. Nije imao kravatu, pa je zakopčao košulju oko vrata i ponovo obukao jaknu. Pitao se da li svi koji rade za Ni/Reze stanuju u istom hotelu.

Lejni je u prolazu uspeo da vidi čovekove oči kroz providni vizir. Pogled mrkog strpljenja. Štule su bile od one vrste koju radnici koriste za postavljanje tavanica, od čelikom ojačane zglobne legure.

"Šta bi trebalo da se dogodi kada bude dovoljno nervnog tkiva?"

"Novi poredak stvari. Ne govore o tome. Izgleda da se Rez zanimao za njih. Zatražio je prijem kod osnivača."

"I?"

"Osnivač je odbio. Poručio je da Rez zarađuje manipulišući nervnim tkivom ljudi, i da ga to čini nedodirljivim."

"Je li Rez bio nezadovoljan?"

"Po Blekvelu, nije. Blekvel je rekao da se činilo da ga je to malo razveselilo."

"On inače nije veseo?" Lejni se ukloni u stranu da izbegne bicikl koji je neko vozio u suprotnom smeru.

"Recimo da Reza brinu stvari koje većinu ljudi ne brinu."

Lejni opazi tamnozeleni kombi kako polako vozi pored njih. Neprekidna krivulja njegovih prozora bila je od reflektujućeg stakla, a neonske registarske tablice uokvirene animiranim cevima

minijturnih trepćućih reklama Vegasa. "Mislim da nas prate."

"I trebalo bi. Tražila sam model koji ima one čudne hromirane odbojnice, pa zbog njih izgleda kao mokrica, ali sam morala da se pomirim sa standardno ukrašenim registarskim tablicama. Kuda vi, tud i on. A parkiranje je ovde veći izazov od bilo čega što bi moglo da vam se dogodi večeras. Sada ćemo ovamo dole", reče ona.

Strme, uske stepenice, stisnute unutar vrišteće ružičastog mozaika od svetlucavih guka nalik na krajnike. Lejni je isprva oklevao, a onda ugleda natpis, sa slovima načinjenim od stotina sićušnih pastelnih valjaka: LE CHICLE. Zakoračivši dole, okrenuo je leđa kombiju.

Klub na temu žvakaćih guma, pomisli on, a zatim: postajem suviše priviknut na ovo. Ali je ipak izbegavao da dodirne zid od sažvakanih guma dok je išao za njom niz stepenice.

U puderske ružičaste i sive nijanse, ali ovaj put na temu nesažvakanih proizvoda, u pločama širine zida, ukrašenim arhaičnim reklamama iz zemlje u kojoj se rodio. Sito-štampa na čeliku. Uramljeni prastari karton, umešno osvetljen. Ikone od guma. U središtu svega Bazuka Džo, Lejniju nepoznat lik, ali svakako u vezi sa temom.

"Često dolazite ovamo?" upita Lejni, kada su zauzeli barske stolice sa mehurastim jastucima u posebno šljaštećoj ružičastoj nijansi žvakaće gume. Šank je bio laminiran hiljadama pravougaonih omota od guma.

"Da", reče ona, "ali uglavnom zato što nije popularan. I zato što je za nepušače, što je ovde i dalje retkost."

"Šta je 'Crni Blek'?" upita Lejni, posmatrajući uramljeni poster koji je prikazivao stilizovani automobil iz četrdesetih godina kako juri niz zamućene obrise gradskih ulica. Osim reči 'Crni Blek', tekst je bio ispisan nekom vrstom japanskog art dekoa.

"Guma. I danas može da se kupi", reče ona. "Svi taksisti žvaću baš tu. Puna je kofeina."

"Guma za žvakanje?"

"Ovde se prodaju 'unućići' puni tečnog nikotina."

"Mislim da ću ipak radije pivo."

Kada je konobarica, u minijturnim srebrnom šortsu i tesnoj ružičastoj bluzi od angore, primila porudžbinu, Arli otvori tašnu i izvadi beležnicu. "Ovde su linearne topografije nekih od građevina

koje ste danas videli." Gurnula je beležnicu Lejniju. "U programu su koji se zove Rialtri 7,2."

Lejni je listao kroz niz slika: apstraktni geometrijski oblici poređani u linearnoj perspektivi koja se gubila u daljini. "Ne znam kako da ih čitam", reče on.

Ona nasu sebi sakea. "Stvarno su vas obučavali u DatAmerici?"

"Obučavala me je grupa Francuza koji su voleli da igraju tenis."

"Rialtri je proizvod DatAmerike. Najbolji program za kvantitativnu analizu koji imaju." Zaklopila je beležnicu i vratila je u tašnu.

Lejni nasu pivo u čašu. "Jeste li ikad čuli za nešto što se zove PLIMNI?"

"Plimni?"

"Akronim. Možda."

"Ne." Podigla je porcelansku šolju i dunula, kao dete kad hladi čaj.

"Bilo je to još jedno oruđe DatAmerike, jedna od njegovih prvih verzija. Mislim da nikad nije stiglo do tržišta. Ali pomoću njega sam naučio da pronalazim čvorne tačke."

"U redu", reče ona, "šta su čvorne tačke?"

Lejni se zagleda u mehuriće na površini piva. "To je kao da vidite oblike u oblacima", reče Lejni. "S tim što ti oblici stvarno postoje."

Ona spusti svoj sake. "Jamazaki me je uveravao da niste ljudi."

"Nema tu nikakvog ludila. To ima neke veze sa načinom na koji obrađujem podatke širokog spektra i niskog stepena složenosti. Nešto u vezi sa prepoznavanjem pravilnosti."

"I Slitsken vas je zaposlio na osnovu toga?"

"Zaposlili su me kada sam pokazao da to daje rezultate. Ali ne i sa podacima koje ste mi pokazali danas."

"Zašto ne?"

Lejni podiže pivo. "Zato što je to kao kad biste pokušali da popijete piće sa bankom. Banka nije osoba. Ne pije. Nema gde da sedne." Otpio je. "Rez ne stvara oblike koje mogu da prepoznam, zato što se ništa što radi ne ponavlja. To je kao da čitate godišnji izveštaj o ličnim navikama predsednika nekog upravnog odbora. Tako nešto neće se pojaviti u izveštaju. Gledano spolja, to izgleda baš kao nešto iz Rialtrija. Ako uđem u određenu oblast, nemam nikakvog uvida u to kako su podaci u njoj povezani sa ostatkom svega, razumete? Stvar je u povezanosti." Kuckao je prstima po laminiranim omotima guma.

"To mesto u Irskoj. Gostinska kuća sa pogledom na plažu. Nenastanjena. Podaci o tome kako se snabdeva: stvari za kupatilo, zubna pasta, pena za brijanje..."

"Bila sam tamo", reče ona. "Kuća se nalazi na imanju koje je kupio od jednog starijeg muzičara, Irca. Lepo je tamo. Kao u Italiji, na neki način."

"Mislite da će odvesti svoju idoru tamo, kada se uzmu?"

"Niko nema pojma na šta misli kada kaže da će se 'oženiti' njome."

"Tu je zatim i taj stan u Stokholmu. Ogroman. U svakoj sobi velike peći, načinjene od glaziranih keramičkih cigala."

"Taj ne poznajem. On ima mesta svuda po svetu, i o nekima se ne govori. Postoji još jedno mesto na selu na jugu Francuske, pa kuća u Londonu, stanovi u Njujorku, Parizu, Barseloni... Radila sam u katalonskom predstavništvu, preformatirajući njihove podatke i one iz Španije, kada se dogodila ta stvar sa idoru. Otad sam ovde."

"Ali poznajete ga? Znali ste ga i pre toga?"

"On je pupak sveta u kome radim, Lejni. To ume ljude da učini nevidljivima."

"A Ni?"

"Tih. Veoma. Bistar. Veoma." Zamišljeno se zagledala u svoj sake.

"Ne verujem da je išta od toga zaista uticalo na Nija. Čini se da on celokupnu njihovu karijeru posmatra kao nekakvu slučajnost koja nema veze ni sa čim drugim."

"Uključujući odluku njegovog partnera da se oženi softverskim vodičem?"

"Ni mi je jednom ispričao priču o poslu koji je radio. Radio je za nekog prodavca supe u Hongkongu, u prikolici na pločniku. Rekao je da je prikolica bila u poslu više od pedeset godina, i da je njihova tajna bila u tome što nikad nisu čistili kazan. U stvari, nikada nisu prestajali da kuvaju supu. Pedeset godina su prodavali istu supu od morskih plodova, mada nikad istu, jer su svakog dana dodavali sveže sastojke, zavisno od toga šta je moglo da se nabavi. Rekao mi je da isto oseća za svoju karijeru muzičara i da je to ono što mu se dopada u njoj. Blekvel tvrdi da bi još bio u zatvoru da je Rez iole sličniji Niju."

"Zašto?"

"Blekvel je služio kaznu od devet godina u jednom australijskom

strogom zatvoru, kada je Rez uspeo da isposluje da uđe tamo. Da održi koncert. Samo Rez. Ni i ostali smatrali su da je to suviše opasno. Bili su upozoreni da bi mogli da završe kao taoci. Zatvorske vlasti odbile su da preuzmu bilo kakvu odgovornost i tražile su da to imaju napismeno. Rez je potpisao sve što su mu poturili pod nos. Njegovo obezbeđenje smesta je dalo kolektivni otkaz. Ušao je unutra sa dve gitare, bežičnim mikrofonom i najosnovnijim ozvučenjem. U toku koncerta izbila je pobuna. Navodno su je otpočeli italijanski zatvorenici iz Melburna. Njih petorica odvukli su Reza u zatvorsku vešernicu, koju su izabrali zato što je bila bez prozora i mogla je lako da se brani. Saopštili su Rezu da će ga ubiti ako ih ne puste u zamenu za njegovo oslobađanje. Razmišljali su o tome da li da mu odseku bar jedan prst da bi pokazali koliko ozbiljno misle. Ili neki prisniji deo tela, mada je to možda bilo samo da bi ga unervozili. Što su i uspeli." Pokazala je konobarici u ružičastoj angori da donese još sakea. "Blekvel, koji je očigledno bio veoma iznerviran zbog prekida koncerta u kome je neizmerno uživao, pojavio se u vešernicu otprilike pet minuta pošto su zarobili Reza. Ni Rez ni Italijani ga nisu videli kada je ušao, a Italijani ga definitivno nisu očekivali." Zastala je. "Ubio je trojicu, tomahavkom. Samo im ga zakokao u glavu: jedan, dva, tri, pričao je Rez, dok kažeš keks. K'o ništa."

"Tomahavkom?"

"Neka vrsta sekirice sa uskim sečivom sa jedne strane i šiljkom sa druge. Šiljak povećava domet, strahovito pojačava udarac, i oružje se uz odgovarajuće vežbanje može bacati sa znatnom preciznošću. Blekvel se kune u njega. Preostala dvojica su pobegla, ali su obojica poginula prilikom gušenja pobune. Po meni, ubio ih je Blekvel, ili njegovi drugari, jer nikada nije bio optužen za ubistvo prve trojice. Jedini preživeli svedok bio je Rez, koga je Blekvel otpratio do barikade koju su čuvari podigli u dvorištu zatvora." Stigao je njen sake. "Rezovim advokatima trebalo je tri meseca da ponište Blekvelovu presudu zbog tehničke nepravilnosti. Otada su nerazdvojni."

"Za šta je Blekvel služio kaznu?"

"Za ubistvo", reče ona. "Znaš šta je ubeđivač?"

"Ne."

"Pojam je čisto australijski. U iskušenju sam da mislim da je tako

nešto moglo da nastane samo u kulturi koju su zasnovali osuđeni, ali moji prijatelji Australijanci to ne prihvataju. Ubeđivač je usamljenik, grabljivac koji lovi druge, bogatije kriminalce, često izuzetno opasne ljude. Otima ih i 'ubeđuje'. Iznuđuje novac."

"Šta to znači?"

"Muči ih dok mu ne kažu gde drže novac. A to su često veoma krupne zverke, sa ljudima plaćenim da ih čuvaju, a posebno da spreče baš takve stvari..."

"Muči ih?"

"Pojam koji je u vezi s tim je 'sekač palčeva'. Kada mu kažu ono što želi da sazna, ubija ih."

A onda se Blekvel iznenada i jednostavno stvorio tamo, veoma crn, mat-crn, u ogromnom navoštenom kaputu gonioca stoke. Iza njega izbledele američke reklame i sivi i ružičasti tonovi žvakaćih guma. Njegov izbrazdani skalp bio je sakriven pod navoštenim platnenim obodom širokog crnog šešira.

"Draga moja Arli, nadam se da ne pominješ imena uzalud."

Ali se pri tom osmehivao.

"Objašnjavam tvoju pređašnju karijeru gospodinu Lejniju, Blekvele. Upravo sam stigla do salona za masažu, kada si me prekinuo."

"Nema veze. Večera je pomerena, na zahtev njegovog Rozera. Ovde sam da vas odvezem. Promena mesta, takođe. Nadam se da ne zamerate."

"Gde?" upita Arli, kao da još nije spremna da pođe.

"Zapadni Svet", reče Blekvel.

"A ja u skupim cipelama", reče ona.

22. GOMI BOJ

U vozovima je sada bila veća gužva, mesta je bilo samo za stajanje, svi gusto napakovani; pravila kontakta pogledom takođe su bila nekako drugačija, ali nije mogla da odredi razliku. Njena torba sa Sendbendersom zaglavljena uz Masahikova leđa. Ponovo je proučavao kontrolu jedinicu, držeći je kao što putnik drži strateši presavijene novine.

Vraćali su se u restoran Micukinog oca, i ona nije znala šta će potom. Učinila je upravo ono što Hiromi nije želela. I to joj nije donelo ništa osim nejasno neprijatnog uviđanja da i Rez ume da bude davež. I gde ju je to dovelo? Ponovo je upotrebila Kelsinu karticu da plati voz, a onda i za povratak. A Zona je rekla da je neko traži; kad god bi upotrebila karticu, ostavljala im je trag. Možda je postojao način da je unovči, ali nije verovala da je to izvodljivo.

Ništa se nije dogodilo kao što je zamišljala tamo u Sijetlu, ali zar je moguće zamisliti nekoga kao što je Merielis? Ili Edija, pa čak i Hiromi.

Masahiko je namršteno zurio u kontrolnu jedinicu. Kija vide kako se kvačice i tačke menjaju.

Ta stvar koju joj je Merielis ćušnula u torbu. Tu, pod njenom rukom. Trebalo je da je ostavi kod Micuko. Ili da je baci, ali šta bi rekla kada bi se pojavili Merielis ili Edi? Šta ako je to puno droge?

U Singapuru su vešali ljude, nasred ulice, za to. Njen otac to nije opravdavao i rekao je da je to jedan od razloga što je nikada nije pozvao tamo. To su prikazivali i na televiziji, i on nije hteo da ona to gleda. Sada se pitala koliko je Singapur daleko od Tokija. Želela je da ode tamo: ne bi otvarala oči sve dok se ne bi našla u očevom stanu, a posle ne bi uključivala televizor, samo bi bila s njim i udisala miris njegovog losiona posle brijanja i pritiskala lice uz njegovu bockavu, vunenu košulju, iako je pretpostavljala da se u Singapuru ne nose takve stvari zato što je toplo. Bilo kako bilo, žmurila bi i slušala bi ga kako priča o poslu, o arbitražnim mašinama koje lete tamo i ovamo između tržišta sveta kao nevidljivi zmajevi, brzinom svetlosti, deljući opiljke koristi za trgovce kao što je njen otac...

Kada se voz zaustavio u stanici - nije bila njihova - Masahiko se okrenu, nehotice gurnuvši njenu torbu u stranu. Žena sa žutom kesom reče nešto na japanskom. Masahiko uhvati Kija za zglob ruke i povuče je prema otvorenim vratima.

"Ovo nije naša..."

"Hajde! Hajde!" Nađoše se na platformi. Tu je vladao drugačiji miris, hemijski i oštar. Zidovi su bili manje čisti. Na keramičkom svodu slomljena pločica.

"U čemu je stvar? Zašto smo sišli?"

On je povuče u ugao između popločanog zida i velikog prodajnog automata. "Neko je u restoranu, čeka da se pojaviš." Oborio je pogled na njenu ruku, kao da se iznenadio što je drži, i smesta je pustio.

"Kako znaš?"

"Utvrđeni grad. Tokom poslednjeg sata bilo je raspitivanja."

"Ko?"

"Rusi."

"Rusi?"

"Ovde ima mnogo njih iz Kombinata, posle zemljotresa. Uspostavljaju veze sa gumijem."

"Šta je gumi?"

"Kod vas se to zove mafija. Moj otac ima dogovor sa lokalnim gumijem. Mora se, ako hoćeš da vodiš restoran. Predstavnici gumija razgovarali su o tebi sa mojim ocem."

"Mafija u tvom susedstvu je ruska?" Iza njegove glave, na boku automata, animirani logo nečega što se zvalo Epl Širs.

"Ne. Franšiza Jamaguči-gumija. Moj otac poznaje te ljude. Rekli su mu da se Rusi raspituju o tebi i da to ne valja. Ne mogu da jemčim uobičajenu bezbednost. Rusi su nepouzdana."

"Ne znam nijednog Rusa", reče Kija.

"Treba da pođemo."

"Kuda?"

Poveo ju je duž zakrčene platforme, čiji je beton bio mokar od stotina zatvorenih kišobrana. Mora da napolju pada, pomisli ona. Išli su prema pokretnim stepenicama.

"Kada su u Utvrđenom gradu primetili da se neko zanima za naše adrese, moju i sestrinu, poslat je prijatelj da skloni kompjuter..."

"Zašto?"

"Zato što imam zaduženja. U Utvrđenom gradu. Podeljena obrada podataka..."

"Imaš VKA u kompjuteru?"

"Utvrđeni grad ne postoji kao mesto", reče on, kada su ih ponele stepenice. "Moj drug je uzeo kompjuter. I zna za ljude koji te čekaju."

Masahiko je rekao da njegovog druga zovu Gomi Boj.

Bio je veoma sitan i nosio je ogromne postavljene pantalone sa vrećastim nogavicama sa bar deset džepova. Držali su ih osam centimetara široki fluorescentni narandžasti tregeri, prebačeni preko pacovski sive pamučne majice sa zavrnutim rukavima. Cipele su mu bile ružičaste i ličile su na cipele koje nose bebe, samo veće. Sedeo je na uglastoj aluminijumskoj stolici, a njegove cipele za bebe nisu sasvim dodirivale pod. Kosa mu je izgledala kao da je oblikovana špahtlom, sva u sjaktećim uvojcima i talasima, te se činilo da će onom ko pokuša da je dodirne ruka ostati zalepljena za nju. Na isti način su slikali kosu Džej Di Šejplija, na onim muralima na Pionirovom Trgu, i Kija je znala iz škole da to ima neke veze sa Elvisom, iako se nije tačno sećala kakve.

Razgovarao je sa Masahikom na japanskom, kroz zaglušujući zvučni talas salona arkadnih igara. Kija požele da je stavila prevodioca, ali bi morala da otvori torbu, pronađe ga i uključi Sendbendersa. A Gomi Boj je izgledao kao da mu odgovara što ga ona ne razume.

Pio je iz limenke nečega što se zvalo Slatki Pokari i pušio cigaretu. Kija je posmatrala plavi dim kako se taloži u slojevima u vazduhu, osvetljen svetlošću igara. U tome je bilo kancera, i u Sijetlu su hapsili korisnike. Cigareta Gomi Boja izgledala je kao da je napravljena u fabrici: savršena bela cevčica sa smeđim vrhom koji mu je bio u ustima. Kija je viđala takve stvari u starim filmovima, povremeno, onima gde se još nisu potrudili da ih digitalno izbrišu, ali su jedine druge prave cigarete koje je videla one što su ih prodavali na ulici u Sijetlu, iskrivljene i smotane od papira, njih ili vrećice sa duvanom i bele papiriće za savijanje. Džiberi u školi trošili su takve.

Kiša je i dalje padala. Kroz zadimljeni prozor arkade mogla je da nazre još jednu arkadu, na drugoj strani ulice, jednu od onih sa automatima u kojima su jurile srebrne kuglice. Neon, kiša i srebrne

kuglice mešali su se u jedno, i pitala se o čemu Masahiko i Gomi Boj razgovaraju.

Kod Gomi Boja bio je Masahikov kompjuter, spakovan u plastičnu torbu za nošenje sa reljefnim ružičastim upozorenjima Međunarodnog Biohazarda. Ležao je na stočiću, pored limenke Slatkog Pokarija. Šta bi Pokari moglo da znači? Zamišljala je neku vrstu divlje svinje, sa čekinjama i uvis zakrivljenim kljovama, poput onih koje je videla na Kanalu Prirode.

Gomi Boj je vukao iz svoje cigarete, terajući vrh da se žari. Začkiljio je kroz dim u Masahika i rekao nešto. Masahiko je slegnuo ramenima. Ispred njega je stajala limenka espresa, sveže zagrejana u mikrotalasnoj, a Kija je pila Laku Kolu. U Tokiju nigde nisi mogao da sedneš dok nešto ne kupiš i bilo je brže kupiti piće nego nešto za jelo. I manje je koštalo. Mada ovaj put nije ona platila, već Gomi Boj jer joj on i Masahiko nisu dali da ponovo upotrebi Kelsinu karticu.

Gomi Boj ponovo progovori. "Želi da razgovara s tobom", reče Masahiko.

Kija se sagnu, otvori torbu, pronađe minduše. Imala je samo dve, pa jednu pruži Gomi Boju, drugu prikači sebi i uključi je. On prikači svoju. "Ja sam iz Utvrđenog grada", reče on. "Razumeš?"

"VKA, zar ne? Višekorisnička adresa."

"Ne baš to što misliš, ali približno. Šta radiš u Tokiju?"

"Prikupljam informacije o Rezovom planu da se oženi idoru, Reji Toeji."

Gomi Boj klimnu glavom. Biti otaku značilo je ceniti informacije; shvatao je šta znači biti poklonik. "Imaš li neke veze sa Kombajnom?" Kija je znala da je rekao Kombinat, ali je prevodilac to pokrio svojim izborom. Mislio je na mafijašku vladu u Rusiji.

"Ne", reče Kija.

"A u gostima si kod Micuko zato...?"

"Zato što je Micuko sekretarica protokola tokijskog odeljenja kluba obožavalaca Ni/Reza čiji sam ja član u Sijetlu."

"Koliko puta si se uključivala, u restoranu?"

"Tri puta." Zilke-Mari Kolb kostim. Sastanak. Zona Rosa. "Platila sam za prezentacioni softver; Micuko i ja smo prisustvovala sastanku i povezala sam se sa kućom."

"Za softver si platila karticom?"

"Da." Prelazila je pogledom sa Gomi Boja na Masahika. Između i iza njih, kiša. Beskrajna bučna kaskada srebrnih kuglica, iza stakla preko puta ulice. Igrači zgrbljeni na integralnim stolicama, kontrolišući bujicu metala. Izraz Masahikovog lica bio je neodgonetljiv.

"Masahikov kompjuter održava neke funkcije Utvrđenog grada", reče Gomi Boj. "Primenjeni su planovi za njegovo uklanjanje na bezbedno mesto. Kada je postalo očigledno da korisničke adrese koje pripadaju Masahiku i njegovoj sestri privlače neuobičajenu pažnju, poslali su me da sklonim njegovu mašinu. Mi često razmenjujemo hardver. Ja prodajem polovnu opremu. Zato me zovu Gomi Boj. Imam ključ od Masahikove sobe. Njegov otac zna da mi je dozvoljeno da ulazim. Njegov otac ionako ne mari. Došao sam i uzeo kompjuter. U blizini je malo igralište. Odande se vidi restoran. Videvši Ouklendske Bombardere, prešao sam ulicu i porazgovarao sa njima."

"Koga si video?"

"Grupu vozača skejtborda. Uzeli su ime fudbalskog kluba iz Kalifornije. Pitao sam ih da li su primetili neuobičajenu aktivnost. Rekli su mi da su sat ranije videli veliko vozilo..."

...Grejslend.

"Daihacu Grejslend. Ovde se ređe viđaju nego u Americi, čini mi se." Kija klimnu glavom. Želudac joj se opet prevrnuo, sleđen. Učinilo joj se da će povratiti.

Gomi Boj se nagnu u stranu sa svojom cigaretom, koja je sada bila kratka, i utrlja zapaljeni kraj u malu hromiranu činiju pričvršćenu na boku kućišta. Kija se pitala koja joj je prava namena i zašto je to učinio, ali je pretpostavljala da je morao negde da je odloži jer bi inače opekao prste. "Grejslend se zaustavio blizu restorana. Iz njega su izašla dva muškarca..."

"Kako su izgledala?"

"Pripadnici gumija."

"Japanci?"

"Da. Ušli su u restoran. Grejslend je ostao da čeka. Posle petnaest minuta su se vratili, ušli u Grejslend i odvezli se. Pojavio se Masahikov otac. Osmotrio je okolinu. Izvadio je telefon iz džepa i neko vreme pričao s nekim. Onda se vratio u restoran." Gomi Boj

pogleda prema kompjuteru u torbi. "Nisam hteo da se zadržavam na igralištu sa Masahikovim kompjuterom. Rekao sam vođi Bombardera da ću mu dati bolji telefon ako ostane tamo i pozove me ako primeti neku novu aktivnost. Bombarderi ionako ništa ne rade, i zato je pristao. Otišao sam. Pozvao me je dvadeset minuta kasnije, da mi kaže da se pojavio sivi Hondin kombi. Vozač je bio Japanac, ali su ostala trojica bili stranci. On misli da su Rusi."

"Zašto?"

"Zato što su veoma krupni i oblače se u stilu koji on povezuje sa Kombajnom. Još su tamo."

"Kako znaš?"

"Ako odu, on mora da mi javi. Želi novi telefon."

"Mogu li da se uključim odavde? Moram odma' da razgovaram sa Er Magelanom, oko promene rezervacije. 'Oću da se vratim kući.' I da ostavi Merielisin paket u kontejneru iza Gomi Boja.

"Ne smeš da se uključuješ", reče Masahiko. "Ne smeš da upotrebljavaš karticu. Ako to uradiš, pronaći će te."

"Ali šta drugo da radim?" upita ona, iznenađena sopstvenim glasom, koji joj je zvučao kao tuđi. "Ja samo 'oću da vratim kući!'"

"Daj da vidim karticu", reče Gomi Boj. Bila joj je u jakni, sa pasošem i avionskom kartom. Izvadila ju je i pružila mu je. On otkopča džep na vojničkim pantalonama i izvadi malu četvrtastu napravu koja je izgledala kao da je drže višestruki slojevi ofucane srebrne trake. Provukao je Kijinu karticu kroz prorez na spravici i zavirio u okance čitača slično signalnoj diodi faksa. "Ova je neprenosiva i ne može se unovčiti. Takođe ju je veoma lako pratiti."

"Moja prijateljica je ionako sigurna da već imaju broj", reče Kija, misleći na Zonu.

Gomi Boj počeo da kucka rubom kartice po obodu svoje limenke Slatkog Pokarija. "Postoji mesto gde možeš da upotrebiš ovo, a da te ne otkriju", reče. Tap-tap. "Odakle Masahiko može da se poveže sa Utvrđenim gradom." Tap-tap. "Odakle možeš da se javiš kući."

"Gde je to?"

"Ljubavni hotel." Tap. "Znaš šta je to?"

"Ne", reče Kija.

Tap.

23. OVDE U ZAPADNOM SVETU

Izbivši iz Le Chicleovog ružičastog mozaičkog ždrelo u početak kiše, Lejni vide da onaj poklonik Nove Logike na štulama i dalje drži položaj, sa osvetljenom animiranom sendvič-tablom jer je napolju palo veče. Dok je Blekvel pridržavao vrata mini limuzine za Arli, Lejni se osvrnu da pogleda promičuće brojke i zapita se koliko se ukupna težina nervnog tkiva na planeti povećala za vreme njihovog boravka u baru.

Lejni uđe za njom, još jednom opazivši ona tri katalonska sunca, poređana po veličini duž unutrašnje strane njenog lista. Blekvel zalupi vrata za njima, a onda kao da se uli u kola, pokretom koji je istovremeno podsećao na klizanje lopte žive i sleganje stotina funti tečnog betona. Kola se zaljuljaše dok su se amortizeri prilagođavali njegovoj težini.

Lejni opazi da je obod Blekvelog crnog navoštenog šešira duboko zabačen na potiljak, ali nedovoljno da sakrije mrežu tankih, crvenih brazda koje su mu ukrašavale zadnji deo vrata.

Njihov vozač, sudeći po potiljku, mogao je biti onaj isti onaj koji ih je odvezao do Akihabare. Uključio se u sliku saobraćaja na retvorizoru. Kiša je tekla i skupljala se u bare, skrećući odraženi neon iz vertikale i prostirući ga u vijugavim linijama po pločniku i kolovozu.

Arli Mekre je nosila parfem, i Lejni požele da Blekvel nije tu i da se njih dvoje voze tamo gde se voze, u drugi grad, i da se mnogo toga što se dogodilo u njegovom životu u poslednjih sedam meseci uopšte nije dogodilo ili da je bilo drugačije, pa čak i sve ono tamo nazad do DatAmerike i Francuza, ali što je više bilo složeno, postajalo je i depresivnije.

"Nisam sigurna da će vam se dopasti ovo mesto", reče ona.

"Zašto?"

"Ne izgledate mi kao takav tip."

"Zašto ne?"

"Možda se varam. Mnogima se dopada. Pretpostavljam, ako to shvatite kao veoma složenu šalu..."

"Kakvo je to mesto?"

"Klub. Restoran. Mesto. Kada bismo se tamo pojavili bez Blekvela, sumnjam da bi nas pustili. Da bi uopšte priznali da mesto postoji."

Lejni je pamtiio japanski restoran u Brentvudu, onaj u koji ga je odvela Ketii Torens. Ne japanski japanski. U vlasništvu i vođen. Tema mu je bila neka zamišljena istočnoevropska zemlja. Bio je ukrašen narodnim radinostima iz te zemlje, i svi zaposleni u njemu nosili su ili narodnu nošnju te zemlje ili neku vrstu metalosive zatvorske uniforme i teške crne cipele. Muškarci koji su radili u klubu imali su istu frizuru, obrijanu visoko sa strane, a žene debele duple pletenice, smotane kao kolutovi sira. Lejnijev obrok sastojao se od više vrsta malih kobasica, najmanjih koje je ikada video, i neke vrste kiselog kupusa kao prilog, i nije imao nikakav poseban ukus, ali je možda baš tako i trebalo da bude. A posle su se vratili u njen stan, uređen kao raskošna verzija Kaveza u Slitskenu. Ni to nije ispalo kako treba, i ponekad se pitao da li je i zbog toga bila tako besna kada je prebegao kod onih iz 'Izvan kontrole'.

"Lejni?"

"Izvinite... To mesto... da li se dopada Rezu?"

Prošli su pored ambijentalnih šuma od crnih kišobrana i sačekali da pređu na drugu strane raskrsnice.

"Mislim da tamo voli da misli crne misli", reče ona.

Zapadni Svet zauzimao je dva najviša sprata poslovne zgrade koja nije potpuno preživela zemljotres. Jamazaki bi rekao da predstavlja odgovor na pretrpljeni užas i potonju rekonstrukciju. U danima (neki su pominjali sate) neposredno posle katastrofe, u bivšim uredima firme koja se bavila prodajom deonica golf-klubova pojavili su se improvizovani bar i disko. Pošto je bila proglašena za građevinski nestabilnu, ekipe za raščišćavanje su zazidale prizemlje zgrade, ali je i dalje bilo moguće ući u nju kroz oštećene podzemne nivoe. Svako ko je bio voljan da se popne uz jedanaest blago popucalih stepeništa između spratova obreo bi se u Zapadnom Svetu, bizarno atipičnom (ali po nekima na zagonetan način suštinskom) odgovoru na potres koji je malo pre toga ubio osamdeset šest hiljada od trideset šest miliona stanovnika oblasti. Jedan belgijski novinar, u naporu da opiše atmosferu u klubu, rekao je da ga podseća na neprekidno masovno bdenje, beskrajno matursko večer bar deset

potkultura za koje niko nije čuo pre katastrofe, crnoberzijanske kafee u okupiranom Parizu, i Gojino viđenje disko-zabave (pod pretpostavkom da je Goja bio Japanac i pušio koncentrovani metaamfetamin, koji je uz bezmerne količine alkohola bio najpopularnija supstanca u prvim danima Zapadnog Sveta). Prema Belgijancu, činilo se da je grad, u svojim grčevima i svom jadu, spontano i neizbežno porodilo ovu skrovitu džepnu Vaseljenu duše, čijih je nekoliko pošteđenih prozora bilo premazano crnom gumenom bojom za akvarijume. Odatle nije bilo pogleda na ranjeni grad. Kada je oko zgrade počela obnova, ova je već bila znamenje psihičke istorije Tokija, otvorena tajna, urbana legenda.

Ali je sada, objašnjavala je Arli, dok su se peli uz tih jedanaest stepeništa, neopozivo postala komercijalna ustanova, a oštećena zgrada dugovala je svoj opstanak u tom stanju neregistrovanom klubu u potkrovlju, svom jedinom stanaru. Ako je uopšte ostao neregistrovan, u šta je imala razloga da sumnja. "Ovde su dosta nepopustljivi ", reče ona, penjući se, "bar po tom pitanju jesu. Svi znaju da je Zapadni Svet ovde. Mislim da ovde postoji veoma ispotiha sklopljeni sporazum, kojim im je omogućeno da rade iako još nisu registrovali mesto. Zato što ljudi upravo za to plaćaju."

"Ko je vlasnik zgrade?" upita Lejni, posmatrajući Blekvela kako lebdi uz stepenice ispred njih. Njegove mišice, u mat crnim rukavima kaputa, bile su poput šunki koje je neko obukao za sahranu. Stepenište je bilo osvetljeno nepravilnim prstenovima bioluminescentnog kabla slabog sjaja.

"Priča se, jedna od dve grupe koje ne mogu da se dogovore o tome kome pripada naš hotel."

"Mafija?"

"Ovdašnji ekvivalent, ali samo jedva približan ekvivalent. Nekretnine su ovde bile barokni pojam, pre zemljotresa; sada se pre može reći da su okultni."

Pogledavši nadole dok su prolazili pored jedne od svetlećih omći, primeti, na površini stepenica, otvrdnule potočiće nečega što je podsećalo na zelenkastu amburu. "Ovo na stepenicama", reče.

"Mokraća", reče Arli.

"Mokraća?"

"Stvrdnuta, biološki neutralna mokraća."

Lejni pređe nekoliko stepenika u tišini. Počinjali su da ga bole listovi. Mokraća?

"Posle zemljotresa nisu radili vodovod i kanalizacija", reče ona. "Ljudi nisu mogli da koriste toalete. Zato su počeli da mokre niz stepenice. Prilično gadno, sudeći po pričama, iako neki osećaju nostalgiju za tim."

"Znači, čvrsta je?"

"Ovde postoji proizvod, u obliku praška, koji liči na instant-supu. Neka vrsta enzima. Prodaju ga uglavnom majkama sa malom decom. Kada se detetu pripiški, a ne možeš da ga odvedeš do toaleta na vreme, daš mu da se ispiški u papirnu čašu, ili praznu kutiju od soka. Unutra sipaš sadržaj praktične, nevelike kesice ove stvari i zap, stvrdne se. Neutralna, bezmirisna, potpuno higijenska. Frkneš je u đubre, i završi u nasipima."

Prodoše pored nove svetlosne omče, i Lejni ugleda minijaturene stalaktite kako vise sa ruba stepenika. "Koristili su tu stvar..."

"U velikim količinama. Stalno. Na kraju su morali da testerišu talog..."

"Da li i dalje..."

"Naravno da ne. Ali su sačuvali Pećinu."

Novo stepenište. Nova omča avetinjske podvodne svetlosti.

"Šta su radili sa stvrdnutom mokraćom?"

"Više volim da ne znam."

Zaduvan, bolnih članaka, Lejni izbi iz Pećine. U neodređeni crni prostor, definisan plavom svetlošću i nosačima pozlaćenih potpornih greda. Posle hemijski zamrznutih fresaka mokraće, Zapadni Svet bio je razočaranje. Ispražnjeni blok kancelarija, namešten rasparenim kaučima i neuglednim šankovima. U sredini prostora se naziralo nešto veliko. On zatrepta. Tenk. Američki, pomisli, i veoma star.

"Kako su to popeli ovamo gore?" upitao je Arli, koja je dodavala nekome svoj crni kaput. I kako to da se pod nije obrušio?

"To je smola", reče ona. "Membranska skulptura. Stereo litografija. Otaku stvar: donose ih u delovima i sastavljaju lepkom."

Blekvel je odbacio svoj gonički kaput, otkrivši odoru koja je podsećala na sako, ali satkan od malo potamnelog aluminijuma. Šta god da je bio taj materijal, tu ga je bilo dovoljno za dvostruku krevetnu presvlaku. Pošao je napred, kroz lavirint kauča i niskih

stolova, sa uobičajenom sigurnošću, a Lejni i Arli išli su nošeni talasima koje je podigao za sobom.

"To je Šermanov tenk", reče Lejni, setivši se CD-ROM-a iz Gejnsvila, onog o istoriji oklopnih vozila. Arli kao da ga nije čula. Ali ona se verovatno nikada nije ni igrala CD-ROM-ovima. Vreme provedeno u Saveznom sirotištu posedovalo je tu prednost što ga je upoznalo sa mrtvim medijskim platformama.

Ako je Arli bili u pravu, ako je Zapadni Svet bio čuvan kao svojevrsna turistička zanimljivost, pitao se kakav ga je svet posećivao u početku, kada su pločnici u podnožju zgrade bili prekriveni dva metra visokim slojem slomljenog stakla.

Ljudi koji su sada sedeli na kaučima, nadneti nad niskim stolovima sa pićem, činili su mu se različiti od svih skupova koje je do tog trenutka video u Tokiju. Ovde je vladala neka očito pomenjena atmosfera, i duži kontakt očima je u nekim slučajevima mogao da bude zanimljiv, a u drugim, opet, opasan. Sticao se nedvosmislen utisak da je kombinovana masa ljudskog nervnog tkiva u prostoriji otežana sa nekoliko novih, neobičnih koloranata. Ili su ovi ljudi bili na neki način unapred odabrani po određenoj kombinaciji facijalne nepokretnosti i prodornosti pogleda?

"Lejni", reče Blekvel, spustivši šaku na Lejnijevo rame i okrenuvši ga da se suoči sa pogledom para izduženih zelenih očiju, "ovo je Rez. Reze, Kolin Lejni. On radi sa Arli."

"Dobrodošli u Zapadni Svet", reče pomenuti, a onda mu pogled odluta do Arli. "Veče, gđice Mekre."

Lejni opazi nešto što je već imao prilike da upozna prilikom susreta sa poznatima u Slitskenu: onaj binarni treptaj u svom umu između slike i stvarnosti, između zamišljenog lica i lica koje se nalazi pred njim. Već je imao prilike da primeti kako se to preskakanje ubrzava, sve dok se dvojnost ne bi nekako pretopila u jedno, a dobijena mešavina postala njegovo novo viđenje osobe. (Neko u Slitskenu mu je rekao da je klinički dokazano da prepoznavanje poznatih ličnosti vrši određena oblast u mozgu, ali nikada nije bio siguran da li se šale ili ne.)

Slavni koje je sretao bili su od onih pitomih, onih koje je Ketu već obradila. Bili su u zgradi (ali nikada u Kavezu) da bi različiti vidovi njihovog javnog života bili zabeleženi, u skladu sa nekim već

važecim ugovorom. Ali Rez nije bio od pitomih, i sam po sebi je predstavljao teži slučaj, iako je Lejni znao za njegovu pozniju karijeru samo po tome što ga je Ketu toliko mrzela.

Rez je bio obgrlio Arli, i mahnuo je slobodnom rukom negde u srazmernu tamu iza Šermanovog tenka, govoreći nešto što Lejni nije mogao da čuje.

"Gospodine Lejni, dobro večer." Bio je to Jamazaki, u zelenoj, pletenoj, sportskoj jakni koja je čudno visila na njegovim uskim ramenima. Učestalo je treptao.

"Jamazaki."

"Upoznali ste se sa Rezom? Dobro. Vrlo dobro. Sto je postavljen za večer." Jamazaki zavučer dva prsta unutar prevelikog, zakopčanog okovratnika bele košulje jeftinog izgleda i povučer, kao da mu je pretesan. "Koliko sam razumeo, početni pokušaji da se pronađu čvorne tačke nisu urodili plodom." Jabučica mu se pomeri kao da guta.

Rez je išao prema onome što se nalazilo iza tenka.

"Dođite", reče Jamazaki, pa spusti glas. "Dešava se nešto izuzetno. Ona je ovde. Večeraće sa Rezom. Reji Toeji."

Idoru.

24. HOTEL DI

Vozila se u majušnom taksiju sa Masahikom i Gomi Bojem: Masahiko je sedeo napred, na mestu gde je trebalo da bude vozač, a Gomi Boj pored nje, pozadi. Gomi Boj je imao toliko džepova na svojim vojničkim pantalonama i toliko stvari u njima da nikako nije uspevaio da se udobno smesti. Kija nikada nije bila u tako malom vozilu, i to još taksiju. Masahikova kolena bila su visoko savijena, gotovo na grudima. Vozač je nosio bele pamučne rukavice i kapu kakve su nosili taksisti u filmovima iz četrdesetih godina. Na naslonima za glavu bili su prekrivači od uštirkane bele čipke, pričvršćeni posebnim kopčama.

Pretpostavljala je da je taksi tako mali zato što je Gomi Boj trebalo da plati vožnju gotovim novcem, a bilo je jasno da ga nema mnogo.

Nekako su se popeli iz kiše na taj ludi, impresivni, ali po izgledu staromodni autoput na više nivoa, čije su stare kosti bile umotane ofucanim zavojima od kevlara, i jurili su pored srednjih spratova visokih zgrada - možda je to ponovo bio Šinđuku, jer su prošli pored zdanja Limenih Igračaka, koje joj se učinilo da je načas opazila između oblakodera, ali u daljini i iz drugog ugla - i videla je, takođe, na tako kratak tren da uopšte nije bila sigurna u to, kroz jedan od istovetnih prozora, nagog muškarca kako sedi ukrštenih nogu na pisaćem stolu, široko razjapljenih usta, kao u nečujnom vrisku.

Onda je počela da zapaža druge zgrade, kroz zavese kiše, i ove su bile osvetljene prejako čak i po ovdašnjim merilima, kao atrakcije u Nisanovom Okrugu u televizijskoj reklami, izolovani elementi tematskog parka iznikli iz slojeva manje upadljivih struktura. Svaka od ovih blistavih zgrada imala je svetleći natpis na krovu: HOTEL KRALJ MIDA sa svetlucavom krunom i skiptrom, SLOBODNO KUPATILO BANFF sa plavozelenim planinama oko vodopada od zlatne svetlosti. I još najmanje šest takvih u brzom smenjivanju, pre nego što se Gomi Boj oglasio, na japanskom. Lakirani crni štitnik vozačeve kape klimnu u odgovor.

Skrenuli su na izlaznu rampu, usporivši. Sa luka rampe, u bezbojnoj, ružnoj svetlosti natrijumskih reflektora, ukazala se kišovita raskrsnica

usred ničega, bez ijednog vozila na vidiku, gde je bleđa i oštra trava ležala, mokra i polegla, na kratkoj i strmoj padini. Mesto je bilo potpuno pusto, kao da je negde u predgrađima Sijetla, svejedno gde, i čežnja za kućom iznenada je ostavi bez daha.

Gomi Boj je kratko okrznu pogledom, zaokupljen iskopavanjem nečega iz jednog od džepova, očigledno unutar pantalona. Konačno izvuče, odnekud duboko ispod krila pantalona, mali svežanj novčanica, omotan širokom crnom gumicom. U pokretnoj svetlosti svetiljke pored puta Kija je posmatrala kako skida gumicu i ljušti tri novčanice iz svežnja. Novčanice su bile veće od američkog novca, i na jednoj je prepoznala logo kompanije koju je odvajkada poznavala. Gurnuo je tri novčanice u rukav majice i latio se posla da vrati ostatak na mesto odakle se pojavio.

"Uskoro smo tamo", reče on, pošto je izvukao ruku i ponovo zakopčao tregere.

"Gde smo uskoro?"

Skrenuli su desno i zaustavili se. Svuda oko njih neobična bela svetlost koja je padala sa kišom na uljem umrljani beton sa dve velike, uredno oslikane bele strele, uporedne, okrenute u suprotnim smerovima. Ona okrenuta u smeru njihovog kretanja pokazivala je prema pravougaonom otvoru u bezličnom, belo okrećenom betonskom zidu. Sa gornjeg ruba otvora padale su na beton petnaest centimetara široke trake od sjajne ružičaste plastike, skrivajući ono što se nalazilo iza njih. Kiju su podsećale na ukrasne trake na školskoj igranki. Gomi Boj pruži tri novčanice vozaču. Strpljivo je sedeo, čekajući da uzme kusur.

Utrnulih nogu, Kija posegnu prema ručici vrata, ali Masahiko hitro pruži ruku preko naslona sedišta i zaustavi je. "Otvoriće vozač", reče on. "Ako otvoriš sama, pokvariće se mehanizam. Veoma je skup." Vozač vrati Gomi Boju ostatak novca. Kija pomisli da će mu ovaj dati napojnicu, ali se prevarila. Vozač posegnu negde dole i uradi nešto što nije mogla da vidi, i njena vrata se otvoriše.

Izišla je na kišu, vukući torbu za sobom, i pogleda uvis prema izvoru bele svetlosti: zgrada nalik na svadbenu tortu, sa natpisom HOTEL DI od belog neona, oivičenog providnim treptavim sijalicama. Masahiko se stvori pored nje i pogura je prema ružičastim trakama. Začula je kako taksi polazi iza nje. "Dođi." Gomi Boj, sa pletenom

torbom na ramenu, prođe pognute glave kroz mokre trake.

Nadoše se na gotovo praznom parkingu gde su bila samo dva mala automobila, jedan sivi, a drugi tamnozeleni, sa registarskim tablicama prekrivenim pravougaonicima glatke, crne plastike. Staklena vrata kliznuše u stranu kada im se Gomi Boj približio.

Bestelesni glas reče nešto na japanskom. Gomi Boj odgovori. "Daj mu tvoju karticu", reče Masahiko. Kija izvadi karticu i pruži je Gomi Boju, koji kao da je postavljao niz pitanja onom glasu. Kija pogleda oko sebe. Svetloplava, ružičasta, svetlosiva boja. Veoma skučen prostor, uređen da podseća na predvorje hotela, iako nije bilo nijedne stolice. Po zidnim ekranima kružile su slike: enterijeri sasvim neobičnih soba. Glas je odgovarao na pitanja Gomi Boja.

"Tražio je sobu sa najboljom opremom za uključivanje u mrežu", reče Masahiko tiho.

Činilo se da su se Gomi Boj i glas konačno dogovorili. Gurnuo je Kijinu karticu u prorez iznad nečega što je ličilo na mali ružičasti vodoskok. Glas mu zahvali. Otvori se uska pregrada i u ružičastu posudu skliznu ključ. Gomi Boj ga uze i pruži ga Masahiku. Kijina kartica izviri iz proreza; Gomi Boj je izvuče i pruži je Kiji, a onda predade Masahiku pletenu torbu, okrenu se i iziđe. Staklena vrata zašištaše za njim.

"On neće sa nama?"

"U sobu mogu da uđu samo dvoje. On ima posla na drugom mestu. Dođi." Masahiko pokaza prema liftu koji se otvorio kada su mu prišli.

"Kakav kažeš da je ovo hotel?" Kija uđe u lift. On uđe za njom i vrata se zatvoriše.

Pročistio je grlo. "Ljubavni hotel", reče.

"Šta to znači?" Peli su se.

"Izdaju sobe. Za seks. Plaćanje na sat."

"Oh", reče Kija, kao da to sve objašnjava. Lift se zaustavi i vrata se otvoriše. Masahiko iziđe, a ona pođe za njim niz uski hodnik, osvetljen svetlosnim trakama u visini nožnih članaka. Zastao je ispred vrata i gurnuo u prorez brave ključ koji su dobili. Kada je otvorio vrata, unutra se uključi svetlost.

"Jesi li već bio na nekom od ovih mesta?" upita ona i oseti kako crveni. Zvučalo je drugačije nego što je mislila.

"Ne", reče on. Zatvorio je vrata za njom i proučio brave. Konačno

pritisnu dva dugmeta. "Ali ljudi koji dolaze ovde ponekad žele da se uključe. Ovde imaju službu koja se stara da oteža praćenje veze. To važi i za telefoniranje. Vrlo diskretno."

Kija je gledala okrugli, ružičasti, čupavi krevet. Činilo se da je postavljen onim od čega prave preparirane životinje. Podna obloga bila je takođe čupava i bela kao sneg; taj spoj podsećao ju je na jedan posebno otužan šećerni slatkiš koji se zvao Ring-Ding.

A taj zvuk cepanja proizvodila je čičak-traka. Okrenula se i videla da Masahiko otkopčava najlonske trake oko članaka. Izuo je crne cipele (jedna od tankih sivih čarapa bila mu je pocepana na palcu) i nazuo bele papirne sandale. Kija se zagleda u sopstvene mokre cipele na belom tepihu i zaključi da bi valjalo da uradi isto. "Zašto ovo mesto izgleda ovako?" upita, kleknuvši da odveže pertle.

Masahiko slegnu ramenima. Kija primeti da je reljefna međunarodna oznaka za biohazard na pletenoj torbi gotovo iste boje kao krzno na krevetu.

Opazivši otvorena vrata prostorije koja je očigledno bila kupatilo, odnela je svoju torbu tamo i zatvorila vrata za sobom. Zidovi su bili obloženi nečim crnim i sjajnim, a pod je bio u crnim i belim pločicama. Kada je ušla, uključilo se složeno prigušeno osvetljenje, i okružila ju je ambijentalna pesma ptica. Ovo kupatilo bilo je gotovo podjednako prostrano kao spavaća soba, sa kadom u obliku minijaturnog crnog bazena za plivanje i još nečim, što je tek posle nekoliko trenutaka prepoznala kao toalet. Setivši se toaleta u Edijevom uredu, spustila je torbu i prišla mu sa krajnjom oprežnošću. Stvar je bila crna i hromirana, imala je naslone za leđa i za ruke i podsećala je na frizersku stolicu. Na malom ekranu pored toaleta kružio je tekst, sa engleskim prevodom umetnutim u japanski. Gledala je kako preko ekrana prolazi '(A) Zadovoljstvo' i '(B) Superzadovoljstvo'. "A, ne", reče ona.

Pošto je osmotrila sedište i zlokobnu crnu posudu ispod njega, smaknula je gaćice, strateški se nacentrirala iznad otvora, oprezno se spustila niže i pomokrila se, ne sedajući. Perući ruke nad umivaonikom, odlučila je da ostavi nekom drugom da pusti vodu, ali tada začu kako se stvar sama ispira.

Pored umivaonika se nalazila kesa od svetlucavog papira sa natpisom 'Tin Tin Toaletna Torbica' ispisanim kitnjastim belim

slovima. Na vrhu je bila zatvorena srebrnom lepljivom trakom. Uklonila je traku i pogledala unutra. Puno različite besplatne kozmetike i bar desetak vrsta kondoma, zapakovanih da koliko-toliko liče na slatkiše.

Levo od ogledala iznad umivaonika nalazio se lakirani crni ormarić, jedina stvar u prostoriji koja je izgledala japanski na onaj staromodni način. Otvorila ga je; unutrašnjost se osvetli i ukazaše se tri staklene police sa modelima falusa svih veličina, izlivenim u otkačenim bojama i u celofanskom vakuum-pakovanju. I druge stvari, njoj nepoznate: kvrgave loptice, nešto što je ličilo na zvečku, minijaturne unutrašnje gume za bicikl sa dugačkim gumenim pipcima. Usred svega toga stajala je mala crnokosa lutka u lepom kimonu od sjajne hartije i zlatnog platna. Podigla ju je da je pogleda, ali sa lutke pri tom spadoše kimono i perika, u jednom komadu, otkrivši još jedan zapakovani model, sa pažljivo naslikanim očima i kupidonovim lukom usana. Kada je pokušala da vrati kimono i periku na mesto, stvar se prevrnula i poobarala sve na polici, pa je odustala i zatvorila ormarić. Još jednom je oprala ruke.

Vrativši se u Ring-Ding sobu, vide da Masahiko priključuje svoj kompjuter u crno kućište na polici punoj uređaja. Spustila je svoju torbu na krevet. Nešto tiho zazvoni, dvaput, i površina kreveta poče da se mreška, u sporim osmotskim talasima čije je središte bila torba, koja poče da se lagano diže i spušta...

"Bljak", reče ona i povuče torbu sa kreveta, koji ponovo zazvoni i poče da se smiruje.

Masahiko pogleda prema njoj, pa se vrati onome što je radio sa opremom na polici.

Kija otkri da soba ima prozor, sakriven iza neke vrste mekog zastora. Petljala je sa kopčama koje su držale zastor na mestu sve dok nije pronašla onu koja je dozvoljavala zastoru da klizne u stranu na nevidljivim šinama. Prozor je gledao na otvoreni parking, ograđen žičanom mrežom, pored niske zgrade bež boje sa zidovima od talasaste plastike. Tamo su bila parkirana tri kamiona, prva vozila koja je videla u Japanu da nisu bila nova ili besprekorno čista. Ispod jednog od kamiona iziđe siva mačka mokrog izgleda i šmugnu u senku ispod susednog kamiona. Kiša je i dalje padala.

"Doo-bro", začu Masahika kako govori, očigledno zadovoljan nečim.
"Idemo u Utvrđeni grad."

25. UTVRĐENI GRAD

"Kako to mislite, ovde?" Lejni upita Jamazakija, kada su zašli iza Šermanovog tenka. Na segmentima njegovih masivnih, čeličnih gusenica videla se osušena ilovača.

"Tu je gospodin Kavajama", šapnu Jamazaki. "Njen zastupnik..."

Lejni vide da nekoliko ljudi već sedi za niskim stolom.

Dva muškarca. Žena. Žena mora da je bila Reji Toeji.

Ako je uopšte očekivao da je vidi, trebalo je to da bude svojevrsna industrijska sinteza tridesetak najpoznatijih medijskih ženskih lica u Japanu. Tako je obično bilo u Holivudu, a ta formula bila je još stroža u slučaju softverskih vodiča - eigen-glave, sa crtama lica algoritamski proizvedenim iz nekog ljudskog proseka dokazane popularnosti.

Ona nije bila ništa od toga.

Njena crna kosa, grubo podsečena i sjajna, doticala je otkrivena ramena kada bi okrenula glavu. Nije imala obrve, a oba očna kapka i trepavice kao da su joj bili posuti nečim belim što je ostavljalo njene tamne zenice u oštrom kontrastu.

Pogled joj se sreće sa njegovim.

Učinilo mu se da je prekoračio neku granicu. U samoj strukturi njenog lica, u geometriji kostiju, ležala je kodirana istorija dinastijskih ratova, muka, strašnih migracija. Video je kamene grobove u strmim gorskim dolinama, sa rubnicima zasutim snegom. Kolona čupavih teglećih ponija, daha belog od zime, kretala se stazom iznad kanjona. Zavijuci reke u dubini bili su potezi dalekog srebra. U plavom sumraku zvonili su gvozdeni praporci.

Lejni zadrhta. U ustima je osećao ukus zardalog metala.

Oči idoru, poslanici neke izmaštane zemlje, susretoše se sa njegovima.

"Ova su naša." Arli je stajala pored njega, sa rukom na njegovom laktu. Pokazivala je na dva mesta za stolom. "Je li ti dobro?" upita, tiho. "Izuj se."

Lejni pogleda Blekvela, koji je zurio u idoru, sa svojevrsnim bolom na licu, ali taj izraz nestade, usisan pod masku od ožiljaka.

Lejni učini kao što mu je rečeno, kleknuvši i smaknuvši cipele,

pokretima kao da je pijan ili sanja, iako je znao da nije nijedno, i idoru se nasmeši, osvetlivši se iznutra.

"Lejni?"

Sto je bilo postavljen iznad udubljenja u podu. Lejni sede, smestivši noge ispod stola i dograbivši jastuk obema rukama. "Šta?"

"Jesi li dobro?"

"Dobro?"

"Izgledao si kao... slepac."

Rez je zauzeo mesto u čelu stola, sa idoru desno od njega i nekim - Lejni opazi da je to Ni, gitarista - levo. Pored idoru je sedeo stariji muškarac dostojanstvenog držanja sa naočarima bez okvira, prosede kose začesljane unazad sa glatkog čela. Nosio je veoma jednostavno, po izgledu veoma skupo odelo od nekog crnog materijala koji je upijao svetlost, i belu košulju visoke kragne sa zamršenim zakopčavanjem. Kada se taj čovek okrenuo da se obrati Reji Toeji, Lejni jasno vide kratak odblesak svetlosti njenog lica u gotovo savršeno okruglim sočivima.

Arli oštro udahnu vazduh. I ona je primetila.

Hologram. Nešto generisano, animirano, projektovano. Osetio je kako mu stisak ruku na ivicama jastuka malo popušta.

Ali se onda seti kamenih grobova, reke, ponija sa gvozdanim praporcima.

Čvorna tačka.

Lejni je jednom upitao Žerara Deluvrijea, najstrpljivijeg među francuskim zaljubljenicima u tenis u PLIMNOM, zašto je baš on, Lejni, izabran kao prvi (i, kao što će se ispostaviti, poslednji) primalac čudne sposobnosti koju su nastojali da mu podare. Nije se prijavio za posao, rekao je, i nije imao razloga da veruje da je uopšte postojao konkurs. Rekao je Deluvrijeu da se prijavio za mesto tehničara-pripravnika.

A Deluvrije, čovek sa prerano osedelom kosom i tenom iz solarijuma, zavalio se u naslon svoje naročito oblikovane stolice ispred radne stanice i ispružio noge. Činilo se da proučava svoje antilopske cipele sa đonovima od nabrane gume. Potom se zagledao kroz prozor, u pravougaone zgrade bež boje, bezlični krajolik, februarski sneg. "Zar ne shvatate? Da vas ne podučavamo?"

Mi posmatramo. Želimo da učimo od vas."

Nalazili su se u istraživačkom centru DatAmerike u Ajovi. Za Deluvrijea i njegove kolege postavili su zatvoreni teren za tenis, ali su se ovi neprestano žalili na kvalitet podloge.

"Ali zašto baš od mene?"

Deluvrijeove oči izgledale su umorno. "Zato što želimo da budemo dobri prema siročadi? Zato što smo neočekivana toplina u srcu DatAmerike?" Protrljao je oči. "Ne. Nešto su učinili sa vama, Lejni. Mi, na svoj način, možda, to pokušavamo da opravimo. Je l' se tako kaže, 'opraviti'?"

"Ne", reče Lejni.

"Ne treba biti sumnjičav prema sreći. Ovde ste sa nama, radite posao koji je koristan. Ovde u Ajovi je, istina, zima, ali ipak napredujemo." Sada je posmatrao Lejnija. "Vi ste naš jedini dokaz", rekao je.

Deluvrije sklopi oči. "Postojao je jedan čovek, slep čovek, koji je razvio sposobnost eho-lociranja. Puckao je jezikom, razumete?" Pokazao je na šta misli, zatvorenih očiju. "Kao slepi miš. Fantastično." Otvorio je oči. "Mogao je da prepozna najbližu okolinu do najmanje pojedinosti. Vozio je bicikl usred saobraćaja. Neprestano je pravio tik, tik. Njegova sposobnost bila je istinska, potpuno opipljiva. I nikad nije uspeo da je objasni, da je prenese drugima..." Prepleo je dugačke prste i zapucketao zglobovima. "Moramo da se nadamo da će sa vama biti drugačije."

Ne misli na ljubičastu kravu. Ili je bila smeđa? Lejni nije mogao da se seti. Ne gledaj idoru u lice. Ona nije stvarna; ona je informacija. Ona je vrh ledenog brega, ne, Antarktika informacija. Pogled na njeno lice ponovo bi to pokrenuo: predstavljala je nekakav nezamislivi zbir informacija. Izazivala je čvorne vizije na neki potpuno nov način: javljale su se kao priča.

Mogao je da joj posmatra ruke. Da gleda kako jede.

Obed je bio veoma složen, čitav niz malih porcija različite hrane posluženih svaka na zasebnom pravougaonom tanjiru. Svaki put kada bi tanjir bio postavljen ispred Reji Toeji, i uvek unutar polja onoga što ju je projektovalo, smesta bi ga pokrila besprekorna kopija, holo-hrana na holo-tanjiru.

Čak su i pokreti njenih štapića izazivali periferalne treptaje čvornih vizija. Zato što su i štapići bili informacija, ali kudikamo jednostavnija od crta njenog lica i njenog pogleda. Kada bi 'prazan' tanjir bio uklonjen, pojavilo bi se nedirnuto posluženje.

Ali kada bi se pojavilo treptanje, Lejni bi se usredsredio na sopstveni obrok, na svoju trapavost sa štapićima, na razgovor za stolom. Kavajama, čovek sa naočarima bez rama, upravo je odgovarao na nešto što ga je Rez upitao, iako Lejni nije uspeo da čuje pitanje. "...rezultat sklopa složenih konstrukata koje nazivamo 'mašine koje žele'." Rezove zelene oči, sjajne i pažljive. "Ne u doslovnom smislu", nastavio je Kavajama, "ali vas molim da zamislite agregate subjektivne želje. Zaključeno je da će modularni sklop idealno uspostaviti arhitekturu artikulisane čežnje..." Glas mu je bio prijatne boje, a njegov engleski naglašen na način koji Lejni nije mogao da odredi.

Rez se tada osmehnu, i pogled mu potraži lice idoru. Lejni automatski učini isto.

I potonu u njene oči. Bio je zagledan u visoki zid litice koji kao da se sastojao isključivo od malih četvrtastih balkona, nasumično razmeštenih i različite dubine. Odblesak narandžastog sunca na zalasku sa nagnutog prozora u čeličnom okviru. Na nebu prelive vlažnih uljanih boja.

"Stvarno si prionuo na hranu", reče Arli.

Usredsređeni napor sa štapićima, i uspeo je da ulovi i proguta nešto što je podsećalo na tri centimetra široku kocku hladnog omleta sa turšijom. "Divna je. Mada ne bih probao onaj fugu. Riba-balon sa neurotoksinima? 'Si čula za to?'"

"Već si dvaput uzeo", reče ona. "Sećaš se velikog tanjira sa sirovom ribom poređanom kao latice hrizanteme?"

"Šališ se", reče Lejni.

"Usne i jezik kao da su ti malo utrnuti? To je to."

Lejni pređe jezikom preko usana. Možda se nije šalila? Jamazaki, koji je sedeo levo od njega, nagnu se bliže. "Možda postoji način da se prevaziđe vaš problem sa podacima o Rezu. Znete za Ni/Rezovu globalnu saradnju sa obožavaocima?"

"Za šta?"

"Imaju mnogobrojne obožavaoce. Beleže svaku priliku kada su videli

Reza, Nija i ostale muzičare. Postoji bezbroj nasumce nastalih podataka."

Lejni je znao iz svoje video-nastave tog dana da Ni/Rez teorijski predstavljaju duet, ali da je oduvek bilo bar još dva 'člana', a obično i više. Rez je od samog početka bio uporan u svojoj odbojnosti prema ritam-mašinama; njegov trenutni bubnjar, 'Slepi' Vili Džud, koji je sedeo pored Jamazakija, bio je već nekoliko godina sa njima. Otkako je počela večera, neprestano je okretao ogromne crne naočare u pravcu idoru; sada kao da je osetio Lejnijev pogled. Crne naočari, video-jedinice, okretoše se prema njemu. "Čoveče", reče Džud, "Rozer sedi tamo i ždraka u veliki alumijumski termos."

"Ne vidite je?"

"Teško je sa holoima, čoveče", reče bubnjar, dodirnuvši naočari vrhom prsta. "Kad vodim klince u Nisanov Okrug, unapred se najavam, da mi ih malo podese. Onda mogu da ih vidim. Ali ova dama je na nekoj posebnoj frekvenciji, ili tako nešto. Vidim samo projektor i kao neku ektoplazmu, znaš? Nešto kao sjaj."

Čovek koji je sedeo između Džuda i gospodina Kavajame, kome je ime bilo Ozaki, sa izvinjavanjem se nagnu prema Džudu. "Veoma žalimo zbog ovoga. I najiskrenije se izvinjavamo. Dovoljno je neznatno podešavanje, ali to je ovde nemoguće."

"Hej", reče Džud, "nema frke. Već sam je vid'o. Ove moje primaju sve muzičke kanale. Gled'o sam onaj gde je ona mongolska princeza ili tako nešto, gore u planinama..."

Lejniju ispade štapić.

"Najnoviji singl", reče Ozaki.

"Ja", reče Džud, "dosta je dobar. Ona beše nosi zlatnu masku? Solidna stvar." Ubacio je komadić makija u usta i počeo da ga žvaće.

26. HAK NAM

Kija je sedela naspram Masahika na belom tepihu. Jedina stolica u sobi bila je stvar lomnog izgleda sa izvijenim žičanim nogama i sedištem u obliku srca, obloženim ružičastom plastikom pomešanom sa česticama metala. Nijedno od njih nije želelo da sedi na krevetu. Kija je postavila Sendbenders na kolena i stavljala je naprstke na prste. Masahikov kompjuter bio je na tepihu ispred njega; ponovo mu je pripojio kontrolnu jedinicu i sa poleđine kocke odlepio veoma kompaktan par naprstaka, kao i dva crna ovalna prekrivača za oči na tankim optičkim kablovima. Isti takav kabl pružao se od njegovog kompjutera do malog otvorenog poklopca na zadnjem delu Sendbendersa.

"U redu", reče Kija, pošto je pričvrstila naprstke, "idemo. Moram da se držim uz nekoga..."

"Da", reče on. Uzeo je crne prekrivače, svaki u jednu ruku, i položio ih preko očiju. Kada je spustio ruke, prekrivači su ostali tamo. Izgledalo je neudobno.

Kija posegnu uvis i spusti naočare na oči. "Šta treba da..."

Nešto u srži stvari pokrenu se istovremeno u međusobno nemogućim smerovima. Nije ličilo čak ni na uključivanje. Programski konflikt? Slaba sugestija svetlosti kroz lepršanje krpa.

A onda ta stvar ispred nje: nekakva građevina ili biomasa ili litica dizala se u visinu, u bezbrojnim neplaniranim slojevima, bez ijedne jednake ili pravilne pojedinosti. Naplavljeni krpež od plitkih, nasumičnih balkona, hiljade malih prozora koji su odbijali prazne, srebrne pravougaonike magle. Sve se to pružalo u oba smera do ivice vidokruga, a na visokoj, neravnoj grbi tog neurednog pročelja gnezdila se crna šuma izuvijanih cevi, antena poleglih pod razgranatim puzavicama kablova. A iza te iškrabane granice, nebo na kome su se boje prelivale kao benzin na vodi.

"Hak Nam", reče on, pored nje.

"Šta je to?"

"'Grad tame.' Unutar zidova sveta."

Setila se marame koju je videla, u njegovoj sobi iza kuhinje, i

složene mape na njoj, nečega haotičnog i zgusnutog, sićušnih, nepravilnih segmenata crvene, crne i žute boje. A onda se oboje pokrenuše napred, prema uskom otvoru. "To je VKA, zar ne?" Nešto kao šira, postojanija verzija lokacije koju je tokijsko odeljenje napravilo za sastanak ili tropske prašume koju su postavile Kelsi i Zona. Ali ljudi su koristili VKA da igraju igre; stvarali su sebi likove i igrali ih. Zanimacija male dece i usamljenih ljudi.

"Ne", reče on, "nije igra." Sada su bili unutra, glatko ubrzavajući, a previruća gustina te stvari bila je stalni vizuelni udar, optičko dobovanje. "Ulica Tai Čang." Zidovi ispisani i tečni od pokretnih poruka, spektralnih dovrataka koji su promicali kao karte u špilju koji se meša.

I tu nisu bili sami: bilo je drugih, avetinjskih likova što su šibali pored njih - svuda osećaj očiju...

Fraktalna prljavština, bitska trulež, hodnik njihovog prolaska zasvođen ludim potezima nekakvih bledih, treptavih linija. "Uličica Kuće Milosrđa." Oštar zaokret. Pa još jedan. Onda uzleteše kroz lavirint vijugavih stepeništa, i dalje ubrzavajući, i Kija udahnu i sklopi oči. Tamo su se rascvetavali retinalni vatrometi, ali je pritisak nestao. Kada je otvorila oči, bili su u mnogo čistijoj, ali ne i prostranijoj verziji njegove sobe iza kuhinje u restoranu. Nije bilo praznih posuda od ramena, niti gomila odeće. Sedeo je pored nje na ispustu postelje, zureći u smenjivanje simbola na kontrolnoj jedinici kompjutera. Pored njega, na radnoj površini, bio je njen Sendbenders. Teksture površina bile su rudimentarne, sve je bilo previše glatko i metalasto. Pogledala ga je, da vidi kakav je oblik odabrao da ga predstavlja. Samo osnovno skeniranje, možda godinu dana staro: kosa mu je bila kraća. Nosio je istu crnu tuniku.

Na zidu iza kompjutera bila je animirana verzija štampane marame, čiji su crveni, crni i žuti delići pomalo pulsirali. Jarkozelena linija ocrtavala je putanju od spoljnog zida; tamo gde se završavala, blistavozeleni, koncentrični prstenovi širili su se od jednog žutog kvadrata.

Pogledala ga je, ali je on i dalje zurio u kontrolni ekran.

Nešto zazvoni. Ona pogleda prema vratima, mapiranim u posebno lošem efektu teksture drveta, i ugleda mali, beli pravougaonik kako se provlači ispod njih. I nastavlja da klizi, pravo prema njoj, preko

poda, da bi nestao ispod ispusta ležaja. Spustila je pogled na vreme da vidi kako se penje, istovetnom brzinom, uz ivicu prugastog dušeka i preko, zastavši kada se našao na najpovoljnijoj visini za čitanje. Bio je u istom fontu koji su upotreбили u Viski Klonu, ili sasvim sličnom. Pisalo je 'Zbirka Kju Kluks Klana', a ispod toga bila su neka slova i brojevi koji nisu ličili ni na jednu njoj poznatu adresu.

Ponovo zvono. Ona okrenu glavu i opazi kako nešto sivo i zamagljeno klizi ispod vrata. Pljosnato, komešavo, brzo. Sada je bilo na onom belom pravougaoniku, nešto poput senke raka ili pauka, dvodimenziono i sa više nogu. Progutalo ga je i jurnulo prema vratima.

"Obavio sam svoj zadatak za Utvrđeni grad", reče Masahiko, okrenuvši se od kontrolne jedinice.

"Kakve su ono stvari?" upita ga Kija.

"Koje stvari?"

"Nešto kao posetnica. Provuklo se ispod vrata. A za njim još nešto, kao sivi obrisi raka, koje je pojelo ono prvo."

"Oglas", reče on, "i potprogram koji je ponudio kritiku."

"Nije ponudio kritiku; smazao ga je."

"Možda osoba koja je napisala potprogram ne voli oglase. Mnogi ih ne vole. Ili ne vole oglašivače. Politički, estetski, lični razlozi. Sve je moguće."

Kija se osvrnu po reprodukciji njegove sobice. "Zašto nemaš veću lokaciju?" Smesta se zabrinula da je to zato što je Japanac, zato što su oni možda naviknuti na to. Ali je to i dalje bilo valjda najmanje virtuelno mesto na kome je ikada bila, iako više prostora nije značilo višu cenu, osim kada je reč o Zoni koja je želela čitavu oblast za sebe.

"Utvrđeni grad je stvar razmera. To je veoma važno. Dimenzije čine mesto, da? U originalnoj verziji živelo je trideset tri hiljade ljudi. Dva zapeta sedam hektara. Najveća visina četrnaest spratova."

Kija nije shvatala ništa od toga. "Sad moram da se uključim, važi?"

"Naravno", reče on i pokaza prema Sendbendersu.

Pripremila se za onaj osećaj dva-smera-odjednom, ali je ovaj put izostao. Unutar staklenog čajnog stočića plivale su bit-mapirane ribice. Pogledala je kroz prozor, u pastelama nacrtano drveće, i upitala se gde je Mamfalamfagus. Već ga neko vreme nije videla.

Bilo je to nešto što je otac napravio za nju kada je bila mala, veliki ružičasti dinosaur sa smešnim trepavicama.

Potražila je poštu na stolu, ali tamo nije bilo ničeg novog.

Odavde može da telefonira. Da se javi majci. Kako da ne.

...Ćao, ja sam u Tokiju. U 'ljubavnom hotelu'. Neki ljudi me gone zato što mi je neko podmetnuo nešto u torbu. Šta misliš, šta da radim?

Umesto toga, pokušala je da pozove Kelsinu adresu, ali je dobila samo ono dosadno mermerno predvorje i glas, ne Kelsin, koji je poručio da Kelsi Van Trojer trenutno nije tu. Izišla je odatle, ne ostavivši poruku. Sledeća adresa koju je pozvala bila je Zonina, ali Zonin dobavljač nije bio dostupan. To se često događalo, u Meksiku, a naročito u Meksiko Sitiju, gde je Zona živela. Odlučila je da pokuša sa Zoninim tajnim mestom, zato što se nalazilo na matičnom kompjuteru u Arizoni, tako da nikada nije bilo prekida veze. Znala je da Zona ne voli nezvane goste, zato što nije htela da kompanija koja je izgradila prvobitnu mrežnu lokaciju, a onda zaboravila na nju, otkrije da je upala tamo i postavila svoju oblast.

Upitala je Sendbendersa gde je mesto priključenja, i on joj je rekao da je u Helsinkiju, u Finskoj. Ako ništa drugo, to je značilo da je ispravna funkcija povezivanja sa hotelom.

Kao i obično, kod Zone tek što se nije bilo smrklo. Kija osmotri dno praznog bazena za plivanje, tražeći Zonine guštere, ali nije videla nijednog. Obično bi je dočekali tamo, ali ovaj put nisu. "Zono?"

Kija pogleda uvis, pitajući se da li će ugledati one Zonine sablasne kondorske stvari. Nebo je bilo prelepo, ali pusto. To nebo je u početku bilo najvažniji deo čitavog mesta, i bilo je očigledno da nisu štedeli na njemu. Zaista ozbiljno nebo: duboko i čisto i u nekoj otkačenoj meksikanskoj nijansi nalik na bleđi tirkiz. Ovde su dovodili ljude da im prodaju avione, korporativne mlaznjake, dok su mlaznjaci još bili u fazi projektovanja. Postojala je i bela pista, ali ju je Zona nabrala u kanjon i mapirala njenu površinu. Čitav lokalni kolorit bio je Zonino delo: logorske vatre, isušeni bazeni i srušeni zidovi. Ubacila je crteže pejzaža, možda čak i prave snimke odnekud iz Meksika. "Zono?"

Nešto zaštropota, gore na najbližem grebenu, kao šljunak po metalnoj ploči.

...Sve je u redu. Jedan od guštera. Ona nije tu.

Krcnu grančica. Bliže njoj.

...Ne zajebavaj, Zono.

Ali je ipak brže-bolje zbrisala odatle.

Bit-mapirane ribice plivale su unaokolo.

Ovo je bilo baš jezivo. Nije bila sigurna zašto, ali je bilo. I nastavilo je da bude, nekako. Pogledala je vrata spavaće sobe i pitala se šta bi zatekla tamo kada bi pokazala na njih. Postelju, njen poster Ni/Rez Obzorja, Nijev lik koji bi je pozdravio na svoj besvesni, prijateljski način. Ali šta ako bi zatekla nešto drugo? Nešto što čeka. Kao da je još čula onaj štropot, gore na padini. Ili kada bi otišla do rešetkastog prikaza vrata majčine sobe? Kada bi ih otvorila i otkrila da je soba još tamo i da je tamo čekaju, ali ne njena majka već nešto drugo?

Samo plaši sebe bez razloga. Osmotrla je svoju hrpu Ni/Rezovih albuma pored litografske za hranu i virtuelnu Veneciju pokraj njih. Sada bi čak i njen Učitelj Muzike bio dobrodošlo društvo. Otvorila je dokument, posmatrajući kako se Pjaca razmotava kao neka neverovatno složena knjiga sa trodimenzionim kartonskim slikama u brzom premotavanju, kako oko nje niču pročelja i kolonade, u svetlosti sata pred svitanje zimskog jutra.

Okrenuvši se od vode, gde su pramci crnih gondola nicali kao oznake u nekom izgubljenom notnom sistemu, podigla je prst i pojurila napred u lavirint, razmišljajući usput kako je to mesto podjednako neobično, na svoj način, kao Masahikov Utvrđeni grad, i pitajući se šta ju je to snašlo.

I tek kada je prešla treći most, primetila je da njega nema, tamo.

...Hej.

Zaustavila se. U izlogu jedne prodavnice bile su karnevalske maske, zaista drevni primerci. Crna koža, nosevi u obliku penisa, prazni otvori za oči. Ogledalo oivičeno požutelim krepom.

Proverila je da nije slučajno isključila Sendbenders. Nije.

Zažmurila je i izbrojala do tri. Potrudila se da oseti tepih na kome je sedela u hotelu Di. Otvorila je oči.

Na kraju uske venecijanske ulice, na dnu nagnutih, stepenastih, kamenih ploča, tamo gde se otvarala u malu raskrnicu ili trg, pored vodoskoka u sredini stajao je nepoznati lik.

Smaknula je naočare, ne potrudivši se ni da zatvori Veneciju.

Masahiko je sedeo naspram nje, prekrštenih nogu, sa crnim

prekrivačima prilepljenim na oči. Usne su mu se pokretale, bez zvuka, a ruke, na kolenima, sa crnim naprscima, crtale su minijature u vazduhu.

Na čupavom, ružičastom krevetu, sa nezapaljenom cigaretom u ustima, sedela je Merielis. U ruci je držala mali, sivi, četvrtasti pištolj, i Kija opazi kako se sveže naneti lak na njenim noktima ističe na bisernoj plastici drške.

"Ponovo je počelo", reče Merielis, preko cigarete u ustima. Kada je povukla obarač, iz cevi je izbio zlatni plamičak, koji je upotrebila da upali cigaretu. "Tokio. Rekla sam ti. Svaki put ista stvar."

27. TA FIZIČKA STVAR

Lejni je stajao ispred crnog, gumenog pisoara u muškom toaletu kada je opazio Rusa koji se češljao pred ogledalom.

Stvar je barem ličila na crnu gumu, sa mekim šljampavim ivicama. Bilo je očigledno da su osposobili kanalizaciju, ali se pitao šta bi rekli kada bi neko zatražio da ostavi svoj prilog Pećini. Na putu ovamo primetio je da jedan od šankova ima strehu od nečega mutnozelenog i prozirnog, osvetljenog odozdo, i ponadao se da je nisu napravili od onoga što su odsekli sa stepeništa.

Večera je bila završena, i imao je utisak da je uz jelo popio koju šoljicu sakea više. On, Arli i Jamazaki bili su posmatrači Rezovog sastanka sa novom verzijom idoru, onom što ju je Vili Džud video kao veliki srebrni termos. A Blekvel je bio primoran da nekako proguta tu činjenicu; Lejniju se činilo da telohranitelj nije imao pojma o tome da će ona biti tu, sve dok nije stigao i dok mu to Rez nije saopštio.

Arli je veći deo večeri provela u razgovoru sa Nijem, uglavnom o nekretninama. O različitim imanjima koja je posedovao po svetu. Lejni je slušao Jamazakija kako razrađuje svoju zamisao o pristupanju podacima o tinejdžerskim klubovima obožavalaca, i u tome je zaista moglo biti nečega, ali je bilo potrebno pokušati da bi se doneo bilo kakav zaključak. Blekvel gotovo da nije progovorio ni sa kim, ispijajući krigle piva umesto sakea i trpajući hranu u sebe kao da nastoji nešto da zapuši, neku pukotinu u bezbednosti koja se mogla popraviti samo ako bi bila metodično napunjena sašimijem. Australijanac je bio majstor sa štapićima; verovatno je mogao da ti ga zabode u oko na pedeset koraka. Ali su glavna tačka bili Rez i idoru, i u manjoj meri Kavajama, koji je vodio duge razgovore sa oboje. Onaj drugi, Ozaki, kao da je bio neko koga su povelili da promeni baterije u srebrnom termosu ako bude potrebno. A Vili Džud bio je sasvim prijatan tip, ali isprazan koliko je to bilo moguće.

Glavni izvor tračeva u svakoj kompaniji obično su bili tehničari, i Lejni je preduzeo nekoliko pokušaja u tom pravcu, ali je Ozaki govorio samo onoliko koliko je morao. I pošto Lejni nije mogao da gleda Reji Toeji, a da ne sklizne u čvornu percepciju, morao je da provede veče

kradući šta se moglo od ukupnog vizuelnog materijala. Arli je bila deo onoga u šta je mogao da gleda bez problema. U liniji njene vilice bilo je nečega što mu se posebno dopadalo i čemu se stalno vraćao. Kada se zakopčao i otišao da opere ruke na umivaoniku od iste one crne, meke tvori, primetio je da Rus i dalje češlja kosu. Nije bilo ničega po čemu je mogao da odredi da li je neznanac stvarno Rus, ali je o njemu tako razmišljao zbog crnih padobranskih čizama sa patent-zatvaračima i upadljivim belim šavovima od konca, pantalona sa crnom svilenom trakom sa strane i večernjeg sakoa od bele kože. Zbog svega toga je zaključio da je to Rus, ili neko u vezi sa njima, ali definitivno pod uticajem Kombinata, one mutantske crveno-mafijaške institucije.

Rus je češljao kosu sa dubokom usredsređenošću, i Lejnija je to podsećalo na muvu koja se umiva prednjim parom nožica. Bio je veoma krupan i imao je veliku glavu, iako se ta veličina uglavnom pružala u vertikalu, od obrva naviše, sa izvesnim suženjem prema vrhu. Uprkos pažnji koju joj je posvećivao, čovek, zapravo, nije imao mnogo kose, bar ne na vrhu glave, iako je Lejni verovao da takvi tipovi uglavnom daju da im ugrade umetke. Rajdel mu je rekao da Tokio vrvi od tipova iz Kombinata. Rajdel je gledao dokumentarac o tome, u kome je čuo da su ti ljudi tako neponovljivo i nadrealno okrutni da im se svi sklanjaju sa puta. Onda je počeo da mu priča o dvojici Rusa, policajcima iz San Franciska sa kojima je imao nekakvu frku, ali je Lejni tada morao da se vidi sa Denijelsom i šminkerom, tako da nikada nije čuo kraj priče.

Lejni proverio da li mu je ostalo hrane između zuba.

Kada je pošao napolje, Rus se i dalje češljao.

Ugledao je Jamazakija, koji je treptao i izgledao izgubljeno. "Tamo je pozadi", reče mu.

"Šta?"

"Klonja."

"Klonja?"

"Muški. Toalet."

"Ali ja sam tražio vas."

"Našli ste me."

"Primetio sam, za vreme jela, da ste izbegavali da gledate idoru."

"Tako je."

"Pretpostavljam da je gustina podataka dovoljna da izazove čvornu percepciju..."

"Pogodili ste."

Jamazaki klimnu glavom. "Ah. Ali to ne bi bio slučaj sa nekim od njenih spotova ili sa nastupom 'uživo'."

"Zašto ne?" Lejni je pošao nazad prema njihovom stolu.

"Frekvencija", reče Jamazaki. "Večeras prisutna verzija je visokofrekventni prototip."

"Dobijamo li neki honorar za to što je testiramo?"

"Molim vas, da li biste mi opisali prirodu čvorne percepcije?"

"To vam je kao sećanje", reče Lejni, "ili odlomci iz filmova. Ali nešto što je rekao bubnjar navelo me je da pomislim da je to što sam video bio njen poslednji spot."

Neko odgurnu Lejnija u prolazu, s leđa, i on pade na staklenu ploču najbližeg stola. Osetio je da se staklo lomi pod njim i shvatio da gleda pravo dole, u zategnuti, sivi materijal u krilu žene koja je prodorno vrisnula pre nego što je staklo popustilo. Nešto, verovatno njeno koleno, snažno ga udari u slepoočnicu.

Uspeo je da se pridigne na kolena, držeći se za glavu, i shvatio da se priseća eksperimenta na Nauci, tamo u Gejnsvilu. Površinski napon. Pospeš biber po vodi u čaši. Prineseš vrh igle sasvim blizu sloju bibera, i vidiš kako se odmiče od igle, kao da je živ. Isto je sada video ovde, dok mu je zvonilo u glavi, samo što su umesto bibera to bili gosti Zapadnog Sveta, i znao je da igla mora da je uperena u Rezov sto.

Leđa belog, večernjeg sako... Ali tada vide kako se Šermanov tenk pomera, potisnut od gomile u povlačenju, klizeći prema njemu, ogroman i praktično bez težine, a onda nastade tama.

Gomila je i pre toga bila počela da vrišti, ali je iznenadno pomračenje pretvorilo zajednički krik u nešto zbog čega je Lejni morao da pokrije uši. Ili bar da pokuša, jer se neko zateturio pravo u njega i oborio ga. Nagonski se sklupčao u zategnut fetalni čvor i zaklonio rukama potiljak.

"Hej", reče glas, sasvim blizu njegovog uva, "ustaj. Izgaziće te." Bio je to Vili Džud. "Vidim u mraku." Ruka ga prihvati za zglob šake.

"Imam infracrvena."

Lejni dopusti bubnjaru da mu pomogne da se uspravi. "Šta je ovo?"

Šta se događa?"

"Nemam pojma, al' bolje da idemo. Tek će da bude gužve..." I kao da je to bio signal, kroz galamu gostiju probi se jeziv, životinjski vrisak bola. "Blekvel je sredio jednog", reče Vili Džud, i Lejni oseti kako ga bubnjareva ruka hvata za opasač. Posrnu napred, povučen. Neko natrča na njega i uzviknu nešto na japanskom. Posle toga je držao podignute ruke, trudeći se da zaštiti lice i idući u pravcu u kome ga je bubnjar vukao.

Iznenada se nađoše u nekakvoj niši ili džepu srazmerne tišine. "Gde smo?" upita Lejni.

"Ovuda..." Lejnija nešto mlatnu preko cevanica. "Klupa", reče Vili Džud. "'Zvini.'" Ispod Lejnijevih cipela zakrcka staklo.

Krivulja zelenkaste svetlosti, isprekidani kurziv koji je lebdeo u tami. Još nekoliko koraka, i on ugleda Pećinu. Vili Džud ga pusti. "Ovde vidiš, je li? Tu bioluminescentnu stvar?"

"Aha", reče Lejni. "Hvala."

"Moje naočare je ne 'vataju. Za topla tela imam infracrvena, al' ne vidim stepenice. Povedi me dole." Uhvatio je Lejnija za ruku. Pođoše zajedno niz stepenice. Pored njih projuri trojka u crno odevenih Japanaca, ostavivši na stepenicama jednu džombastu cipelu sa visokom potpeticom, i nestade iza krivine stepeništa. Lejni šutnu cipelu sa Vilijevog puta i nastavi dalje.

Kada su zašli za ugao stepeništa, ugledaše Arli, naoružanu zelenom bocom od šampanjca, podignutom iznad ramena. Imala je mrlju krvi u uglu usana, tamniju od ruža za usne. Videvši Lejnija, spusti bocu. "Gde si ti bio?"

"U muškom", reče Lejni.

"Propustio si predstavu."

"Šta se dogodilo?"

"'Bem ga", reče ona, "al' moj kaput ostade gore."

"Idemo, idemo", reče Vili Džud.

Još stepenica, još odmorišta, i zidovi Pećine se ponovo pretvoriše u beton. Ljudi su ih prestizali, bežeći, u grupama i pojedinačno, lomatajući se niz stepenice u panici. Lejni je trljao rebra na mestu gde je pao na staklo. Bolelo je, ali je nekako uspeo da se ne iseče.

"Reklo bi se da su iz Kombinata", reče Arli. "Krupni, ružni tipovi, loše odeveni. Nisam sigurna ko im je bio meta, Rez ili idoru. Čini se da su

mislili da mogu samo tako da upadnu i da to urade."

"Šta da urade?"

"Ne znam", reče ona. "Kavajama je za dva najbliža stola imao bar deset sljudi iz svog obezbeđenja. A Blekvel se verovatno svako veče pre spavanja moli da se tako nešto dogodi. Zavukao je ruku ispod kaputa, a onda se ugasio svetlo."

"On ga je ugasio", reče Vili Džud. "Mora da je im'o nekakav daljinac. Vidi bolje u mraku nego ja s ovim infracrvenima. Nemam pojma kako, al' vidi."

"Kako si se izvukla?" Lejni upita Arli.

"Imam baterijsku. U tašni."

"Lejni-sane..."

Lejni se osvrnu i ugleda Jamazakija, sa rukavom zelene jakne otrgnutim na ramenu i bez jednog stakla na naočarima. Arli je bila izvadila telefon iz tašne i tiho je psovala, pokušavajući da dobije vezu.

Jamazaki ih je sustigao na sledećem odmorištu. Nastaviše da silaze zajedno. Lejni je i dalje vodio slepog bubnjara za ruku.

Kada su izišli na ulicu, tmurnih posetilaca Zapadnog Sveta nije bilo nigde na vidiku. Tamo je bio samo jedan policajac u plastičnoj kišnoj kabanici, koji je nešto žurno govorio u mikrofon zakačen za prednji deo kabanice. Pri tom je hodao u krug, dramatično gestikulirajući belim pendrekom. Zapadnom Svetu se iz nekoliko pravaca približavao zvuk tuđinskih sirena, a Lejniju se činilo da čuje i helikopter.

Vili Džud pusti Lejnijevu ruku i podesi video-naočare za ulične uslove. "De su moja kola?"

Arli spusti telefon, koji je, činilo se, bio proradio. "Bolje da pođeš s nama, Vili. Poslali su nekakvu taktičku jedinicu..."

"Ovo je bilo ludo", reče Rez. Lejni se okrenu i ugleda pevača koji se pojavio iz Zapadnog Sveta, otirući nešto belo sa tamnog sakoa. "Ta fizička stvar, mislim. Kad provodiš suviše vremena u virtuelnom, zaboraviš kako to izgleda, zar ne? Ti se Lejnijer?" Pružio je ruku.

"Lejni", reče Lejni. U tom trenutku se pored njih zaustavi Arlin tamnozeleni kombi.

28. STVAR RAČUNA

Merielis otvori zaobljenu ladicu, ugrađenu u ružičasto uzglavlje kreveta. Bila je odevena u crni komplet, suknu i gornji deo sa velikim crvenim ružama od cekina na reveru u stilu Ešli Modin Karter. Izvadila je posudicu od plavog stakla i postavila je da joj balansira na kolenu. "Mrzim ova mesta", reče. "Postoji mnogo načina da se postigne da seks izgleda ružno, ali je prilično teško postići da izgleda ovako blesavo." Otresla je sivi kraj cigarete u plavu tacnu. "Nego, koliko ti je ono godina?"

"Četrnaest", reče Kija.

"Tako nešto sam im i rekla. Da imaš četrnaest ili petnaest godina i da nema šeme da si me prešla. Prešla sam ja tebe, 'l tako? Bila je to moja igra. Ja sam ti uvalila. Ali oni ne veruju. Kažu da si neki muvator, da sam glupa, da te je onaj Rez poslao na SiTek da mi digneš robu. Kažu da si mi namestila i da sam blesava ako mislim da klinka nije u stanju da uradi tako nešto." Usisala je dim iz cigarete, začkiljivši očima. "Gde je?" Pogledala je prema Kijinoj torbi na belom tepihu. "Tamo?"

"Nisam htela da uzmem. Nisam znala da je tamo."

"Znam", reče Merielis. "To sam im i rekla. Nameravala sam da ti to uzmem u klubu."

"Ništa ne razumem", reče Kija. "Znam samo da me je strah."

"Ponekad prenesem nešto za Edija. Za raspoloženje na žurkama u klubu. Zabranjena roba, ali ne toliko zabranjena, znaš? Lakše stvari. Ali ovaj put je radio jedan drugi poslić sa strane, nešto sa Rusima, što mi se nije dopalo. Te stvari me plaše. K'o da su žive."

"Kakve stvari?"

"Pa, te. Zovu ih graditelji."

Kija pogleda torbu. "Ta stvar u moj torbi je nanotehnički graditelj?"

"Više nešto sa čime se počinje. Neka vrsta jajeta ili male fabrike. Priključiš tu stvar na mašinu koja ih programira, i ona počne da pravi svoje kopije od onoga što se nađe. I kada ih bude dovoljno, počnu da grade šta god želiš da sagrade. Postoji nekakav zakon koji zabranjuje da se te stvari prodaju Kombinat, i oni se zato opasno lože na njih. Ali Edi je provalio način da to uradi. U Hajatu, na

SiTeku, našla sam se sa ta dva mračna tipa, Nemcima. Doleteli su tamo Bog te pita otkuda, čini mi se iz Afrike." Utrljala je upaljeni kraj cigarete u dno plave posudice, od čega je zamirisala još gore. "Nisu hteli da mi ga daju zato što su očekivali Edija. Puno zivkanja telefonom. Na kraju su ipak dali. Trebalo je da ga stavim u kofer sa ostalom robom, ali me je to činilo nervoznom. Činilo je da poželim da se uradim." Pogledala je po sobi. Odložila je plavu posudu sa zgnječenom cigaretom na kockasti crni stočić i uradila nešto od čega se otvorio. Bio je to frižider, pun bočica. Merielis sa nagnu, razgledajući sadržaj. Upaljač u obliku pištolja skliznu sa kreveta. "Nema tekile", reče ona. "Reci mi, 'leba ti, koja budala je votki dala ime 'Vrati Se, Losose'..." Izvadila je malu četvrtastu bocu sa ribom na etiketi. "Japanci, ko bi drugi." Pogledala je upaljač na podu. "K'o što su Ruje napravili ovaj upaljač da liči na pucu."

Kija opazi da Merielis više nema umetke u kosi. "Na SiTeku, kada su uzimali uzorke DNK", reče, "gurnula si kraj umetka u ono..."

Merielis slomi pečat na bočici, otvori je, isprazni u jednom gutljaju i strese se. "Ti umeci su moja kosa", reče ona. "Puštala sam je kad sam bila na jednoj vrsti dijete, razumeš? Uzimajući te uzorke, 'vataju ljude koji se rade iz zabave. Kažu da se neke od tih zezalica dugo zadržavaju u kosi." Merielis odloži praznu bočicu pored plave tacne. "Šta on to radi?" pokaza na Masahika.

"Uključen je", reče Kija, jer nije znala kako da ukratko objasni Utvrđeni grad.

"To vidim. Došli ste ovamo zato što ova mesta ne mogu da se prate, je l' tako?"

"Al' si nas ti ipak našla."

"Imam veze u taksi-kompaniji. Skontala sam da bi vredelo pokušati. Ali će i Rusi da se sete toga, ako već nisu."

"Ali kako si ušla? Sve je bilo zaključano."

"Poznajem ova mesta, dušo. Previše dobro ih poznajem."

Masahiko skloni crne prekrivače sa očiju, ugleda Merielis, pogleda u prekrivače, pa podiže pogled prema Kiji.

"Merielis", reče Kija.

Gomi Boj se predstavljao kao sopstveni animirani crtež u prirodnoj veličini, sa ogromnim očima i još višom ćubom kose. "Ko je popio

votku?" upita.

"Merielis", reče Kija.

"Ko je Merielis?"

"Nalazi se u sobi u hotelu", reče Kija.

"To košta kao dvadeset minuta u mreži", reče Gomi Boj. "Otkud neko u vašoj sobi u hotelu Di?"

"Priča je zapetljana", reče Kija. Ponovo su se nalazili u Masahikovoj sobi u Utvrđenom gradu. Jednostavno su skočili tamo, bez one jurnjave kroz lavirint kao prvi put. Prošli su ikonu koja ju je podsetila da je ostavila Veneciju otvorenu, ali je bilo kasno za to. Možda su, posle prvog ulaska, naredni bili brži. Ali Masahiko je rekao da moraju tamo, i to odmah, zato što nešto ne valja. Merielis je rekla da joj ne smeta, ali se Kiji nije nimalo dopadalo što je Merielis ostala u sobi dok su oni uključeni.

"Tvoja gotovinska kartica vredi za još dvadeset šest minuta boravka u sobi", reče Gomi Boj. "Ako tvoja prijateljica opet ne napadne mini-bar. Imaš li račun u Sijetlu?"

"Ne", reče Kija, "samo moja majka..."

"Taj smo već proverili", reče Masahiko. "Račun tvoje majke ne bi pokrio sobu i troškove uključivanja. Tvoj otac..."

"Moj otac?"

"Ima račun kod poslodavca u Singapuru, trgovačke banke..."

"Kako to znate?"

Gomi Boj slegnu ramenima. "Utvrđeni grad. Postoje načini da saznamo stvari. Postoje ljudi koji znaju stvari."

"Ne možete da se uključite na račun mog oca", reče Kija. "To mu je poslovni račun."

"Imamo još dvadeset minuta", reče Masahiko.

Kija smaknu naočare. Merielis je upravo vadila novu bočicu iz frižidera. "Ne otvaraj to!"

Merielis ispusti kratak vrisak uhvaćenog krivca i ispusti bočicu. "A da uzmem samo krekere od pirinča?" reče.

"Ništa", reče Kija. "Suviše je skupo! Nemamo više para!"

"A", reče Merielis, trepćući. "Tako. Pa, nemam ni ja. Edi je sigurno blokirao moje kartice, i čim se uključim, tačno će znati gde sam."

Masahiko se obrati Kiji, ne skidajući pokrivače za oči. "Imamo račun tvog oca na liniji..."

Merielis se osmehnu. "To smo hteli da čujemo, zar ne?"

Kija smaknu naprstke. "Moraćeš da im je odneseš", obrati se Merielis, "onu nano-stvar. Sada ću ti je dati, da im je odneseš, predaš i kažeš da je sve ovo bila greška." Odvukla se na sve četiri do torbe, koja je ležala otvorena na podu. Potražila je stvar, pronašla je i pružila Merielis, zamotanu u ostatke plavog i žutog omota iz bescarinske radnje na SiTeku. Tamnosiva plastika i redovi rupica činili su da izgleda na neki izobličeni, modernistički mlin za biber. "Uzmi ovo. Objasni im. Objasni im da je bila greška."

Merielis uzmaknu. "Vrati to nazad, važi?" Grlo joj se pomeralo kao da guta. "Vidiš, više nije problem u tome da li je bila greška ili ne. Problem je u tome što će nas svejedno pokokati zato što znamo za to. A Edi će ih pustiti da to urade. Zato što mora. I zato što mu je uopšte dosta mene. Nezahvalni, ljigavi, mali govнар..." Merielis tužno zavrte glavom. "Ovo je otprilike kraj naše veze, ako mene pitaš."

"Pristupili smo računu", reče Masahiko. "Pridruži nam se, molim te. Imaš još jednog posetioca."

29. NJENA RUŽNA STRANA

Arlin kombi mirisao je na monomere i zagrejanu elektroniku. Bili su uklonili zadnja sedišta da bi napravili mesta za crna kućišta, povezana kablovima i ušuškana u krckajuće table mehur-pakovanja. Rez se vozio napred, pored vozača, kalifornijskog Japanca iz Akihabare sa konjskim repom. Lejni je čučao na jednom od kućišta, između Arli i Jamazakija, a Vili Džud i riđokosi tehničar bili su iza njih. Lejnija su bolela rebra tamo gde je pao na sto, i činilo se da se bol pojačava. Otkrio je da mu je vrh leve čarape lepljiv od krvi, ali nije bio siguran kako je dospela tu, niti da li je uopšte njegova.

Arli je držala telefon uz uho. "Scenario osam", reče ona, očigledno se obraćajući vozaču, koji na to dodirnu ploču pored elektronske mape. Lejni opazi kako segmenti rešetke Tokija promiču preko ekrana. "Vodimo Reza sa sobom."

"Vozite me u Imperijal", reče Rez.

"Blekvelovo naređenje", reče Arli.

"Daj da ga čujem." Posegnuo je za telefonom.

Skrenuli su levo, u širu ulicu, i farovi kombija osvetliše malu grupu pešaka koja se žurnim hodom udaljavala od Zapadnog Sveta; trudili su se da izgledaju kao da su se slučajno obreli tu, pošto su izišli u kratku šetnju. Okolina je izgledala obično i uglavnom urbano i bila je, izuzev grupe uplašениh pešaka, gotovo pusta.

"Kejti", reče Rez, "hoću da se vratim u hotel." Iznad njih prolete zastrašujuća usijanobela zvezda policijskog helikoptera, poteravši ugljeno crne senke preko betona. Rez je slušao glas iz telefona. Prošli su pored prikolice gde su svu noć prodavali knedle, unutrašnjosti sablasne iza zavesa od požutele plastike. Na malom ekranu iza tezge smenjivale su se slike. Arli munu Lejnija u koleno i pokaza preko Rezovog ramena. Tri bela oklopna vozila projuriše kroz raskrnicu ispred njih, sa pulsirajućom plavom svetlošću na pravougaonim kupolama, i nestadoše bez zvuka. Rez se okrenu i vrati joj telefon. "Kejti je opet paranoičan. 'Oće da odem u vaš hotel sa vama i da ga sačekam."

Arli uze telefon. "Je li saznao šta je posredi?"

"Lovci na autograme?" Rez počeo da se okreće na sedištu.

"Šta je bilo sa idoru?" upita Lejni.

Rez se zapilji u njega. "Ako otmeš tu novu platformu... koja je po meni divna... šta ćeš imati?"

"Otkud znam."

"Reji je stvarna samo na nivou tekuće serijske kreacije", reče Rez. "Reč je u potpunosti o procesu, nečemu što je beskrajno veće od ukupnog zbira njenih različitih vidova. Platforme tonu pod njom, jedna za drugom, dok ona postaje gušća i složenija..." Izdužene zelene oči postadoše sanjive, u svetlosti promičućih izloga, a onda im pevač okrenu leđa.

Lejni je posmatrao kako Arli dodiruje ugao usana papirnom maramicom.

"Lejni-sane..." Jamazaki, šapatom. Nešto mu se nađe u šaci. Par optofona na kابلu. "Imamo globalnu bazu podataka o aktivnosti klubova obožavalaca..."

Bolela su ga rebra. Da li mu noga krvari? "Kasnije, važi?"

Arlin apartman bio je barem dvostruko prostraniji od Lejnijeve sobe. Imao je posebnu malu dnevnu sobu, odvojenu od spavaće sobe i kupatila izrezbarenim francuskim vratima. Četiri stolice u dnevnoj sobi imale su veoma visoke i uske naslone koji su se sužavali u siluetu vilenjakovog šešira, izrađenu od peskarenog čelika. Stolice su bile čudesno neudobne, i Lejni je sedeo, pogrbljen napred, na jednoj od njih, sada već u jakim bolovima, držeći se za ozleđena rebra. Utvrdio je da je krv u čarapi njegova, sa oguljenog mesta na levoj cevanici. Preko posekotine zalepio je flaster iz profesionalno opremljenog kompleta za prvu pomoć u Arlinom kupatilu. Sumnjao je da u kompletu ima nečega za njegova rebra, ali se sada pitao da li bi nekakav elastični zavoj možda pomogao.

Jamazaki je sedeo na stolici desno od njega, kačeći otrgnuti rukav jakne blistavim zlatnim kopčama iz priručnog pribora za šivenje sa znakom Šešira Zlog Vilenjaka. Lejni nikada ranije nije video da neko koristi hotelski pribor za šivenje. Jamazaki je bio skinuo oštećene naočare i radio je sa jaknom sasvim blizu lica. Tako je izgledao starije i nekako smirenije. Desno od Jamazakija sedeo je, vrlo uspravno, riđokosi tehničar koji se zvao Šenon; čitao je besplatan primerak časopisa.

Rez je ležao ispružen na krevetu, naslonjen na sve jastuke koje je uspeo da sakupi, a Vili Džud je sedeo kraj njegovih nogu, surfujući kroz kanale u svojim video-jedinicama. Činilo se da panika u Zapadnom Svetu još nije stigla u vesti, iako je bubnjar rekao da je uhvatio kako je neodređeno pominju na jednom od kanala koji su se bavili klubovima.

Arli je stajala pored prozora, pritiskajući kocku leda u belo kuhinjskoj krpi na nateklu usnu.

"Je l' ti pomenuo kada bi mogao da se pojavi?" reče Rez, sa kreveta. "Nije", reče Arli, "ali bio je jasan i glasan da treba da ga sačekaš."

Rez uzdahnu.

"Pusti ljude da vode brigu o tebi, Reze", reče Vili Džud. "To im je pos'o."

Lejni je isprva pretpostavio da i sami treba da sačekaju Blekvela zajedno sa Rezom. Sada je odlučio da pokuša da ode u svoju sobu. Mogu samo da ga zaustave.

U tom trenutku Blekvel otvori vrata iz hodnika, vraćajući u džep nešto crno, nešto što definitivno nije bilo standardni hotelski ključ. Na desnom obrazu imao je bledo X od flastera, čiji mu je najduži krak dosezao do vrha brade.

"Veče, Kejti", reče Rez.

"Stvarno ne bi trebalo tako da se gubiš", reče telohranitelj. "Ti Rusi su ozbiljna ekipa. Teškaši. Ne bi valjalo da su te se dočepali, Rozere. Nikako ne bi valjalo. Ne bi ti se dopalo."

"Kavajama i platforma?"

"Moram ovo da ti kažem, Reze." Blekvel zastade u podnožju kreveta. "Video sam te da izlaziš sa ženama koje ja ne bih poveo na gađanje govornima u mrklom mraku, ali su barem bile žive. Razumeš šta ti govorim?"

"Razumem, Kejti", reče pevač. "Znam šta misliš o njoj. Ali navići ćeš se. To ti je jednostavno tako, Kejti. Novi običaji. Novi svet."

"Ne znam ti ja ništa o tome. Moj matori čale bio je farbar i doker; imao je vaspitanje dokera. Slomilo mu je srce kada je video da sam postao krimos. Umro je pre nego što si me izvukao iz Krila B. Voleo bih da može da me vidi kako radim odgovoran pos'o, Reze. Za tebe. Za tvoju bezbednost. Ali sad više ne znam. Možda i ne bi bio previše zadovoljan. Možda bi mi rek'o da brinem o budali sa naduvanim

mišljenjem o sebi."

Rez siđe sa kreveta, elegancijom zabavljača, iznenadivši Lejnija brzinom, i nađe se ispred Blekvela, sa rukama na njegovim ogromnim ramenima. "Ali ti ne misliš tako, zar ne, Kejti? Nisi tako mislio u Pentridžu. Kada si došao po mene. I posle, kada sam se vratio po tebe."

Blekvelove oči vlažno zasvetlucaše. Spremao se da nešto kaže, ali Jamazaki iznenada ustade, trepćući, i obuče zelenu jaknu. Izvio je vrat, kratkovidno zažmirivši u kopče kojima je pričvrstio rukav, a onda kao da je shvatio da svi prisutni gledaju u njega. Nervozno se zakašljao i ponovo seo.

Vladala je tišina. "Zaleteo sam se, Rozere", reče Blekvel, prekinuvši je.

Rez pljesnu telohranitelja po ramenu, oslobodivši ga. "Napet si. Znam." Osmehnu se. "Kavajama? Platforma?"

"Imao je svoju ekipu tamo."

"A naši napadači?"

"To je malo čudno", reče Blekvel. "Kombinat, Reze. Kažu da smo ukrali nešto njihovo. To je bilo sve što je znao onaj koga sam ispitivao."

Rez je izgledao zainteresovano, ali onda kao da je potisnuo ono što mu je bilo na umu. "Vodi me nazad u hotel", reče.

Blekvel pogleda na svoj ogromni čelični sat. "I dalje proveravamo, tamo. Još dvadeset minuta i videću da li je sve čisto."

Lejni pomisli da mu je to prilika, pa ustade i prođe pored Blekvela prema vratima. "Odo' ja pod vreo tuš", reče. "Polomili mi rebra, tamo gore." Niko ništa ne reče. "Zovite ako vam budem potreban." Onda otvori vrata, zakorači napolje, zatvori ih za sobom i zašepa u pravcu za koji se nadao da vodi prema liftu.

Jeste. Ušavši u lift, naslonio se na zid od ogledala i dodirnuo dugme sa brojem svoga sprata.

Lift reče nešto umirujuće na japanskom.

Vrata se zatvoriše. Lejni sklopi oči.

Otvorio ih je kada su se otvorila vrata. Izišao je iz lifta, skrenuo na pogrešnu stranu, okrenuo se. Potražio je novčanik u džepovima, jer je tamo stavio ključ. Bio je tamo. Kupanje, a ne tuširanje. Sa svakim korakom bliže sobi, želje su sve više postajale teorija. Spavanje. To

mu je trebalo. Svući se, leći, izgubiti svest.

Provukao je ključ kroz prorez. Ništa. Još jednom. Klik.

Na ivici njegovog kreveta sedela je Keti Torens. Osmehnula mu se. Pokazala na figure koje su se kretale na ekranu. Jedna od figura bio je Lejni, nag, sa erekcijom većom nego što se sećao da je ikao imao. Devojka je bila maglovito poznata, ali ko god da je bila, nije pamtio da je to radio sa njom.

"Ne stoj tamo, nego upadaj", reče Keti. "Ovo moraš da vidiš."

"To nisam ja", reče Lejni.

"Znam", reče ona, likujući. "Preveliki je. I volela bih da to pokušaš da dokažeš."

30. ETRUSKEN

Kija ponovo navuče naprstke i naočari i pusti Masahiku da je još jednom odvede do svoje sobe. Taj isti trenutni preskok, pokraj trepćuće ikone virtuelne Venecije... Tamo je bio Gomi Boj, i još neko, iako isprva nije mogla da ga vidi. Samo staklenu posudu koje prvi put nije bilo na radnoj površini, mapiranu u višoj rezoluciji od ostatka sobe: prljava, okrznete ivice, sa nečim skorenim na dnu.

"Ta žena", poče Gomi Boj, ali se tada neko nakašlja. Čudno, suvo čegrtanje.

"Stvarno si zanimljiva mlada žena", reče glas kakav Kija nikada do tada nije čula, pomeren, prodorno struganje koje kao da je bilo sastavljeno od biblioteke nejasnih, suvih, slučajnih zvukova. Tako da su dugi samoglasnici mogli biti brujanje žica na vetru, a škljocanje suglasnika šuštanje suvog lista na staklu prozora. "Mlada žena", reče glas ponovo, a onda usledi nešto neopisivo, za šta je pretpostavila da predstavlja smeh.

"Ovo je Etrusken", reče Masahiko. "Etrusken je ušao u račun tvog oca za nas. Veoma je sposoban."

Na trenutak joj se učini da tamo ima nečega. Nečeg nalik na lobanju. Iznad musavog stakla. Usta razvučena i ohola. "Dečja igra..."

Kija reče sebi da je to što vidi prezentacija. Isto kao kada se Zona prikazivala: nikada nije mogla jasno da je vidi. Ovo je bilo slično, ali još izraženije. A zvuk je bio pomno razrađen. Bilo kako bilo, nije joj se dopadalo.

"Doveli ste me da ga upoznam?" upitala je Masahika.

"A, ne", reče Etrusken; njegovo A bilo je višeglasni koral, "hteo sam samo da te pogledam, dušo." Ona stvar nalik na smeh.

"Ona žena", reče Gomi Boj. "Jeste li se dogovorile da se nađete, u hotelu Di?"

"Ne", reče Kija. "Proverila je taksije, što znači da nisi tako pametan kao što misliš."

"Tako je." Bio je to zvuk kamenčića koji pada u suhu mermernu fontanu. Usredsredila se na teglu. Na dnu posude bila je sklupčana ogromna stonoga, stvar boje sasušene zanoktice. Onda primeti da to

ima sićušne, ružičaste ruke...

Tegle nestade.

"Izvini", reče Masahiko. "Hteo je samo da te upozna."

"Ko je žena u hotelu Di?" Oči Gomi Bojeve prezentacije bile su sjajne i bistre, ali je mu je glas bio suv i tvrd.

"Merielis", reče Kija. "Njen dečko je sa onim Rusima. Stvar koju traže nalazi se u mojoj torbi."

"Kakva stvar?"

"Merielis kaže da je to nano-graditelj."

"Nema šeme", reče Gomi Boj.

"Reci to Rusima."

"Hoćeš da kažeš da imaš švercovanu robu? Tamo u sobi?"

"Imam nešto što oni žele."

Gomi Boj iskrivi lice i nestade.

"De ode?"

"Ovo menja stvar", reče Masahiko. "Nisi nam rekla da imaš švercovanu robu."

"Niste me pitali! Niste pitali zašto me traže..."

Masahiko slegnu ramenima, nepomućeno smiren. "Nismo bili sigurni da li se uopšte zanimaju za tebe. Kombinat bi bio veoma zainteresovan za veštine nekoga kao što je Etrusken, na primer. Mnogo njih zna za Hak Nam, ali ih je malo koji znaju kako se ulazi u njega. Reagovali smo da sačuvamo naš grad."

"Ali tvoj kompjuter je u hotelskoj sobi. Mogu slobodno da se ušetaju i uzmu ga."

"To više nije važno", reče on. "Nisam više deo procesa. Moje dužnosti su preuzeli drugi. Gomi Boj sada brine za svoju bezbednost napolju, razumeš? Kazne za posedovanje krijumčarene robe su oštre, a on je posebno izložen, pošto se bavi prodajom polovne opreme."

"Mislim da u ovom trenutku ne treba da vas brine policija. Mislim da bi trebalo da pozovemo policiju. Merielis je rekla da će nas oni Rusi ubiti ako nas nađu."

"Policija ne bi bila najbolje rešenje. Etrusken je upao u račun tvog oca u Singapuru. To se smatra zločinom."

"Mislim da više volim da me uhapse nego da me ubiju."

Masahiko razmisli o tome. "Hajdemo", reče. "Tvoj posetilac čeka."

"Samo ne stonoga", reče Kija. "Zaboravi."

"Ne", reče on, "nije Etrusken. Dođi."

Nadoše se izvan njegove sobe, ubrzavajući kroz lavirint Hak Nama, uz vijugava stepeništa i kroz hodnike, dok je čudni, sabijeni svet treperavo promicao pored njih... "Šta je ovo mesto? Zajednička lokacija, je li? Zašto si onda toliko zabrinut? Zbog čega je ovo tolika tajna?"

"Utvrdjeni grad je u mreži, ali u isto vreme nije. Ovde ne važe zakoni, već samo sporazumi."

"Ili jesi u mreži, ili nisi", reče Kija, dok su brzali uz poslednje stepenište.

"Podeljena obrada podataka", reče on. "Intersticijalna. Sve je počelo sa javnim zaštitnim programom..."

"Zona!" Tamo preko neravne površine krova, obrasle neobičnostima. "Ništa ne dodiruj. Neki od ovih su zamke. Dolazim kod tebe." Zona, predstavljena u tom brzom, fragmentarnom obliku, pođe napred.

Desno od Kije ležalo je nekakvo drevno vozilo, nahereno u naslagama nasumičnih tekstura, sa nečim nalik na božićnu jelku što je raslo iz njegovog razbijenog vetrobrana...

Nagađala je da su krovovi Utvrđenog grada njegovo đubrište, ali su te napuštene stvari podsećale na tvorevine sna, bit-mapirane fantazije, odbačene od njihovih tvoraca, čija su haotična obličja i površine zbunjivali oko, a svaki pokušaj da se uredi i dešifruju izazivao nešto kao vrtoglavicu. Neke od njih su se pokretale.

Tada joj privuče pažnju kretanje, visoko na benzinskom nebu. Zonine ptice?

"Bila sam na tvom mestu", reče Kija. "Nisi bila tamo, ali je nešto..."

"Znam. Jesi videla šta je to bilo?" Kada je Zona prošla pored božićne jelke, na njenim loptastim, srebrnim ukrasima pojaviše se crni otvori očiju, prateći je.

"Ne. Učinilo mi se da ga čujem."

"Ne znam šta je to." Zonina prezentacija bila je brža i nervoznija nego obično. "Došla sam ovamo po savet. Rekli su mi da si bila kod mene i da si sada ovde..."

"Znaš ovo mesto?"

"Neki odavde pomogli su mi da uredim lokaciju. Ovde je nemoguće ući bez poziva, znaš? Moje ime je na listi. Mada odavde ne mogu

niže bez pratnje."

"Zono, ugasila sam ga! Krijemo se u tom groznom hotelu, a sa nama je i Merielis..."

"Ona kučka kojoj si prenela, je li? Gde je?"

"U sobi u tom hotelu. Rekla je da je raskinula sa dečkom i da to pripada njemu, ta nano-stvar..."

"Šta?"

"Rekla je da je to, u stvari, neka vrsta nano-graditelja."

Zonine crte lice se izoštriše kada su joj guste obrve poskočile uvis.

"Nanotehnologija?"

"To se nalazi u tvojoj torbi?" upita Masahiko.

"U plastičnom omotu."

"Samo trenutak." Nestade ga.

"Ko je to?" upita Zona.

"Masahiko. Micukin brat. On živi ovde."

"Kuda je otišao?"

"U hotel odakle smo se uključili."

"To sranje u koje si se uvalila... čisto ludilo", reče Zona.

"Molim te, Zono, pomози mi! Mislim da se nikada neću vratiti kući!"

Masahiko se ponovo pojavi, sa tom stvari u rukama, ali bez kese iz bescarinske. "Skenirao sam ovo", reče on. "Smesta je prepoznato kao Rodel van Erpov primarni biomolekularni programski modul C kroz 7A. Ovo je laboratorijski prototip. Nismo u stanju da utvrdimo njegov pravni status, ali njegov proizvodni model, C kroz 9E, predstavlja nanotehnologiju klase jedan, zabranjenu međunarodnim zakonom. Prema japanskom zakonu, posedovanje uređaja klase jedan automatski se kažnjava doživotnim zatvorom."

"Doživotnim?" reče Kija.

"Isto kao za termonuklearne naprave", reče on, kao da se izvinjava, "otrovne gasove, biološka oružja." Podigao je skenirani predmet da bi Kija mogla da ga pogleda.

Zona osmotri stvar. "Jeb'o majku svoju", reče, tonom ozbiljnog divljenja.

31. KAKO TO IDE

"Vidiš kako to ide, Lejni? 'Sve se vraća'. 'Možeš da bežiš, ali ne možeš da se sakriješ.' Jesi li već čuo te izraze? Neke stvari postaju fraze zato što pogađaju izvesne istine. Reci nešto, Lejni."

Lejni se spusti na minijaturnu fotelju, držeći se za rebra.

"Izgledaš kao govno, Lejni. Gde si to bio?"

"U Zapadnom Svetu", reče on. Nije mu se dopadalo da posmatra sebe kako radi te stvari na ekranu, ali otkri da ne može da odvoji pogled. Znao je da nije reč o njemu. Mapirali su njegovo lice na nečije tuđe. Ali lice jeste bilo njegovo. Setio se da je neko rekao nešto o ogledalima, nekada davno, kako su neprirodna i opasna.

"Znači, rešio si da se opobaš na Istoku?"

Nije razumela, pomislio je, što znači da ne zna gde je bio. Što opet znači da ga tamo nisu posmatrali. "To je onaj tip", reče on, "Hilman. Onaj što si mi ga pokazala onog dana kada smo se upoznali. Kada smo razgovarali o mom zaposlenju. Onaj što je bio statista u pornićima."

"Zar ti se ne čini da je pregrub sa njom?"

"Ko je ona, Ketij?"

"Razmisli. Ako si uspeo da se setiš Klintona Hilmana..."

Lejni odmahnu glavom.

"Pomisli na glumca. Pomisli na Elison Širs..."

"Njegova kćer", reče Lejni. Nije bilo nikakve sumnje.

"Meni ovo definitivno izgleda pregrubo. Ovo se graniči sa silovanjem, Lejni. Sa fizičkim napadom. Mislim da bismo mogli da pokrenemo tužbu za napad."

"Zašto je pristala na to? Kako ste uspeali da je nagovorite da to uradi?" Okrenuo se prema Ketij. "Hoću da kažem, ako stvarno nije reč o silovanju?"

"Hajde da poslušamo traku, Lejni. Da vidimo šta to govoriš na snimku. Možda nam to ukaže na pobude..."

"Nemoj", reče on. "Ne želim da čujem."

"Sve vreme govoriš o njenom ocu, Lejni. Mislim, opsesija je jedno, ali tako drobiti o njemu, i to usred najžešće jebačine..."

Gotovo je pao, ustajući iz fotelje. Nije mogao da nađe ručne komande. Iza su bile neke žice. Išćupao je prvu koju je dohvatio. Tek je treća obavila posao.

"Stavićeš to na Ni/Rezov račun, Lejni? Život u stilu rokenrola? Zar ne bi trebalo da ih baciš kroz prozor?"

"Šta je posredi, Ketu? Da li bi mi konačno rekla?"

Ona mu se osmehnu. Bio je to isti onaj osmeh koji je video onog dana kada su razgovarali o njegovom zaposlenju. "Smem li da te zovem Kolin?"

"Ketu. Jebi se."

Ona se nasmeja. "Izgleda da smo prošli pun krug, Lejni."

"Kako to?"

"Razmišljaj o ovome kao o razgovoru o zaposlenju."

"Već imam posao."

"Mi ti nudimo još jedan, Lejni. Možeš da radiš na crno."

Lejni se nekako odvuče do stolice. Spustio se što je opreznije mogao. Od bola je ostao bez vazduha.

"Šta ti je?"

"Rebra. Ozledio sam ih." Činilo se da bol malo popušta ako se zavali unazad.

"Jesi li učestvovao u tuči? Je l' to krv?"

"Bio sam u jednom klubu."

"Ovo je Tokio, Lejni. Ovde se ne tuku u klubovima."

"Je li to stvarno njegova kćerka?"

"Nego šta. I veruj mi da će vrlo rado da priča o tome na Slitskenu, Lejni. Kako je naveo na sadističke seksualne igre manijak opsednut njenim slavnim, voljenim taticom. Koji je promenio stranu, usput. Sad je sa nama."

"Zašto? Zašto je pristala na to? Jeste li je naterali?"

"Zato", reče Ketu, posmatrajući ga kao nekoga ko je doživeo oštećenje mozga, "što i sama želi da bude glumica, Lejni." Pogledala ga je sa nadom, kao da očekuje da bi konačno mogao da počne da misli. "Ovo je njena velika prilika."

"Ovo treba da bude njena velika prilika?"

"Prilika", reče Ketu Toren, "je prilika. I znaš šta? Trudim se, stvarno se trudim, da i tebi pružim priliku. Ovog časa. I to ne bi bila prva, zar ne?"

Zazvoni telefon. "Bolje se javi", reče ona, pruživši mu ploču od kedrovine.

"Da?"

"Baza podataka o aktivnostima obožavalaca." Bio je to Jamazaki. "Morate odmah da joj pristupite."

"Gde ste vi?"

"U garaži hotela. Kombi je tu."

"Slušajte, trenutno se veoma loše osećam. Može li to da sačeka?"

"Da sačeka?" Jamazaki je zvučao užasnuto.

Lejni pogleda Ketu Torens. Nosila je nešto crno i nedovoljno kratko da joj se vidi tetovaža. Skratila je kosu. "Odmah ću doći dole. Neka sve bude spremno." Prekinuo je vezu pre nego što je Jamazaki stigao da odgovori.

"O čemu je reč?"

"Šijacu."

"Lažeš."

"Šta hoćeš, Ketu? Šta vam treba?"

"On. 'Oću njega. 'Oću da imam nekog unutra. 'Oću da znam šta radi. 'Oću da znam šta mu je u glavi dok pokušava da pojebe japanski softverski proizvod."

"Da se oženi", reče Lejni.

Njen osmeh se izgubi. "Ne ispravljaj me, Lejni."

"Želiš da ga uhodim."

"Da istražuješ."

"Muda."

"Samo se ti nadaj."

"Ako imam išta što vama treba, to je mogućnost da mu namestite."

Osmeh se ponovo pojavi. "Hajde da ne žurimo."

"A šta ja dobijam?"

"Život. Život u kome nećeš biti obeležen kao opsesivni manijak koji je nasrnuo na kćerku čoveka kojim je opsednut. Život u kome neće svi znati da si bio podvrgnut nizu pogubnih farmaceutskih proba koje su te trajno i čudovšino izmenile. Zar to nije poštena pogodba?"

"A ona? Kćerka? Uradila je te gadosti sa Hilmanom nizašta?"

"Zavisi od tebe, Lejni. Radi za nas, daj mi ono što želim, i s njom je gotovo."

"Samo tako? Misliš da će se ona pomiriti s tim? Posle svega što je

morala da uradi?"

"Ako želi da sačuva makar i najmanju nadu da će jednom uspeti, hoće."

Lejni je pogleda. "To nisam ja. To je morf. Ako uspem da dokažem da je to morf, mogao bih da vas tužim."

"Ma nemoj? Misliš da bi mogao? Za to su potrebne godine. A na kraju bi mogao da izgubiš. Imamo dovoljno novca i načina da sredimo takve probleme, Lejni. Sve vreme to radimo." Začu se zvono na vratima. "To će biti za mene", reče ona. Ustala je, otišla do vrata, dodirnula kontrolni ekran. Lejni opazi deo lica nekog muškarca. Otvorila je vrata. Bio je to Rajs Danijels, bez onih znamenitih naočara. "Rajs sada radi za nas, Lejni", reče ona. "Bio nam je od velike pomoći u prikupljanju podataka o tvojoj prošlosti."

"Oni iz 'Izvan kontrole' su pukli?" Lejni upita Denijelsa.

Danijels pokaza Lejniju mnoštvo blistavobelih zuba. "Siguran sam da bismo mogli da radimo zajedno, Lejni. Nadam se da se ne ljutiš zbog onoga što se dogodilo."

"Ne ljutim se", ponovi Lejni sa nevericom.

Keti mu priđe i pruži mu praznu belu karticu sa ispisanim brojem.

"Pozovi me. Do sutra u devet ujutru. Ostavi poruku. Da ili ne."

"Ostavljaš mi izbor?"

"Tako je zabavnije. Hoću da misliš o tome." Pružila je ruku i cimnula okovratnik Lejnijeve košulje. "Broj petlji", reče, pa se okrenu i iziđe. Danijels zatvori vrata za njima.

Lejni ostade da sedi, zureći u zatvorena vrata, sve dok telefon nije ponovo počeo da zvoni.

Bio je to Jamazaki.

32. NEPOZVANI

"Moramo da napadnemo", reče Zona Rosa, naglasivši to brzim preskokom na actečku masku smrti. Ponovo su bile sa Masahikom i Gomi Bojem u Masahikovoj sobi u Utvrđenom gradu, daleko od hipnotičkog haosa živog krova.

"Da napadnemo?" Gomi Bojeve ogromne oči sjale su neizmenjenom vedrinom, ali mu je glas odavao napetost. "A koga bi napala?"

"Pronaći ćemo način da prenesemo sukob na teren protivnika", reče Zona Rosa ozbiljno. "Pasivnost je smrt."

Nešto što je Kiji ličilo na sjajni narandžasti poslužavnik za piće kliznu ispod Masahikovih vrata i preko poda, ali ga senovita stvar proguta pre nego što je mogla bolje da ga osmotri.

"Lako je tebi.", Gomi Boj reče Zoni, "Ti se nalaziš u Meksiko Sitiju. I nisi fizički niti pravno ugrožena ovim!"

"Fizički?" reče Zona Rosa, ponovo preskočivši u raspomamljenu verziju svoje malopredajne prezentacije. "Oćeš fizički, kućkin sine? Ima da te ubijem, fizički! Misliš da ne mogu? Misliš da živiš na Marsu, a? Ima da posedamo u Eronejvs, moje cure i ja, da doletimo ovamo, nađemo te i ofikarimo ti ta japanska jajca! Misliš da ne mogu to da uradim?" Nazubljeni skakavac sa drškom od zmajeva sada je podrhtavao ispred Gomi Bojevog lica.

"Zono, molim te!" zavapi Kija. "On mi je samo pomogao! Prestani!"

Zona frknu. Sečivo se povuče, nestade. "Ne izazivaj me", reče ona Gomi Boju. "Moja prijateljica je u gadnom sranju, a po mojoj lokaciji muva se neka kopilanska avetinja..."

"I u mom softveru u Sendbendersu", reče Kija. "Videla sam ga u Veneciji."

"Videla si ga?" Razlomljene slike počеше brže da kruže.

"Videla sam nešto..."

"Šta? Šta si videla?"

"Nekoga. Pored vodoskoka na kraju ulice. Čini mi se da je bila neka žena. Uplašila sam se. Zapalila. Ostavila sam Veneciju otvorenu..."

"Pokaži mi", reče Zona. "Na lokaciji nisam mogla ništa da vidim. Nisu mogli ni moji gušteri, ali su se uznemirili. Ptice su letele niže, ali nisu

ništa otkrile. Pokaži mi to što si videla!"

"Ali, Zono..."

"Odma", reče Zona. "To ima neke veze sa sranjem u koje si upala. Mora da ima."

"Bogo moj", reče Zona, zureći u katedralu Svetog Marka. "Ko je napisao ovo?"

"To je grad u Italiji", reče Kija. "Nekada je bio država. Tu su izmislili bankarstvo. Ovo je crkva Svetog Marka. Postoji modul u kome možeš da vidiš šta rade za Božić, kada patrijarsi iznesu sve te kosti i ostalo, sve pozlaćeno, ostatke svetaca."

Zona Rosa se prekrsti. "Kao u Meksiku... ovde voda dopire do podnožja vrata, a ulice su pod vodom?"

"Mislim da je sada mnogo više toga pod vodom", reče Kija.

"Zašto je ovako mračno?"

"Tako mi se sviđa..." Kija pogleda na drugu stranu, pretražujući senke ispod lukova. "Taj Utvrđeni grad, Zono, šta je to?"

"Kažu da je započeo kao javni zaštitni program. Znaš šta je zaštitni program?"

"Ne."

"To je stari izraz. Način da se izbegne prijem poruka. Kada je zaštitni program aktiviran, poruke nestaju kao da nisu ni postojale. Nikada ne stignu do tebe. To je bilo još dok je mreža bila nova, razumeš?"

Kija je znala da u vreme kada je njena majka bila mlada mreža nije postojala, ili gotovo da nije, ali kao što su učitelji u školi voleli da naglase, bilo je to teško zamisliti. "Kako to da se pretvorio u grad? I zašto je sve tako zgusnuto?"

"Nekome je palo na pamet da izvrne zaštitni program. Nije se baš tako dogodilo, razumeš, ali tako glasi priča: da su ljudi koji su osnovali Hak Nam bili ljuti, zato što je mreža bila potpuno otvorena, i svako je mogao da radi šta hoće, ali su vlade i kompanije imale drugačije mišljenje o tome šta se može, a šta ne. Zbog toga su ti ljudi našli način da nešto premetnu. Jedan mali deo, parče, ne veće od marame. Napravili su nešto kao zaštitni program za sve, sve što im se nije dopadalo, i to su izvrnuli." Zonine šake pravile su pokrete kao da čara. "A onda su to gurnuli kroz, na drugu stranu..."

"Na drugu stranu čega?"

"Tako su to uradili", odvrati Zona nestrpljivo, "u priči. Nemam pojma kako, ali tako pričaju o tome. Onda su otišli tamo da se sklone od zakona. Da se oslobode zakona, kao u vreme kada je mreža bila nova."

"Ali zašto su ga napravili da izgleda baš ovako?"

"To znam", reče Zona. "Rekla mi žena koja je došla da mi pomogne da izgradim svoju zemlju. Postojalo je to mesto blizu aerodroma, Kaulun, kada Hongkong još nije pripadao Kini, ali se dogodila greška, davno, i to mesto, sasvim malo, sa puno stanovnika, ostalo je u vlasništvu Kine. Tako da tamo nisu važili zakoni. Pribežište otpadnika. Sve više i više ljudi odlazilo je na to mesto i dograđivalo ga, tako da je raslo sve više. Bez ikakvih pravila, naprosto su doziđivali i živeli tamo. Policija nije zalazila tamo. Droge, kurve i kocka. Ali i obični ljudi koji su tamo živeli. Fabrike, restorani. Grad. Ali bez zakona."

"Je l' i dalje postoji?"

"Ne", reče Zona Rosa, "srušili su ga pre nego što je sve ponovo pripalo Kini. Mesto su zasuli betonom i sagradili park. Ali su posle oni drugi, oni za koje pričaju da su načinili rupu u mreži, pronašli podatke o mestu. Njegovu istoriju. Mape. Slike. Ponovo su ga sagradili."

"Zašto?"

"Zašto pitaš mene? Pitaj njih. Svi su oni ljudi." Zona je osmatrala Pjacu. "Ježim se od ovog mesta..." Kija pomisli da pozove sunce, ali tada Zona pokaza rukom. "Ko je ono?"

Kija ugleda Učitelja Muzike, ili nešto što je ličilo na njega, kako kreće prema njima iz senki kamenih arkada gde su se nalazili kafei. Dugačak, taman kaput je lepršao, otkrivajući postavu boje uglačanog olova.

"Imam softverskog vodiča koji tako izgleda", reče Kija, "ali on ne bi trebalo da se pojavi sve dok ne pređem neki od mostova. A prošli put kada sam bila ovde nisam mogla da ga pronađem."

"Znači, ovo nije to što si videla?"

"Ne", reče Kija.

Zonu okruži nakostrešena aura, a ona sama naraste, uporedo sa porastom oštine bodljikavog oblaka svetlosti. Prelivajuća, upletena polja nalik na duhove slomljenog stakla. Unutar toga kružili su

svetlucavi insekti.

Dok je lik u kaputu išao prema njima preko raznobojnog kamena trga, iza njega se sve pretvaralo u sneg; za njim su u tom snegu ostajali tragovi.

Zonina aura postajala je sve zlokobnija, a iznad razlomljenih ravni svetlosti nadimao se olujni oblak treperave tame. Pri tom se čuo zvuk koji je Kiju podsećao na ono kada bi kloпка za bube sa plavom sažižućom svetlošću spržila neki posebno sočan primerak, a onda vazduh zasekoše ogromna krila, sasvim nisko: Zonini kolumbijski kondori, stvari iz luka podataka. Preleteše i odmah nestadoše. Zona izbljuva bujicu španskih reči za koje nije postojao prevod, dugu i slivenu kletvu.

Kija opazi kako pročelja prostranog trga potpuno iščezavaju pod zavesom snega iza dolazećeg lika njenog Učitelja Muzike.

Zonin skakavac sada je bio veličine motorne testere, a njegova nazubljena oštrica bila je tečna, živa. Zlatni zmajevi iz plastične drške jurili su svoje ognjene repove oko njene smeđe pesnice, kroz minijaturne oblake kineske ornamentike. "Kad te do'vatim, ima da te nema", reče Zona, naslađujući se svakom reči.

Kija vide kako se snežni svet koji je progutao njenu Veneciju odjednom sažima, urušava, prateći trag koji je ostao u njemu, i lice Učitelja Muzike pretvori se u lice Reji Toeji, idoru.

"Već jesi", reče idoru.

33. TOPOLOGIJA

Arli ga je čekala ispred lifta, na petom i najnižem nivou hotelske garaže. Bila se presvukla u radnu odeću u kojoj ju je prvi put video. Uprkos flasteru na otečenoj usni, u farmerkama i pilotskoj jakni izgledala je potpuno budno i pouzdano, dve stvari za koje se Lejniju činilo da više nikada neće moći da kaže za sebe.

"Izgledaš užasno", reče ona.

Tavanica je na ovom nivou bila veoma niska i oblepljena nečim bezbojnim i vunastim, što je ublažavalo buku. Kroz to su prolazile trake bioluminescentnog kabla, a ustajali vazduh bio je zasićen slatkastim mirisom ispuštenog benzohola. Uredni redovi malih japanskih automobila svetlucali su kao jarke, vlažne šećerleme. "Jamazaki, izgleda, smatra da je stvar hitna", reče Lejni.

"Ako to ne učiniš sada", reče ona, "ne znamo koliko će nam trebati da ponovo sve postavimo."

"Hajde onda da to uradimo."

"Kako izgledaš, čudo da si uopšte na nogama."

On pođe prema njoj, nesigurnim korakom, kao da joj pokazuje da može. "Gde je Rez?"

"Blekvel ga je odveo u njegov hotel. Ekipa za čišćenje nije ništa pronašla. Ovuda." Povala ga je pored niza hirurški čistih branika i rešetki hladnjaka. Ugledao je zeleni kombi, parkiran prednjim delom prema zidu. Svih petoro vrata na njemu bila su otvorena. Bio je ograđen narandžastim plastičnim barikadama i okružen crnim kućištima. Riđokosi tehničar, Šenon, radio je nešto na crvenoj i crnoj kocki postavljenoj na plastičnom stolu na sklapanje.

"Šta je to?" upita Lejni.

"Espresso", reče Šenon, sa rukom unutar kućišta, "ali mislim da je zaptivka neispravna."

"Sedi ovde, Lejni", reče Arli, pokazavši na prednje sedište kombija.

"Naslon se spušta."

Lejni se pope na sedište. "Ne pokušavaj to", reče on. "Nećete moći da me probudite."

Iza Arlinog ramena pojavi se Jamazaki, trepćući. "Pristupićete

Rezovim podacima kao i prethodni put, Lejni-sane, ali ćete istovremeno pristupiti i bazi podataka o aktivnostima obožavalaca. Dubina polja. Dimenzionalnost. Podaci o aktivnostima obožavalaca obezbeđuju stepen personalizacije koji vam je potreban. Paralaksa, zar ne?"

Arli pruži Lejniju optofone. "Zvirni unutra", reče. "Ako ne uspe, do đavola s tim." Jamazaki se trgnu. "Bilo kako bilo, posle ovoga idemo da nađemo hotelskog lekara."

Lejni položi glavu na naslon sedišta i stavi optofone.

Ništa. Sklopio je oči. Začu optofone kako se uključuju. Otvorivši oči, ugleda one iste blokove podataka koje je video ranije, u Akihabari. Bezlične. Institucionalne u svojoj redovnosti.

"A sad ide klub obožavalaca", začu Arlin glas, i ogoljena lica odjednom postadoše prozirna, mrežne dubine poruka i komentara ovde izložene u zapanjujućoj organskoj složenosti.

"Nešto..." zausti on, ali se sledećeg trenutka ponovo nađe u onom stanu u Stokholmu, sa džinovskim keramičkim pećima. No, to je ovoga puta bilo pravo mesto, a ne samo milion uredno složenih faktoida. Iza uskih, zrnastih površina ukrašenih gvozdениh vrata peći igrale su senke plamenova.

Svetlost sveća. Podovi su bili od drvenih ploča, širokih kao Lejnijeva ramena, prekrivenih starim tepisima mekih tonova. Nešto skrenu njegovu tačku posmatranja u sledeću sobu, pored kožne sofe prekrivene manjim prostirkama, i pokaza mu crni prozor iza raskriljenih zastora, na kome su pahuljice snega, veoma krupne i kitnjaste, padale usled pomno proračunate sile teže, sa one strane zaleđenih stakala.

"Vidiš li nešto?" Arli. Odnekud izdaleka.

Nije joj odgovorio, jer se tačka posmatranja ponovo pokrenula. Da bi bila odvedena niz središnji hodnik, pored visokog ovalnog ogledala u kome se nije video svoj lik u prolazu. Setio se CD-ROM-ova koje je istraživao u sirotištu: ukleti dvorci, čudovištima opsednuti napušteni svemirski brod na orbiti... Klik tu. Klik tamo. I nekako je uvek osećao da ne pronalazi ono ključno čudo, stvar koja bi lov učinila vrednim truda. Zato što nije bilo tamo, konačno je zaključio; nikada nije bilo tamo, i zbog toga je prestao da se zanima za igre.

Ali je ovde to ključno čudo - kliknuo je na spavaću sobu - bila Reji

Toeji. Sedela je oslonjena na bele jastuke na uzglavlju mora beline. Njena glava i ogrnuta ramena iznad mrežaste čipke i sjaja finih pamuka.

"Vi ste bili naš gost večeras", reče ona. "Nisam imala priliku da razgovaram sa vama. Žao mi je. Loše se završilo, a vi ste se povredili."

Pogledao ju je, očekujući planinske doline i praporce, ali mu je ona samo uzvratila pogled, ništa se nije pojavilo, i setio se šta je Jamazaki rekao o talasnoj širini.

Ubod bola u rebrima. "Kako znate? Da sam se povredio?"

"Preliminarni izveštaj Ni/Rezovog obezbeđenja. Tehničar Pol Šenon izjavio je da mu se čini da ste ozleđeni."

"Zašto ste ovde?" ("Lejni", začu Arlin glas, "jesi li dobro?")

"Otkrila sam ovo", reče idoru. "Zar nije divno? Ali on nije bio ovde otkako je renovirano. Što znači da nikada, zapravo, nije ni bio ovde. Ali vi ste već bili ovde, zar ne? Mislim da sam zahvaljujući tome i uspela da ga nađem." Osmehnula se. Bila je veoma lepa, ovde, lebdeći u toj belini. U Zapadnom Svetu nije mogao dobro da je pogleda.

"Da, već sam ulazio ovamo", reče on, "ali je izgledalo drugačije."

"Ali se potom... zaokružilo, zar ne? Sada je toliko bolje. Zato što je jedna od umetnica koje su sastavile peći sačuvala podatke o tome, kada je bilo dovršeno. Učinila je to za sebe i za svoje prijatelje, ali možete da vidite šta je urađeno. Bilo je u podacima kluba obožavalaca." Zaneseno se zagledala u tanku sveću, sa uzdužnim prugama krem i indigo boje, koja je gorela u svećnjaku od sjajnog mesinga. Pored nje, na stočiću kraj postelje, nalazile su se knjiga i pomorandža. "Ovde se osećam tako bliska njemu."

"I sam bih mu se osećao bliže, ako biste me vratili napolje."

"Na ulicu? Ali tamo pada sneg. I nisam sigurna da je ulica uopšte tamo."

"Jeste, u glavnom data-konstruktu. Molim vas. Da bih mogao da obavim svoj posao..."

"Oh", reče ona i osmehnu mu se; odjednom se ponovo našao zagledan u zamršene dubine blokova podataka.

"Lejni?" reče Arli, dodirnuvši mu rame. "S kim to razgovaraš?"

"Sa idoru", reče Lejni.

"U čvornom vidu?" Jamazaki.

"Ne. Bila je tamo u podacima, ne znam kako. Bila je u modelu njegovog stana u Stokholmu. Rekla je da ga je pronašla jer sam već ulazio tamo. Onda sam zatražio da me pusti napolje..."

"Gde napolje?" upita Arli.

"Tamo gde mogu da vidim", reče Lejni, zureći u složeno obrasle kanjone sa mnoštvom ogranaka koji su ga podsećali na Arlin Rialtri 7.2 ali su bili nekako organski, a svaki segment je bio debelo okrpljen napomenama. "Jamazaki je bio u pravu. Izgleda da materijal o obožavaocima vrši posao."

Ponovo je čuo Žerara Deluvrijea, tamo u laboratorijama PLIMNOG, kako mu govori da se ne usredsređuje ni na šta. Ono što radite suprotno je koncentraciji, ali ćemo naučiti da to usmerimo.

Klizio je. Naniže, kroz delte bivših ljubavnica, u različitoj meri potvrđene nagoveštaje veza, izveštaje o pojavljivanju Reza ili Nija sa ovom ili onom ženom na ovom ili onom javnom mestu, iluminirane važnošću koju je izveštaj imao za onoga što ga je pustio u opticaj. Za Lejnija je ovo bio najneobičniji vid podataka, perspektiva u kojoj su se njih dvojica najviše isticali. Ljudski u svakoj pojedinosti, a ipak neljudski. Sve se činilo potanko, fanatično obrađeno, ali je istovremeno bilo okupljeno oko šuplje armature popularnosti. Ovde je mogao da sagleda tu popularnost, ne kao Ketinu zamisao osnovne materije, već kao paradoksalni kvalitet u samoj potki sveta. Razabrao je da je količina podataka koje su tu gomilali obožavaoci grupe bila mnogo veća od svega što je sama grupa ikada proizvela. A njihova umetnost, muzika i video-spotovi bili su tek delić toga.

"Ali ovaj mi je omiljeni", Lejni začu idoru kako govori i vide Reza kako se penje na nisku pozornicu u nekakvom klubu, prepunom ljudi, gde je sve bilo u psihodeličnim korejskim prelivima ružičaste, superzasićenim tonovima nalik na nacrtano meso tropskih lubenica. "To je ono što osećamo." Rez podignu mikrofon i poče da govori o novim načinima postojanja, o nečemu što je nazvao 'alhemijski brak'. A na nekom drugom mestu, Arlina ruka na njegovom ramenu i njen napeti glas. "Lejni? Izvini. Trebaš nam ovde. Došao je gospodin Kavajama."

34. KAZINO

Kija pogleda napolje između prašnjavih letvica žaluzina, na ulicu gde je padala kiša. Bilo je to delo idoru. Kija nikada nije pozivala kišu, u Veneciji, ali joj nije smetala. Nekako se uklapala. Bilo je kao u Sijetlu.

Idoru je rekla da se taj stan nekada zvao kazino. Kija je nekoliko puta videla kazina na televiziji, i izgledali su joj sasvim drugačije. Ovo mesto sastojalo se od nekoliko malih soba sa zidovima sa kojih se ljuštio gips i glomaznim, staromodnim nameštajem na nogama u obliku zlatnih lavljih šapa. Sve je bilo urađeno pomoću fraktala, tako da je moglo gotovo da se omiriše. Mirisalo bi na prašinu, pomislila je, i na parfem. Kija nije posetila mnogo takvih modula, u svojoj Veneciji, zato što su joj bili nekako sablasni. U njima se nije osećala kao na ulici.

Zonina glava, na stočiću sa lavljim šapama, načini onaj zvuk sagorevanja buba. Bila se svela na to: na ovu plavu minijaturu svoje actečke lobanje, veličine sitnije jabuke. Zato što joj je Kija rekla da umukne i da skloni nož. To ju je naljutilo, a možda i povredilo osećanja, ali Kija nije imala izbora. Želela je da čuje šta idoru ima da kaže, a Zonina poza ja-sam-opasna to nije dozvoljavala. A bila je samo to, obično foliranje, jer ljudi ne mogu stvarno da povrede jedni druge kada su uključeni. Bar ne fizički. Sa Zonom je to oduvek bio problem. Čitavo to preteće mačo mrčenje olujnih oblaka. Kelsi i ostali podsmevali su se tome, ali je Zona bila tako oštra, verbalno, da su to radili samo iza njenih leđa. Kija nikada nije znala šta da misli o tome; činilo se da Zonina ličnost nije potpuna bez tog glumatanja.

Zona je sada ćutala i samo je povremeno pravila onaj zvuk prženja buba, tek da je podseti da je još tu i da i dalje šizi.

Idoru je, međutim, govorila, objašnjavajući Kiji staro venecijansko značenje reči casino, da to tada nije bio naziv za neki centar gde ljudi idu da se kockaju i da gledaju igračice, već za nešto što je više podsećalo na ono što je Masahiko rekao za ljubavne hotele. Nešto u tom stilu da su ljudi imali kuće gde su živeli, ali su ta kazina, tajni mali stanovi, skriveni po gradu, bili mesta gde su odlazili sa drugim

ljudima. Ali tamo nije moglo da im bude preterano udobno, sudeći po ovom mestu, iako je idoru dodavala sve više sveća. Rekla je da voli sveće.

Idoru je sada imala frizuru Učitelja Muzike; sa njom je izgledala kao devojčica koja se pretvara da je dečak. Činilo se da voli i njegov dugačak kaput, jer se neprestano okretala na potpeticama - njegovim potpeticama - da bi peševi kaputa lepršali oko nje. "Videla sam toliko novih mesta", reče ona, smešeći se Kiji, "toliko različitih ljudi i stvari."

"I ja, ali..."

"Rekao mi je da će biti ovako, ali nisam imala pojma šta to znači, do sada." Okret. "Videvši sve ovo, postala sam mnogo više... Da li se i vi tako osećate, kada putujete?"

Glava smrti ispusti mlaz plave svetlosti i zvuk nalik na kratak i oštar prdež. "Zono!" zašišta Kija. A onda žurno produži, obraćajući se idoru: "Nisam mnogo putovala i zasad nemam utisak da mi se previše dopada, ali smo došle ovamo da vidimo šta si ti, zato što nismo znale, zato što si u mom programu, a možda i na Zoninoj lokaciji, što je brine zato što bi trebalo da bude privatna."

"Ono mesto sa divnim nebom?"

"Aha", reče Kija. "Zapravo, ne bi trebalo da možeš da uđeš tamo dok te ona ne pozove."

"Nisam znala. Žao mi je." Idoru kao da se rastužila. "Mislila sam da smem da idem kuda hoću... osim tamo odakle ste došle."

"U Sijetu?"

"U košnicu snova", reče idoru, "sa bezbroj prozora prema nebu. Mogu da vidim slike, ali nema puta donde. Znam da ste došle odatle, ali to mesto jeste tamo... nije tamo!"

"Utvrdjeni grad?" Mora da je mislila na to, jer su ona i Zona upravo došle odande. "Samo smo se uključile kroz njega. Zona je u Meksiko Sijetu, a ja sam u onom hotelu, znaš? I mislim da je vreme da se vratimo, jer ne znam šta se dešava..."

Plava lobanja naraste i preuze Zonin lik, smrknut i naduren. "Konačno da kažeš nešto pametno. Što razgovaraš s tom stvari? Ona je nula, samo skuplja verzija ove tvoje igračke koju je ukrala i preuzela. Sad kad sam je videla, mogu samo da kažem da je Rez šiznuo, da je patetično zaluđen..."

"Ali on nije lud", reče Idoru. "To je ono što oboje osećamo. Rekao mi je da nas isprva neće razumeti i da će biti otpora, odbojnosti. Ali mi nikome ne želimo zlo, i on veruje da iz našeg spajanja na kraju može biti samo dobra."

"Kučko sintetička", reče Zona. "Misliš da ne vidimo šta radiš? Ti ne postojiš! Stvarna si koliko i ova imitacija potopljenog grada! Izmislili su te, i sad 'oćeš da isisaš sve što je stvarno iz njega!" Kija ugleda olujni oblak, auru, kako počinje da se širi oko nje. "Ova devojka je prešla okean da bi te provalila, i sad joj je život u opasnosti zbog toga, ali je suviše glupa da bi videla da si ti uzrok svemu!"

Idoru se okrenu prema Kiji. "Tvoj život?"

Kija je morala da proguta knedlu. "Možda", reče ona. "Ne znam. Plašim se."

Idoru odjednom više nije bila tamo; istekla je iz Učitelja Muzike kao boja bez imena. Stajao je tamo, u svetlosti dvadeset sveća, nedokučivog izraza lica. "Izvini", reče, "ali o čemu smo ono pričali?"

"Nismo", reče Kija, i tada joj nešto podiže naočare, odnevši Učitelja Muzike i sobu u Veneciji i Zonu sa njima, a dva prsta ruke koja je držala naočare imala su zlatno prstenje, povezano sa teškom narukvicom zlatnog sata tananim zlatnim lančićima. Blede oči se zagledaše u njene.

Edi se osmehnu.

Kija uvuče vazduh da vrisne, ali joj neka druga šaka, ne Edijeva već krupna i bela, sa metalnim mirisom parfema, prekri usta i nos. Druga šaka joj je bila na ramenu, pritiskajući je nadole, kada je Edi zakoračio unazad, pustivši naočare da padnu na beli tepih.

Držeći njen pogled, Edi podiže prst na usne, osmehnu se i reče: "Psssst." Onda zakorači u stranu, okrenuvši se, i Kija ugleda Masahika kako sedi na podu, sa crnim prekrivačima na očima, pokrećući prste sa senzorskim nastavcima.

Edi izvadi nešto crno iz džepa i priđe Masahiku sa dva prenatraglašeno pritajena koraka. Uradi nešto sa crnom stvari i sagnu se sa njom. Videla je kako dodiruje time Masahikov vrat.

Svi Masahikovi mišići kao da poskočiše istovremeno, a noge mu se ispraviše, odbacivši ga u stranu. Ostao je da leži na belom tepihu, trzajući se, otvorenih usta. Jedan od crnih prekrivača spao mu je sa oka. Drugi mu je još pokrivaio desno oko.

Edi se okrenu prema njoj, posmatrajući je.
"Gde je?" upita.

35. PROBNI KAMEN BUDUĆNOSTI

Šenon dodade Lejniju visoku šolju od stiropora sa prstom veoma vruće, veoma crne kafe u njoj. Iza njega, iza narandžaste barikade, stajao je dugačak, beo lendrover sa integralnim šipkama odbojnika i zelenim staklima prozora. Kavajama je čekao tamo, u tamnosivom odelu, svetlucajući naočarima bez okvira u zelenkastoj svetlosti tavaničnog kabla. Pored njega je stajao vozač u crnom odelu.

"Šta hoće?" Lejni upita Arli, otpivši malo Šenonovog espresa. Na jeziku mu ostadoše čestice kafe.

"Ne znamo", reče Arli. "Ali izgleda da mu je Rez rekao gde može da nas nađe."

"Rez?"

"Tako je rekao."

Jamazaki se pojavi uz Arlin bok. Naočari su mu bile popravljene ili zamenjene, ali su dve kopče koje su mu držale rukav bile otkačene.

"Gospodin Kavajama je tvorac Reji Toeji, u izvesnom smislu. On je osnivač i glavni izvršni rukovodilac Aspekta Slave, njenog korporativnog tela. Bio je pokretač projekta. Traži da govori sa vama."

"Mislio sam da je trebalo hitno da pristupim kombinovanim podacima za vas."

"Jeste, tako je", reče Jamazaki, "ali smatram da bi trebalo da porazgovarate sa Kavajamom. Molim vas."

Lejni prođe za njim između crnih modula i kroz barikadu, da bi odgledao kako njih dvojica razmenjuju naklone. "Ovo je gospodin Kolin Lejni", reče Jamazaki, "naš specijalni istraživač." Zatim, obraćajući se Lejniju: "Mikio Kavajama, glavni izvršni rukovodilac Aspekta Slave."

Niko ne bi pomislio da je Kavajama nedavno bio gore, u tami Zapadnog Sveta, usred gomile koja je vrištala i gurala se. Lejni se pitao kako je uspeo da se izvuče odatle, i zar idoru u onoj tami nije trebalo da bude osvetljena kao božićna jelka? Krv mu se slila u cipelu; osećao je kako mu se lepi između nožnih prstiju. Koliko je nervno tkivo čovečanstva otežalo otkako su on i Arli napustili bar sa žvakama sa Blekvelom? Osećao je da je njegovo svakako otežalo i

da mu to nikako ne prija. "Žao mi je", reče. "Nemam posetnicu."

"Nije važno", reče Kavajama, na svom preciznom, neobično naglašenom engleskom. "Znam da ste veoma zauzeti. Utoliko više cenimo to što ste odvojili malo vremena za nas." Množina navede Lejnija da pogleda vozača koji je nosio cipele kakve je Rajdel imao u Šatou, crne, duboke i savitljivog izgleda, na šniranje, sa rebrastim gumenim đonovima, ali se nije činilo da je on bio druga polovina onog 'mi'. "A sad", reče Kavajama Jamazakiju, "ako biste nas izvinili..." Jamazaki se hitro pokloni i pođe nazad prema kombiju, gde je Arli, pretvarajući se da petlja oko espresso-automata, potajno pratila scenu. Vozač otvori Lejniju zadnja vrata lendrovera, i ovaj se pope unutra. Kavajama uđe sa druge strane. Kada su se vrata zatvorila za njim, ostadoše sami.

Između dva sedišta bilo je uglavljeno nešto što je podsećalo na veliki srebrni termos, na postolju sa obloženim držačima.

"Jamazaki kaže da ste za vreme večere imali poteškoća sa talasnom širinom", reče Kavajama.

"Tako je", reče Lejni.

"Podesili smo je..." I idoru se pojavi između njih, smešeci se. Lejni opazi da opsena obuhvata čak i sedišta za nju, pretapajući dva modula u kojima su sedeli on i Kavajama u treći.

"Jeste li pronašli ono što ste tražili, kada ste me napustili u Stokholmu, gospodine Lejni?"

On se zagleda u njene oči. Kakva je moć proračunavanja bila kadra da stvori ovako nešto, nešto što će biti sposobno da ti uzvрати pogled? Setio se fraza iz Kavajaminog razgovora sa Rezom: mašine koje žele, agregati subjektivne želje, arhitektura artikulisane čežnje...

"Započeo sam", reče on.

"A šta je bilo to što ste videli, to što vas je sprečilo da me ponovo pogledate, za vreme večere?"

"Sneg", reče Lejni i iznenadi se kada je osetio da počinje da crveni.

"Planine... Ali mislim da je to bio samo spot koji ste snimili."

"Mi ne 'snimamo' Rejine spotove", reče Kavajama, "bar ne u uobičajenom smislu. Oni se rađaju sami od sebe, iz njenog uviđanja sveta. To su njeni snovi, ako baš hoćete."

"I sami sanjate, zar ne, gospodine Lejni?" reče idoru. "To je vaš dar. Jamazaki kaže da je to kao kad vidiš lica u oblacima, samo što su

lica stvarno tamo. Ja ne vidim lica u oblacima, ali me Kavajama-san uverava da ću jednog dana i to moći. Kaže da je to stvar plektike." Jamazaki kaže? "Ne razumem to", reče Lejni. "To je jednostavno nešto što radim."

"Izuzetan dar", reče Kavajama. "Imali smo sreće. Kao što imamo sreće i sa gospodinom Jamazakijem, koji, iako ga je unajmio gospodin Blekvel, ima otvoren um."

"Gospodin Blekvel nije previše srećan zbog Reza i..." Pokazao je glavom prema njoj. "Gospodin Blekvel verovatno ne bi bio srećan da sazna da razgovaram sa vama."

"Blekvel voli Reza na svoj način", reče ona. "To što oseća jeste briga. Ali on ne shvata da se naše sjedinjavanje već dogodilo. Naše 'venčanje' biće postepeno, tekuće. Mi želimo da srastemo jedno s drugim. Kada Blekvel i drugi uvide da je naša veza najbolja za oboje, sve će biti u redu. A vi to možete da učinite za nas, gospodine Lejni." "Mogu?"

"Jamazaki je objasnio da radite sa podacima iz Ni/Rezovih arhiva o aktivnostima obožavalaca", reče Kavajama. "Ali ti podaci ne govore ništa, ili malo, o Reji. Zato vam predlažemo da dodate treći nivo informacija: dodaćemo svemu tome Reji, i obrazac koji proistekne iz toga biće portret njihove veze."

Ali ti nisi ništa više od informacije, pomisli Lejni, posmatrajući je. Velika količina podataka koja prolazi kroz Bog zna koliko mašina. Ali tamne oči uzvратиše mu pogled, ispunjene nečim što je moglo da bude samo nada. "Hoćete li učiniti to, gospodine Lejni? Hoćete li nam pomoći?"

"Vidite", reče Lejni, "ja samo radim ovde. Uradiću to ako mi Jamazaki kaže da to uradim. Ako preuzme odgovornost na sebe. Ali hoću nešto da mi kažete, u redu?"

"Šta želite da znate?" upita Kavajama.

"Šta je ovde, u stvari, posredi?" Iznenadilo ga je sopstveno pitanje, jer nije bio sasvim siguran šta želi da pita.

Kavajamine blage oči posmatrale su ga kroz stakla bez okvira. "Ono što dolazi, gospodine Lejni."

"Ono što dolazi?"

"Znate li da je naša reč za 'prirodu' tek nedavno iskovana? Jedva da je stotinu godina stara. Mi nikada nismo razvili iskošen pogled na

tehnologiju, gospodine Lejni. Ona je za nas jedan vid prirodnog, jedinstva. Zahvaljujući našim naporima, jedinstvo se zaokružuje." Kavajama se osmehnu. "A popularna kultura", reče on, "jeste probni kamen budućnosti."

Arlin espresso bio je bolji od Šenonovog. Čučeci u zadnjem delu zelenog kombija, na pucketavoj gužvi mehuraste ambalaže, Lejni je posmatrao Jamazakija preko ruba šolje od morske pene sa svežom duplom dozom. "Šta mislite da postignete ovim, Jamazaki? Želite da obojica završimo sa manjim brojem obuće? Blekvel voli da prikiva ruke za stolove, a vi se domunđavate sa idoru i njenim gazdom?" Lejni je insistirao da uđu ovde pozadi, da bi bili nasamo. Jamazaki je čučao naspram njega, trepćući.

"Ne domunđavam se", reče Jamazaki. "Rez i Reji Toeji sada su u gotovo stalnoj vezi, a ova najnovija poboljšanja daju joj novi stepen slobode. Rez joj dozvoljava pristup podacima, svemu onome čemu ste isprva pokušali da pristupite. Učinio je to bez Blekvelog znanja." Slegnuo je ramenima. "Ona sada pristupa i podacima o obožavacioma. A ono što predlažu možda će doprineti razrešenju cele stvari. Blekvel je više nego ikada uveren da je reč o nekakvoj zaveri. Napad u noćnom klubu..."

"Da? Šta je tu bilo posredi?"

"Ne znam. Pokušaj otmice? Želja da naude Rezu? Da otmu idorinu perifernu jedinicu? Pokušaj je bio zapanjujuće nevešt, ali Blekvel tvrdi da je to beleg Kombinata... Da li se tako kaže, 'beleg'?"

"Ne znam", reče Lejni.

"Pečat'?"

"Ne mislite da će nam Blekvel odseći palčeve zbog ovoga?"

"Ne. Unajmila nas je Ni/Rezova matična korporacija..."

"Paragon-Azija?"

"...dok Blekvel radi za Ni/Rezovo Ortaštvo. Ako nam Rez kaže da nešto uradimo, moramo da ga poslušamo."

"Čak i ako Blekvel smatra da to ugrožava Rezovu bezbednost?"

Jamazaki slegnu ramenima. Iza njegovog ramena, kroz prozor na zadnjim vratima kombija, Lejni opazi Šenona kako vuče sivi modul koje je istovario iz prtljažnika Kavajaminog lendrovera. Bilo je dvostruko veći od onih crnih koje je koristila Arli.

Posmatrao je Šenona kako gura model pored narandžastih prepreka.

36. MERIELIS

"Bez vikanje, molim", reče onaj što ju je držao, pa skloni ruku sa njenih usta.

"Gde je?" Edijeve blede oči.

"Tamo", reče Kija, uprevši prstom. Videla je pokidanu ivicu plave i žute plastike kako viri iz otvorene torbe. Onda opazi da je Merielis zaspala na ružičastom krevetu, sklupčana, još obučena u cipele sa visokim potpeticama, stežući jastuk ispod glave. Gornja ploča malog frižidera bila je prekrivena praznim bočicama.

Edi izvadi crno i zlatno penkalo iz džepa kaputa i ode do torbe. Nagnuo se i upotrebio penkalo kao sondu, pomerivši plastiku u stranu da bi mogao da vidi unutrašnjost. "Ovde je", reče.

"Je ovde?" Druga šaka je i dalje pritiskala Kijino rame.

"To je to", reče Edi.

"Stavaj tu." Ruka joj napusti rame; čovek koji mora da je klečao iza nje ustade i pridruži se Ediju, koji je virio u njenu torbu. Bio je višeg rasta i nosio je tamno odelo i kitnjaste kaubojske čizme. Krupne kosti lica, kosa svetlija od Edijeve, crvenkast beleg u obliku srpa visoko na desnoj jagodici. "Počim si siguran?"

"Isuse, Jevgenije..."

Čovek u tamnom odelu se uspravi, pogleda prema Merielis, sagnu se da pomeri jastuk sa njenog lica. "Kako tvoja žena spava na krevetu u ovoj sobi, Edi?"

Edi prepozna Merielis. "Jebi ga", reče.

"Kazuješ nam da je tvoja žena i ova mala 'slučajno'. Kazuješ da se njih dve sretnu u avionu, slučajno. Je slučajno što tvoja žena ovde? Mi ne volimo slučajno."

Edi pređe pogledom od Merielis, preko čoveka - mora da je bio Rus - do Kije. "Koji moj ova kučka traži ovde?" Kao da je Kija bila kriva za to.

"Pronašla nas je", reče Kija. "rekla je da zna nekoga u taksi-službi."

"Ne", reče Rus, "mi znajemo nekoga u taksi-službi. Previše slučajno."

"Imamo ono, u redu?" reče Edi. "Zašto da komplikujemo stvari?"

Rus se protrlja po obrazu, kao da bi da skinje beleg. "Molim razmisli", reče. "Mi tebi davamo izotop. Hoćeš znaš je izotop, testiraš. Ti nama davaš ovo." Munuo je Kijinu torbu zašiljenim vrhom kaubojske čizme. "Kako mi sigurni?"

"Jevgenije", reče Edi, veoma strpljivo, "trebalo bi da znaš da ovakvi poslovi zahtevaju izvesnu dozu poverenja."

Rus razmisli o tome. "Ne", reče, "osnova ne dobra. Naši ljudi prate ovu malu do velike rokajuće grupe. Za koga ona radi, Edi? Večeras šaljem ljude da razgovaraju sa njima, oni skoče na nas kao jebeni vukovi. Jedan čovek još nemam."

"Ne radim za Ni/Reza!" reče Kija. "Samo sam u njegovom klubu! Merielis je stavila tu stvar u moju torbu dok sam spavala u avionu!"

Masahiko zastenja, uzdahnu i opet se umiri. Edi je i dalje držao ošamućivač u ruci. "Oćeš još jedan?" upita Masahika, sav napet i besan.

"Edi", reče Merielis sa kreveta, "govno nezahvalno..." Spustila je noge sa ivice kreveta, držeći obema rukama upaljač pred sobom, uperen pravo u Edija.

Edi se ukoči. Lepo se videlo kako je nešto prostrujalo kroz njega, zaledivši ga na mestu.

"Izem ti poverenje", reče Rus.

"Isuse, Merielis", reče Edi. "Gde si to nabavila? Imaš li pojma koliko je to kažnjivo, ovde?"

"Od jednog ruskog klinca", reče ona. "Izlazne rane veličine grejpfruta..." Merielis nije zvučala pijano, ali je nešto u izrazu njenih zakrvavljenih očiju govorilo Kiji da jeste. Neka veoma zastrašujuća vrsta pijanstva. "Misliš da možeš tek tako da koristiš ljude, Edi? Da ih upotrebiš i odbaciš." Pomogla se vrhom jedne cipele da smakne drugu, a onda izu i drugu. Ustala je, u čarapama, jedva primetno se zanoseći, ali je upaljač u obliku pištolja bio čvrsto uperen u njenoj ispruženoj ruci, onako kako to policajci rade na televiziji.

Edi je još držao omamljivač u ruci. "Reci mu da baci to crno govno, Merielis!" reče joj Kija.

"Bacaj", reče Merielis; činilo se da uživa u toj reči, koju je čitavog života slušala kako ljudi izgovaraju u filmovima, a sada je i sama dobila priliku da je upotrebi, i to istinski. Edi baci. "Sad ga šutni dalje od sebe."

Eto i drugog dela teksta, pomisli Kija.

Omamljivač se zaustavi na par koraka od Kijinog kolena, pored njenih naočara, izvrnutih na tepihu, i dalje kablom povezanih sa Sendbendersom. Mogla je da vidi dvostruke ravne pravougaonike mutnih stakala, jednostavne video-jedinice; ako bi Zona sada pristupila njenom sistemskom softveru i uključila ih, prikazale bi, u krupnom planu, Merielisine noge u čarapama, Edijeve cipele, kaubojske čizme onog Rusa i, možda, deo Masahikove glave.

"Nezahvalno", reče Merielis, "govno. Ulazi u to kupatilo." Obišla je krevet tako da je upaljač bio uperen u Edija i Rusa, ali sa kupatilom iza njih.

"Čuj, znam da si van sebe..."

"Govno. Govnima je mesto u klonji, Edi. Ulazi u kupatilo."

Edi zakorači unazad, dlanova podignutih u gestu za koji je verovatno smatrao da izgleda kao molba za razumevanje. Rus takođe zakorači unazad.

"Sedam jebениh godina", reče Merielis. "Sedam. Bio si obična nula kada sam te srela. Bože. Ti i tvoje umišljeno proseravanje preko mobilnog. Zlo mi je od tebe. Ko je plaćao jebenu stanarinu? Ko te je hranio? Ko ti je kupovao jebenu odeću, govno uobraženo? Ti i tvoj umišljeni mobilni i tvoj imidž: morao si da imaš manji jebeni telefon nego drugi, jer, veruj mi, srce, jebena je istina da nemaš veću kitu!" Merielisine ruke su se sada tresle, ali tek toliko da upaljač izgleda još opasnije.

"Merielis", reče Edi, "znaš da znam šta si sve učinila za mene, za moju karijeru. Nijednog trenutka to nisam zaboravio, dušo, veruj mi, nijednog jedinog trenutka, a ovo je sve jedan nesporazum, dušo, samo nezakrpljena rupa na autoputu života, i kad bi spustila taj jebeni pištolj i popila piće kao civilizovana osoba..."

"Začepi pomijaru!" razdra se Merielis iz petnih žila, izbacivši to kao jednu reč.

Edijeva usta škljocnuše kao u lutke.

"Sedam jebениh godina", reče Merielis, učinivši da to izgleda kao neka dečja basma, "sedam jebениh godina, a dve od njih ovde, Edi, dve od njih ovde, tamo i jebeno amo avionom zbog tebe, Edi. I stalno ta svetlost, ovde..." Pojaviše se suze, potočići u Merielisinoj šminki. "Svuda. Nije mi dala da spavam, ta svetlost, kao neka magla

iznad grada... U kupatilo." Merielis načini korak napred, a Edi i Rus korak unazad.

Kija posegnu i dohvati omamljivač, iako nije znala šta će joj. Stvar je imala par tupih hromiranih očnjaka na vrhu i crvenu, izbočenu polugu sa strane. Iznenadilo ju je koliko je bio lak. Setila se omamljivača koje su dečaci u njenoj školi pravili od fotoaparata sa blicem.

"I uvek me pronađe", reče Merielis. "Uvek. Bez obzira na to šta popijem i šta progutam s pićem. Pronađe me i probudi. Kao prah je, prolazi ispod vrata. Ništa joj ne možeš. Ulazi ti u oči. I sav taj sjaj, propadanje..." Edi je već bio napola u kupatilu, Rus iza njega, već unutra, i Kiji se to nije dopadalo, jer nije mogla da mu vidi ruke. Začula je onaj ambijentalni poj ptica koji je započeo kada je kupatilo osetilo Rusa. "A ti si me smestio tamo, Edi. U onaj Šinđuku. Smestio si me tamo gde je svetlo moglo da me pronađe i odakle nisam mogla da pobegnem."

Merielis povuče obarač.

Edi vrisnu, uvrnutim prodornim zvukom koji se odbi od crno-belih pločica. Mora da je pokrio škljocanje upaljača, koji nije čak proizveo ni plamen.

Merielis se nije prepustila panici.

Ne napustivši metu, mirno je povukla obarač još jednom.

Ovaj put dobila je plamen, ali Edi, zaurlavši od besa, odbaci upaljač u stranu, zgrabi Merielis za gušu i poče da je udara pesnicom po licu, prešavši iz urlika u "Kučko! Kučko! Kučko!" u ritmu sa udarcima. Bio je to trenutak kada je Kija, ne razmišljajući o tome, ustala sa mesta gde je tako dugo sedela da su joj noge, kako je otkrila, utrnule i nisu htele da slušaju, pa je morala da pretvori skok u kotrljanje da bi se našla dovoljno blizu da pritisne hromirane vrhove omamljivača uz članak Edijeve noge i povuče crvenu polugu.

Nije bila sigurna da će delovati na članku, ili kroz čarapu. Ali jeste. Možda zato što je Edi nosio zaista tanke čarape.

Ali je to zahvatilo i Merielis, tako da su poskočili zajedno, sručivši se jedno drugom u naručje.

A tamna senka koja je proletela pored Kije pripadala je Masahiku, koji je zalupio vrata Rusu ispred nosa, ščepao kuglu obema rukama i skočio uvis, uprevši jednom nogom u papirnoj papuči u zid, a drugom u vrata, i ostao u tom položaju. "Beži", reče, napregnutih

ruku i nogu. Onda mu ruke skliznuvše sa okrugle hromirane kugle, i on sede na dupe.

Kija vide kako ručka počinje da se okreće.

Brže-bolje prisloni očnjake omamljivača na kuglu i povuče polugu. I nastavi da je povlači.

37. RADNO ISKUSTVO

Lejni je ponovo sedeo na prednjem sedištu kombija, sa optofonima u krilu, čekajući da Arli priključi Kavajamin sivi modul. Zurio je kroz vetrobran u betonski zid. Rebra ga više nisu toliko bolela, ali su ga susret sa Kavajamom i idoru i potonje čučanje u kombiju sa Jamazakijem ostavili zbunjenijim nego ikad. Ako su Rez i Reji Toeji donosili odluke u tandemu, i ako je Jamazaki odlučio da bude u tome uz njih, šta je njemu preostalo? Nije očekivao da će Blekvel preko noći uvideti lepotu činjenice da su Rez i Reji zajedno. Za Blekvela je Rez i dalje nameravao da se oženi softverskim vodičem... šta god da je to trebalo da znači.

Ali Lejni je sada znao da je idoru složenija i moćnija od bilo kog holivudskog sintespijana. Pogotovo ako je Kavajama govorio istinu kada je rekao da su spotovi, zapravo, njeni 'snovi'. Sve što je znao o veštačkoj inteligenciji poticalo je iz posla koji je uradio za jednu od epizoda Slitskena, dokumentujući nesrećni privatni život jednog od vodećih istraživača u tom polju, ali je isto tako znao da vlada mišljenje da istinska VI nikada nije razvijena i da su poslednji pokušaji u tom smislu išli u sasvim suprotnom smeru od stvaranja programa koji će verno oponašati lepe mlade žene.

Ako je trebalo stvoriti istinsku VI, glasilo je dalje to mišljenje, bilo je najverovatnije da će ona biti razvijena tako da ima najmanje dodirnih tačaka sa ljudskom. Lejni se sećao da je gledao tu epizodu Slitskena, u kojoj je subjekt pretpostavio da će VI biti stvorena slučajno i da ljudi u početku neće ni znati šta su stvorili.

Arli otvori vrata na vozačevoj strani i pope se unutra. "Izvini, ali nije moglo brže", reče ona.

"Niste bili spremni za to", reče Lejni.

"Nije bio problem u softveru, već u optičkom ulazu. Završetak kabla. Koriste drugačiji prečnik, kao Francuzi." Obuhvatila je rukama gornji deo volana i naslonila obraz na njih. "Imamo posla sa ogromnom količinom podataka, i to je u redu, ali nemamo pravi kabl kroz koji ćemo ih propustiti."

"Možete li to da sredite?"

"Šenon ima jedan u svojoj sobi. Verovatno na porno jedinici, ali neće da prizna." Pogledala ga je postrance. "Šenon ima drugara u obezbeđenju. Njegov drugar kaže da je Blekvel ispitivao jednog od ljudi koji su večeras pokušali da otmu Reza."

"Znači, to su nameravali? Da otmu Reza?"

"Reklo bi se. Pripadaju Kombinat u i tvrde da je Rez preoteo nešto što pripada njima."

"Preoteo? Šta?"

"Nije znao da kaže." Sklopila je oči.

"Šta misliš da je bilo s njim, s onim što ga je Blekvel ispitivao?"

"Ne znam." Otvorila je oči, uspravila se. "Ali nekako ne verujem da ćemo to saznati."

"Stvarno je sposoban za to? Da muči ljude? Da ubija?"

Ona se zagleda u njega. "Pa", reče konačno, "sigurno je da ima određenu prednost jer je postigao da mislimo da jeste. Proverena je činjenica da je to radio, u svom pređašnjem zanimanju. Znaš šta me najviše plaši kod Blekvela?"

"Šta?"

"To što ponekad osetim da se navikavam na njega."

Šenon zakuca na njena vrata. Pokaza joj kabl u ruci.

"Samo reci kad budeš spreman", reče ona Lejniju, pa otvori vrata i kliznu između sedišta i volana.

Lejni pogleda kroz zatamnjeno staklo u betonski zid i seti se kako je čuvao stepenište ispred zgrade opštinskog suda u Gejnsvilu sa Šekilom i Kenijem iz sirotišta. Šekil je učestvovao u programu testiranja lekova sa Lejnijem, ali su Kenija premestili u drugo sirotište, u okolini Denvera. Lejni nije imao pojma šta je bilo sa ovom dvojicom, ali je Šekil bio taj koji je skrenuo Lejniju pažnju na onaj ukus nalik na zardali metal, aluminijum ili tako nešto, što se pojavljivao u ustima kad god je injekcija ispunjena pravom stvari. Placebo, rekao mu je Šekil, nema ukus. I bio je u pravu. Razlika bi se odmah osetila.

Njih trojica bila su tamo na praksi, pet ili šest puta, skupljajući darove koje su ljudi ostavljali pre suđenja. Smatralo se da su ovi darovi izvor zaraze i obično su bili pažljivo sakriveni, pa su ih često otkrivali po mirisu, ili rojenju muva. Bili su to obično delovi pilića, povezani obojenom pređom. Jednom su našli nešto za šta je Šekil rekao da je

jarčeva glava. Šekil je rekao da su ljudi koji su ostavljali darove bili preprodavci droge, i da su to radili zato što je to bio deo njihove vere. Lejni i njegovi drugovi nosili su bledozelene gumene rukavice sa narandžastim naprscima od kojih bi im se prsti ojeli od znoja. Darove su odlagali u belu kofu sa hermetičnim poklopcem i oguljenim nalepnicama biohazarda. Šekil je tvrdio da zna imena nekih bogova kojima su te stvari bile nuđene, ali Lejni nije naseo na to. Imena koja je Šekil pomenuo, kao O'Gan i Sam Edi, bila su očigledno izmišljena, pa je i sam Šekil, spuštajući belu loptu kokošnjeg perja u kofu, izjavio da bi dodatni advokat ili dva verovatno bili bolje ulaganje. "Ali oni to rade dok čekaju. Da se osiguraju od štete." Lejni je više voleo ovaj posao od prakse u restoranima brze hrane, iako su svaki put morali da prođu pregled telesnih otvora zbog droge.

Rekao je Jamazakiju i Blekvelu da je znao da će Elison Širs pokušati da se ubije, i sada mora da su zaključili da može da vidi budućnost. Ali on je znao da nije tako. To bi bilo slično verovanju da oni delovi pilića koje su preprodavci krili oko stepeništa suda mogu da promene ono što će se dogoditi. Ono što će se dogoditi u budućnosti posledica je onoga što se događa sada. Lejni je znao da ne može to da predvidi, a nešto u iskustvu sa čvornim tačkama navodilo ga je da zaključi da nema onoga koji to može. Činilo se da se čvorne tačke obrazuju kada nešto treba da se promeni. Tada bi utvrdio mesto gde je promena najverovatnija, ako bi je nešto izazvalo. Možda nešto beznačajno, kao činjenica da je Elison Širs kupila žilete. Ali da se te noći dogodio zemljotres i srušio njen stan dole na Fauntin Aveniju... ili da je izgubila to pakovanje žileta... a opet, da je upotrebila svoj račun da nabavi taj Specijalitet Sredom Uveče, što nije mogla jer je bilo protivzakonito i zahtevalo da upotrebi gotovinu, svakome bi bilo očigledno šta namerava da uradi.

Arli otvori njegova vrata. "Sve u redu?"

"Naravno", reče Lejni, uzevši optofone.

"Sigurno?"

"Hajde da to uradimo." Pogledao je u optofone.

"Kako ti kažeš." Dodirnula mu je mišicu. "Posle ćemo ti dovesti lekara, važi?"

"Hvala", reče Lejni, pa namesti optofone, i ukus mu preplavi usta...

Podaci o Ni/Rezu, prozirni i složeno prožeti arhivama o aktivnosti

obožavalaca grupe, vrveli su novim teksturama, mapama koje su se razmotavale, kada bi se usredsredio na njih, u...

Šekil, u radnoj odeći dobijenoj od države, pokazivao je Lejniju jarčevu glavu. Bila je odrana i probodena ekserima, i Šekil joj je otvorio vilice da pokaže da se na mestu izvađenog jezika nalazi krvlju natopljena, ispisana ceduljica. A na njoj je verovatno bilo ime tužioca, objasnio je Šekil.

Lejni sklopi oči, ali slika nije htela da se izgubi.

Kada ih je ponovo otvorio, ugledao je idoru, lica oivičenog krznom. Nosila je neku vrstu izvezene, krznom opšivene kape sa prekrivačima za uši, a oko nje su lebdele pahuljice snega, ali se tada nekako spljoštila, pretopila u teksturne mape koje su tekle između grebena podataka, i on se prepustio toj struji, osetivši kako prolazi kroz samu srž, središte, na drugu stranu.

"Čekaj..." reče, i učini mu se da čuje svoj glas sa zakašnjenjem.

"Perspektiva", reče idoru. "Jamazakijeva paralaksa." Nešto kao da ga okrenu tako da je gledao pravo u podatke, ali iz nekog novog ugla, i sa velike daljine. A svuda oko bilo je... nije bilo ničega.

Ali su kroz podatke, kao neka beskrajno složenija verzija Arlinog Rialtrija, prolazile dve ne sasvim očigledno uporedne armature. Rez i idoru. Bili su izvajani u trajanju: Rezov početak, tamo na samom rubu svega toga, kao nešto veoma nebitno, prvi nagoveštaji njegove karijere. I to se razvijalo, sa vremenom, u nešto upleteno, višežilno... Ali je potom opazio da to počinje ponovo da se uprošćava, da preplet postaje labav... To je sigurno bila ona tačka, pomislio je, u kojoj je pevač postao nešto što je Ketu mrzela, neko ko zauzima prostor slave samo zato što je slavan, zato što je određenog reda veličine...

Podaci o idoru počinjali su otprilike posle toga, kao nešto glatko oblikovano, sa ciljem, ali lišeno složenosti. Međutim, primetio je da je na mestima gde je skretalo bliže Rezovim podacima počinjalo da zadobija nešto slično složenosti. Ili nasumičnosti, pomislio je. Ljudska stvar. Eto kako ona uči.

I obe ove armature, skulpture u vremenu, bile su u čvornom vidu, i sve su više postajale takve što su se više bližile tački, u sadašnjosti, u kojoj su im se putanje ukrstile i pomešale...

Stajao je pored idoru na plaži koju je video snimljenu u dvogledu u

spavaćoj sobi gostinske kuće u Irskoj. Smeđe-zeleno more poprskano penom talasa, jak vetar koji se hvatao u prekrivače za uši njene kape. On nije osećao taj vetar, ali je mogao da ga čuje, tako glasno da je imao muke da razabere šta mu ona govori. "Vidite li ih?" doviknu ona.

"Šta to?"

"Lica u oblacima! Čvorne tačke! Ja ne vidim ništa! Morate da mi ih pokažete!"

I nestade je, mora sa njom, i Lejni se ponovo nađe pred podacima, tamo gde su se mešale Rezova i Rejina digitalizovana prošlost, na rubu nečeg drugog. Da je ovo pokušao u Los Anđelesu, da li bi se iz čvorne tačke Elison Širs pojavilo pakovanje žileta?

Pokušao je.

Gledao je preko čupavog, neodređenog, belog polja. To nije bio sneg. Do mesta gde je par divovskih i veoma kitnjastih kaubojskih čizama prošao ispred daleke, jarkoružičaste litice. Taj prizor se izgubi, zamenjen rotirajućim trodimenzionim predmetom, za koji nije umeo da kaže šta je. Bez podataka o razmerama, pomalo je podsećao na losanđeleski autobus bez točkova.

"Apartman 17", reče idoru. "Hotel Di."

"Di?" Autobus nestade, odnevši čizme sa sobom.

"Šta je to 'ljubavni hotel'?"

"Šta?"

"Ljubavni. Hotel."

"Mesto gde ljudi odlaze da vode ljubav... mislim..."

"Šta je 'Rodel van Erpov primarni biomolekularni programabilni model C kroz 7A'?"

"Ne znam", reče Lejni.

"Ali upravo ste mi ga pokazali! To je naše jedinstvo, naše ukrštanje, ono od čega sve treba da se razvije!"

"Čekajte", reče Lejni, "čekajte, ovde imate još jedan; kao da se preklapaju..." Od napora su ga bolela rebra, ali su se u daljini nazirali bregovi, iskrivljeno drveće, niski krov drvene kuće...

Ali idoru više nije bilo tu, niti kuće, tekstura joj je bila pojedena iznutra, i svetlucala je, urušavajući se. A onda kratak nagoveštaj nečeg visokog, sa nejednakim prozorima, i uskovitlanog, akvarelnog neba.

Arli mu strgnu optofone. "Prestani da vrištiš", reče. Jamazaki je bio pored nje. "Prestani, Lejni."

Duboko i drhtavo je udahnuo, oslonio dlanove na tapaciranu komandnu tablu i sklopio oči. Osećao je Arlinu ruku na vratu.

"Moramo da odemo tamo", reče on.

"Gde?"

"Apartman 17... Zakasnićemo na venčanje..."

38. ZVEZDA

Kada je omamljivač prestao da proizvodi onaj električni zvuk, Kija ga ispusti. Ručica se više nije okretala. Iz kupatila se nije čuo nikakav zvuk osim prigušenog snimljenog zova tropskih ptica. Obrnula se na peti. Masahiko je pokušavao da strpa svoj kompjuter u pletenu torbu. Ona se baci prema Sendbendersu, zgrabi ga, vukući naočare za sobom, i okrenu se prema ružičastom krevetu. Njena torba bila je pored njega na podu, i iz nje je virio ugao plavo-žutog omota iz SiTeka. Izvadila ga je, sa tom stvari još unutra, i bacila na krevet. Sagnula se da stavi Sendbenders u torbu, ali se onda osvrnu prema vratima kupatila, jer joj se učinilo da je nešto čula.

Ručica se ponovo okretala.

Rus otvori vrata. Kada je pustio ručicu, Kija vide da mu je na ruci nešto što je ličilo na fluorescentnu ružičastu lutku-rukavicu. Jedna od seks-igračaka iz crnog ormarića. Upotrebio ju je kao izolaciju. Poj ptica se izgubi kada je zakoračio iz kupatila.

Masahiko, koji je pokušavao da navuče crnu cipelu, takođe se zagleda u Rusa. Na drugoj nozi je i dalje imao papuču od hartije.

"Odlazite?" reče Rus.

"Eno ga na krevetu", reče Kija. "Mi nemamo nikakve veze s tim."

Rus opazi omamljivač na tepihu, pored šiljatog vrha svoje čizme. Podiže čizmu i nagazi petom. Kija začu pucanje plastičnog kućišta.

"Artemije, moj prijatelj iz Novokuznjeckaje, pravi sebi golemu sramotu sa ovim." Gurnuo je vrhom čizme krhotine omamljivača.

"Oblačuje veoma uske farmerke, Artemije, kožne, zbog radi mode. Stavlja u prednji džep, pritiskuje obarač iz slučajnost. Artemije šokira svoju muškost." Rus pokaza svoje krupne, nejednake zube. "Mi nađemo smešno, da?"

"Molim vas", reče Kija. "Mi samo želimo da nas pustite da odemo."

Rus prođe pored Edija i Merielis, koji su ležali zagrljeni na tepihu. "Vi slučajnost kao Artemije sa svoju muškost, da? Vi jeste samo zadesili sebe kod ovog vlasnika finog noćnog kluba." Pokazao je na besvesnog Edija. "Koji jeste krijumčar i svašta drugo, vrlo komplikovano, ali vi, vi jeste samo slučajnost?"

"Baš tako", reče Kija.

"Vi jeste od Ni/Reza." Zvučalo je kao Nir-ess. On priđe bliže Kiji i zagleda se odozgo u torbu. "Ti znaješ šta ovo jeste."

"Ne" slaga Kija. "Ne znam."

Rus ju je posmatrao. "Mi ne volimo slučajnost, nikad. Ne dopuštavamo slučajnost." Ruke mu pođoše uvis, i ona vide da je unutrašnji deo trećeg zgloba svakog prsta na njegovim šakama ružičast od tih tačaka, veličine vrha gumice na olovci. Takve tačke viđala je u svojoj poslednjoj školi i znala je da su to mesta na kojima je nedavno bio upotrebljen laser za uklanjanje tetovaže.

Pogledala ga je u lice. Izgledao je kao neko ko se sprema da učini nešto što možda ne bi želeo, ali mora.

Ali tada opazi kako mu se oči sužavaju na neku tačku iza nje i okrenu se taman na vreme da vidi kako se otvaraju vrata prema hodniku. Čovek širi od do vratka kao da se uli u sobu. Na jednoj strani lica imao je veliko X od trake boje kože i nosio je kaput boje mutnog metala. Kija vide kako ogromna, ožiljcima išarana ruka klizi pod kaput; druga je držala nešto crno, što se završavalo magnetnom trakom.

"Jeb tvoju mać", reče Rus, mekim slogovima iznenađenja.

Neznačeva ruka izroni, držeći nešto što je Kiji izgledalo kao par veoma krupnih hromiranih makaza, ali se onda rasklopilo, sa nizom malih, oštih škljocaja, očigledno samo od sebe, u neku vrstu svetlucave, kosturne sekire, sa prednjom oštricom nalik na kljun jastreba i smrtonosnom, dok se zadnja sužavala kao probojac.

"Moju majku?" reče neznanac, nekako obradovano. "Jesi rek'o moju majku?" Lice mu je bilo sjajno od tkiva ožiljaka. Ožiljci su mu premrežili i obrijanu, strnjikom obraslu lobanju.

"Ah, ne", reče Rus, podigavši ruke tako da su mu se videli dlanovi.

"Uzrečica, samo."

U sobu uđe drugi čovek, obišavši čoveka sa sekirom; taj je imao tamnu kosu i široko crno odelo. Preko čela mu je prelazila traka monokl-jedinice koja mu je pokrivala desno oko. Nepokriveno oko bilo je izduženo, sjajno i zeleno, ali joj je ipak trebalo nekoliko sekundi da ga prepozna.

"Gde je to?" upita čovek koji je ličio na Reza. (Samo što je izgledao nekako deblji, popunjenijih obraza.)

Rus i čovek sa sekirom oćutaše. Čovek sa sekirom zatvori petom vrata za sobom.

Zeleno oko i video-monokl pogledaše Kiju. "Da li ti znaš gde je?"

"Šta?"

"Biomehanički primarni modul, ili kako se već zove..." Zaćutao je, dodirujući mikrofon u desnom uhu, osluškujući. "Izvini: 'Rodel van Erpov primarni modul za biomolekularno programiranje C kroz 7A'. Volim te."

Kija je zurila u njega.

"Reji Toeji", objasni on, dodirnuvši traku na ćelu, i znala je da to mora biti on.

"Ovde je. U torbi."

Zavukao je ruku u plavu i ųutu plastiku, izvukao predmet i poćeo da ga obrće u rukama. "Ovo? Ovo je naša budućnost, sredstvo našeg sjedinjavanja?"

"Izvinjavajte, molim", reće Rus, "ali mora da znate da to pripadava meni." Zvućao je kao da iskreno ųali.

Rez podiųe pogled, drųeći nanoteh opućteno u ruci. "Ovo je vaće?"

Nakrivio je glavu, kao ptica, radoznalo. "Odakle vam?"

Rus se nakaćlja. "Razmena. Ovaj gospodin na podu."

Rez opazi Edija i Merielis. "Jesu li mrtvi?"

"Voltirani, da? Uglavnom ne ubiva. Vaća mala na krevetu."

Rez pogleda Kiju. "A ko si ti?"

"Kija Pet Mekenzi", reće ona automatski. "Dolazim iz Sijetla. Ja sam... ja sam ćlan vaćeg kluba oboųavalaca." Osećala je da joj lice gori.

Obrva iznad zelenog oka se podiųe. Ćinilo se da nećto oslućkuje.

"Oh?" reće, pa zastade. "Ona? Stvarno? Divno." Osmehnuo se Kiji.

"Reji kaće da si bila glavna u svemu i da za mnogo toga treba tebi da zahvalimo."

Kija proguta knedlu. "Tako je rekla?"

Ali Rez se okrenu Rusu. "Moramo da imamo ovo." Podigao je nanoteh. "Odmah ćemo se pogoditi. Recite cenu."

"Rozere", reće ćovek kod vrata, "mani se ćorava posla. Ovo kopile je iz Kombinata."

Kija vide kako se zeleno oko zatvara, kao da Rez ćini svesni napor da se smiri. Kada se ponovo otvorilo, on reće: "Ali oni su vlada,

Blekvele, zar ne? Nije nam prvi put da pregovaramo sa vladama."
"To važi za legalne", reče čovek u ožiljcima, ali mu se sada u glasu
čulo zrnice zabrinutosti.
Činilo se da je i Rus to opazio. Polako je spustio ruke.
"Šta nameravate da radite sa ovim?" upita ga Rez.
Rus obori pogled na stvar u Rezovim rukama, kao da razmišlja, a
onda podiže glavu. Na obrazu mu je igrao mišić. Činilo se da je
doneo odluku. "Planiravamo ambiciozan građevinski projekt", reče.
"Oh, Isuse", javi se Merielis sa tepiha, tako promuklo da Kija isprva
nije mogla da prepozna izvor. "Mora da su stavili nešto u ono. Mora
da jesu. Kunem se Bogom da jesu." I poče da povraća.

39. U VOŽNJI

Jamazaki izgubi ravnotežu kada je kombi pojurio uz usku rampu koja je vodila iz hotela. Držeći Arlin telefon uz mapu na kontrolnoj ploči i okrećući broj hotela Di, Lejni začu kako se ovaj ruši na iscepano mehur-pakovanje. Ekran zapišta kada je Lejni dovršio broj; na ekranu se pojaviše segmenti rešetke. "Jeste li dobro, Jamazaki?" "Zahvaljujem na pitanju", reče Jamazaki. "Jesam." Uspravivši se ponovo na kolena, izvirió je pored naslona Lejnijevog sedišta. "Pronašli ste adresu hotela?"

"Na autoputu", reče Arli, bacivši poglede na ekran dok su skretali desno, uz prilaznu rampu. "Pritisni dugme sa brojem tri. Hvala. Daj ga." Uzela je telefon. "Mekre. Aha. Prioritet? Jebi se, Alekse. Prebaci mi ga." Nekoliko trenutaka je slušala. "Di? Kao D, I? Sranje. Hvala." Prekinula je vezu.

"Šta je?" upita Lejni, kada su skrenuli na nadzemni put i kada se džinovsko bezlično pročelje ogromnog višedelnog teretnjaka pojavilo iza njih, a zatim ih i preteklo, sevnuvši mu nerđajućim čelikom na ivici vidokruga. Kombi se zatrese od prolaska velikog kamiona.

"Pokušala sam da dobijem Reza. Aleks kaže da je izišao iz hotela, sa Blekvelom. Uputio se na isto mesto kao mi."

"Kada?"

"Otprilike u trenutku kada si ti imao onaj napad vrištanja, dok ti nisam skinula 'fone", reče Arli. Izraz lica bio joj je sumoran. "Izvini", reče.

Lejni je bar petnaest minuta morao da se prepire s njom pre nego što je pristala da pođu. Uporno je ponavljala da treba prvo da odu do lekara. Rekla je da je tehničar, a ne istraživač ili bezbednjak, i da je njena osnovna dužnost da ostane uz podatke, to jest module, jer bi onaj ko bi ih se dočepao imao potpun poslovni plan Ni/Rezovog Ortaštva, plus knjige, plus sve ono što im je Kavajama ostavio u sivom modulu. Predala se tek kada se Jamazaki zakleo da će preuzeti punu odgovornost za sve, i pošto su Šenon i čovek sa kosom vezanom u rep obećali da neće napuštati module. Čak, napomenula je Arli, ni da pišaju. "Po zidu, ili se strpите, bokca vam", rekla je, "i pozovite dole pet-šest Blekvelovih momaka da vam prave

društvo."

"On zna", reče Lejni. "Rekla mu je da je to tamo."

"Šta je tamo, Lejni-sane?" upita Jamazaki, vireći iza naslona.

"Ne znam. Šta god da je, misle da će olakšati njihovo spajanje."

"Da li i ti misliš tako?" upita Arli, pretičući kolonu malih vozila jarkih boja.

"Pretpostavljam da bi moglo", reče Lejni, a onda nešto ispod njenog sedišta poče da zveči, bučno i nametljivo. "Ali mislim da to ne znači i da hoće. Šta je to, zaboga?"

"Vozim brže od ograničenja", reče ona. "Svako vozilo u Japanu mora da ima jednu od tih sprava. Prekoračiš brzinu, ono zalupa."

Lejni se okrenu Jamazakiju. "Je li to moguće?"

"Naravno", reče Jamazaki, kroz uporno bučanje.

"I ljudi ih ne isključuju?"

"Ne", reče Jamazaki, začuđeno. "Zašto bi?"

Arlin telefon zazvoni. "Mekre. Vili?" Tišina dok je slušala. Tada Lejni oseti kako se kombi lagano zaljuljao. Počeo je da usporava, i zvečanje iznenada prestade. Spustila je telefon.

"Šta je bilo?" upita Lejni.

"Vili Džud", reče ona. "On... Malopre je gledao jedan od programa o klubovima. Javili su da je Rez mrtav. Da je umro. U ljubavnom hotelu."

40. POSAO

Pošto niko nije ništa učinio da pomogne Merielis, Kija ustade sa kreveta, progura se pored Rusa u kupatilo, uključivši ambijentalni snimak ptica. Crni ormarić bio je otvoren, svetlo u njemu uključeno, a na crno-belom podu bile su razbacane one fluorescentne penisolike stvari. Uzela je crni peškir i crnu krpu za kupanje iz grejane police od hroma, nakvasila krpu u crnom i hromiranom umivaoniku i vratila se do Merielis. Presavila je peškir, položila ga preko bljuvotine na belom tepihu, i pružila Merielis mokru krpu.

Niko nije rekao ništa, niti pokušao da je zaustavi. Masahiko je ponovo seo na tepih, sa kompjuterom između nogu. Čovek sa ožiljcima, koji je, činilo se, zauzimao prostora kao i sve drugo u sobi zajedno, spustio je sekiru. Držao je sečivo nadole, pored butine debele kao Merielisini kukovi, tako da je šiljak štrčao pored kolena.

Merielis, koja je u međuvremenu uspela da se održi u sedećem položaju, obrisa krpom usta, skinuvši pri tom veći deo ruža. Kada se Kija uspravila, od naleta mirisa Rusove kolonjske vode prevrnu joj se želudac.

"Kažete da ste graditelj?" Rez je i dalje držao nanoteh-jedinicu.

"Postavljate mnoga pitanja", reče Rus. Edi tada zastenja, a Rus ga ritnu. "Poverenje", reče.

"Projekt javnih radova?" Rez podiže obrvu. "Pogon za prečišćavanje vode, ili tako nešto?"

Rus je motrio na grmaljevu sekiru. "U Talinu", reče, "skoro gradimo ekskluzivni mega-tržnjak, ploveće stambeno predgrađe, plus svetsku klasu farmaceutsko proizvođenje. Nepravедno smo oduzeti najsavremeniju građevinsku tehniku, ali želimo stopostotnu modernu operaciju."

"Reze", reče čovek sa sekirom, "mani se. Ovaj divljak i njegovi drugari žele tu stvar da bi izgradili fabriku droga u Estoniji. Vreme je da te vratim u hotel."

"Ali zar ih ne bi više zanimao... privatni posed u Tokiju?"

Grmalj iskolači oči, a ožiljci na čelu mu se zacrveneše. Jedan od krakova onog X od flastera bio se odlepio, otkrivši duboku

ogrebotinu. "Kakvo je sad to sranje? Ti nemaš nikakav posed ovde!" "Aspekt Slave", reče Rez. "Rejina upravna kompanija. Oni ulažu za nju."

"Ponudavate zamenu nanoteha za privatni posed u Tokiju?" Rus je zurio u Reza.

"Tako je", reče Rez.

"Kakov privatni posed?"

"Neizgrađeno nasuto zemljište u Zalivu. Ostrvo. Jedno od ukupno dva. Deo pređašnje 'Toksične Ogrlice', koja je očišćena posle zemljotresa."

"Čekaj malo", reče Merielis, sa poda. "Znam koji si. Bio si u onoj grupi, onoj sa mršavim Kinezom, gitaristom, sa šeširima. Znam vas. Bili ste moćni."

Rez je zurio u nju.

"Mislim je loše ovde da razgovaramo biznis", reče Rus, trljajući beleg. "Ali ja jesam Starkov, Jevgenije." Ispružio je ruku, a Kija ponovo opazi ožiljke od lasera. Rez mu je stisnu.

Kija se učini da je grmalj zastenjaio.

"Gledala sam ga u Dejtonu", reče Merielis, kao da to nešto dokazuje. Grmalj izvadi slobodnom rukom mali telefon iz džepa, začkilji u ekran i pritisnu ga uz levo uho. Kija opazi da mu ono, zapravo, nedostaje. Neko vreme je slušao. "Vo", reče i spusti telefon. Prišao je prozoru, onom što ga je Kija pronašla iza zastora, i zagledao se napolje. "Bolje dođi da pogledaš, Rozere", reče.

Rez mu se pridruži. Kija vide kako dodiruje monokl. "Šta to rade, Kejti? Šta je to?"

"Tvoja sahrana", reče grmalj.

41. SVETLOST SVEĆA I SUZE

Prozori kancelarija sevali su pokraj njih, sasvim blizu, iza nosača nadzemnog puta, okrpljenih posle zemljotresa. Više zgrade polako su prelazile u niska predgrađa, a malo dalje ukazalo se nešto svetleće: HOTEL KRALJ MIDA. Mapa na ploči sa instrumentima poče da signalizira.

"Treći izlaz desno", reče Lejni, motreći na kursor. Oseti kako Arli dodaje gas, a odmah zatim se začu buka alarma za prekoračenje brzine. Još jedan svetleći znak: SLOBODNO KUPATILO BANFF.

"Lejni-sane", reče Jamazaki, pored naslona za glavu. "Jeste li zapazili bilo kakav nagoveštaj Rezove smrti, ili neke nesreće?"

"Ne, ali ionako ne bih, ukoliko podaci ne bi ukazali na određeni stepen namere. Slučajnosti, aktivnost nekoga ko nije predstavljen..." Buka je prestala kada je usporila, približavajući se izlazu označenom na mapi. "Ali sam njihove podatke video kao dve struje koje se mešaju, i šta god da je to mešanje, čini se da smo se uputili prema njemu."

Arli skrenu na izlazni put. Sada su se spuštali lučnom silaznom rampom, i Lejni opazi tri mlade devojke kako silaze, blatnjavih cipela, niz strmu padinu, zasađenu nekakvom bledom, krutom travom. Jedna od njih kao da je bila u školskoj uniformi: dokolenice i kratka pletena suknja. Izgledale su nestvarno, u oštroj svetlosti natrijumskih reflektora na raskrnici, ali Arli tada zaustavi kombi i Lejni se okrenu i vide da je put ispred njih potpuno blokirala tiha, nepomična gomila ljudi.

"Isuse", reče Arli. "Obožavateljke."

Ako je među okupljenima i bilo dečaka, Lejni ih nije video. Bilo je to ravno more od sjajne crne kose, devojačkih lica okrenutih prema beloј zgradi koja se tamo nalazila, sa belim, blistavo osvetljenim znakom, uokvirenim nečim što je trebalo da predstavlja krunu: HOTEL DI. Arli spusti svoj prozor i Lejni začu zavijanje sirene u daljini.

"Nikada nećemo proći", reče Lejni. Većina devojaka nosila je po jednu sveću, i njihov združeni sjaj igrao je na licima sjajnim od suza. Bile su tako mlade, te devojke: deca. Keti Torens je to posebno

mrzela kod Ni/Reza, način na koji se njihova baza obožavalaca osvežavala tokom godina, neprestanim dotokom maloletnih regruta, devojčica koje su se zaljubljuvale u Reza u večitoj sadašnjosti mreže, gde je i dalje mogao da bude dvadesetdvođodišnjak iz vremena svojih prvih hitova.

"Dodaj mi tu crnu kutiju", reče Arli, i Lejni začu Jamazakija kako šuška po mehur-pakovanju. Između sedišta pojavi se pljosnata pravougaona futrola. Lejni je uze. "Otvori je", reče ona. Lejni povuče zatvarač, i ukaza se nešto ravno i sivo. Ni/Rezov logo na ovalnoj nalepnici. Arli ga izvadi iz kutije, postavi na ploču i kliznu prstima duž njegove ivice, tražeći prekidač. Na vetrobranu se pojavi natpis NI/REZ, izvrnuti odraz ispisan krupnim, svetlećim, zelenim slovima. ****VOZILO TEHNIČKE EKIPE****. Zvezdice počеше da trepću.

Arli pusti da kombi pođe nekoliko centimetara napred. Devojčice ispred njih se okrenuše, opaziše vetrobran i ukloniše se u stranu. Skup im je nemo i postepeno, korak po korak, oslobađao prolaz.

Lejni pogleda napolje preko crnokosih glava sa razdeljkom na sredini i ugleda Rusa, onog iz Zapadnog Sveta, i dalje u belom večernjem sakou, kako se probija kroz gomilu. Glave devojčica jedva su mu dosezale do struka, i činilo se da gaca kroz crnu kosu i svetlost sveća. Lice mu je imalo zbunjen, gotovo užasnut izraz, ali kada je ugledao Lejnija na prozoru zelenog kombija, iskrivio je lice i promenio smer kretanja, uputivši se pravo prema njima.

42. ODJAVLJIVANJE

Kija pogleda napolje i vide da je kiša prestala. Iza žičane mreže, parking je bio pun malih, nepomičnih prilika sa svećama. Neke od njih stajale su na krovovima parkiranih kamiona, a činilo se da ih ima i na krovu niske zgrade u pozadini. Devojčice. Mlade Japanke. Činilo se da su sve zagledane u Hotel Di.

Grmalj je objašnjavao Rezu da je neko objavio da je umro, da je pronađen mrtav u hotelu, i da je to pušteno u mrežu kao da je reč o proverenoj vesti.

Rus izvadi telefon i poče nešto da govori u njega na ruskom. "Gospodine Nir-ess", reče, pošto je spustio telefon, "mi čujemo dolazi policija. Ovaj nanoteh jeste strogo zabranjen, jeste ozbiljan problem."

"Ne smeta", reče Rez. "Imamo kola u garaži."

Neko munu Kiju u lakat. Bio je to Masahiko: pružao joj je torbu. Spakovao je Sendbenders u nju i povukao zatvarač; osećalo se po težini. Njegov kompjuter bio je u pletenoj torbi. "Obuj cipele", reče on. On se već bio obuo.

Edi je ležao sklupčan na tepihu; bio je u tom položaju otkako ga je Rus ritnuo. Rus sada ponovo zakorači prema njemu i Kija opazi da se Merielis zgrčila, sedeći pored Edija na tepihu.

"Srećan si čovek", reče Rus Ediju. "Mi poštovamo dogovor. Izotop će biti predat. Ali ne hoćemo više posao s tobom."

Začu se škljocanje, i Kija vide da je grmalj bez levog uha sklopio sekiru, u nekoliko glatkih poteza, naslepo. "Ta stvar koju držiš je težak zločin, Rozere. Okupljanje tvog kluba obožavalaca dovešće policiju. Bolje da to bude kod mene."

Rez pogleda grmalja. "Neka, ja ću da ga nosim, Kejtj."

Kiji se učini da je prepoznala iznenadnu tugu u grmaljevim očima. "Dobro, onda", reče. "Vreme je da pođemo." Gurnuo je sklopljeno oružje ispod sakoa. "Dođite, vas dvoje." Pokazao je Kiji i Masahiku prema vratima. Rez pođe za Masahikom, Rus odmah za njim, ali Kija vide da je ključ sobe na malom frižideru. Otrča tamo i uze ga. Onda zastade i zagleda se u Merielis.

Merielisina usta, bez ruža, izgledala su stara i tužna. Bila su to usta koja mora da su često osetila bol, pomislila je Kija. "Hajde sa nama", reče.

Merielis je pogleda.

"Hodi", reče Kija. "Dolazi policija."

"Ne mogu", reče Merielis. "Moram da pomognem Ediju."

"Kaži svom Ediju", reče Blekvel, pridruživši se Kiji u dva koraka, "ako samo pisne nekome o svemu ovome, biće uzet na skraćivanje cipela."

Ali Merielis kao da ga nije čula, i ako jeste, nije podigla pogled, pa grmalj povuče Kiju iz sobe, zatvori vrata i potera je ispred sebe za leđima Rusovog tamnog odela niz uski hodnik, gde su njegove kicoške kaubojke bile osvetljene nisko postavljenim svetlosnim trakama.

Rez je upravo hteo da zakorači u lift sa Masahikom i Rusom kada ga grmalj uhvati za rame. "Ideš sa mnom", reče, gurnuvši Kiju u lift.

Masahiko pritisnu dugme. "Imajete vozilo?" Rus upita Masahika.

"Ne", reče Masahiko.

Rus načini potvrđan zvuk. Kija pomisli da će je miris njegove kolonjske vode naterati da baci peglu. Vrata se otvoriše prema malom predvorju. Rus se progura pored nje, osvrćući se. Kija i Masahiko iziđoše za njim. Vrata lifta se zatvoriše. "Tražim vozilo", reče Rus. "Dođete." Prođoše za njim kroz automatska staklena vrata na parking, gde se činilo da Edijev Grejslend zauzima bar polovinu ukupnog prostora. Pored njega se nalazio srebrnosivi japanski kupe, i Kija se zapita da li je Rezov. Neko je postavio crne plastične pravougaonike na registarske tablice oba vozila.

Ponovo je začula kako staklena vrata šište, otvarajući se, i okrenula se da vidi Reza kako izlazi, sa nanoteh-jedinicom zataknutom ispod ruke kao da je fudbalska lopta. Grmalj je išao iza njega.

Tada kroz ružičaste plastične trake na ulazu upade čovek veoma besnog izgleda u sjajnom belom sakou. Držao je za okovratnik sitnijeg čoveka, koji je pokušavao da se oslobodi i pobegne. Onda ih taj niži opazi i povika "Blekvele!" i zaista mu pođe za rukom da se izmigolji iz jakne, ali čovek u belom sakou ispruži slobodnu ruku i dogradi ga za kaiš.

Rus je sada vikao nešto na ruskom, i čovek u belom sakou napravi

izraz kao da ga je tek primetio. Pustio je kaiš onog drugog.

"Imamo kombi", reče drugi.

Jednouchi grmalj stade sasvim blizu čoveku u belom sakou, mrko ga odmeri i uze jaknu onog drugog. "U redu je, Rozere", reče, okrenuvši se Rezu. "Znaš postupak. Već smo to imali. Isto kao kada smo napuštali kuću Svete Kildi, sa onim melburnskim govnama od novinara ispred, je li?" Prebacio je jaknu preko Rezove glave i ramena i ohrabrujuće ga munuo u mišicu. Prišao je ružičastim trakama i pomerio jednu u stranu, pogledavši napolje. "Jebeni pakao", reče. "U redu, slušajte ovamo. Idemo brzo, držimo se zajedno, Rez u sredini, pravo u kombi. Kad izbrojim do tri."

43. DORUČAK SEKAČA PALČEVA

"Ne jedeš", reče Blekvel, pošto je počistio drugi tanjir kobasica i jaja. Zauzeo je trpezariju jednog od apartmanskih spratova Vilenjakovog Šešira i insistirao da Lejni obeduje sa njim. Pogled je bio sličan onom iz Lejnijeve sobe šest spratova niže, i sunčeva svetlost odbijala se sa udaljenih parapeta novih zgrada.

"Ko je pustio vest da je Rez mrtav, Blekvele? Idoru?"

"Ona? Zašto misliš da bi to ona učinila?" Pomagao se trouglom prepečenog hleba da omaže tanjir.

"Ne znam", reče Lejni, "ali mi se čini da ona voli da radi stvari, i to ne uvek takve da se daju lako razumeti."

"Nije bila ona", reče Blekvel. "Upravo to proveravamo. Izgleda da je jedna od njegovih obožavateljki u Meksiku podivljala i upotrebila neku dosta drastičnu vrstu softverskog oružja na centralnu lokaciju tokijskog kluba. Preuzela ju je od preobraćene korporativne mrežne adrese u Državama i pustila bilten. Pozvala je sve lokale obožavalaca u Tokiju da se dignu i odmah odu do tog ljubavnog hotela." Ubacio je tost u usta, progutao i obrisao usne debelom, belom salvetom.

"Ali Rez jeste bio tamo", reče Lejni.

Blekvel slegnu ramenima. "Proveravamo to. U ovom trenutku ionako imamo posla preko glave. Treba uveriti ljude da Ni/Rez nema nikakve veze sa tom glasinom, umiriti obožavaoce. Pravnici doleću iz Londona i Njujorka radi pregovora sa Starkovim i njegovim ljudima. Kao i sa njenim ljudima", dodao je. "Biće tu posla."

"Ko su bila ona deca?" upita Lejni. "Mala riđokosa i onaj japanski hipik?"

"Rez kaže da su u redu. Doveo ih ovde u hotel. Arli se sad bavi time."

"Gde je nanoteh-jedinica?"

"Ništa nisi rekao", reče Blekvel. "I nemoj ni ubuduće da to pominješ. Službena verzija događaja te noći upravo se sastavlja i u njoj neće biti toga. Jesam li bio jasan?"

Lejni potvrdi. Ponovo je pogledao napolje, u nove zgrade. Ili se svetlost promenila ili je parapet neznatno promenio oblik. Pogledao

je Blekvela. "Da li to uobražavam ili se tvoj stav o svemu tome zaista promenio? Mislio sam da si odlučno protiv toga da Rez i idoru budu zajedno."

Blekvel uzdahnu. "Bio sam. Ali to počinje da izgleda kao svršena stvar, zar ne? De fakto veza, u stvari. Pretpostavljam da sam staromodan, ali sam se nadao da će on jednog dana živeti kao sav ostali svet. Da će naći nekoga da mu glanca pištolj, da mu pere čarape, s kim će imati klince. Ali to se neće dogoditi, zar ne?"

"Izgleda da neće."

"U tom slučaju", reče Blekvel, "mogu samo dve stvari. Ili da ostavim blesavog kopilana da se snalazi kako zna ili da ostanem i radim svoj posao, i da pokušam da se prilagodim onome što ispadne od toga. A na kraju jebenog dana, Lejni, svejedno mi ostaje da se setim gde bih bio da on nije došao iza zidova Pentridža da održi taj solistički koncert. 'Oćeš li pojesti to?' Čežnjivo je gledao kajganu koja se hladila na Lejnijevom tanjiru.

"Moj posao je obavljen", reče Lejni. "Nije ispalo kao što si hteo, ali sam ga ipak obavio. Slažeš se?"

"Nema tu šta."

"Onda bih da se pakujem. Čim me isplatite, nema me ovde."

Blekvel ga pogleda sa novim zanimanjem. "Tako brzo, a? Čemu tolika žurba? Nismo ti po ukusu?"

"Nije to", reče Lejni. "Jednostavno, osećam da je tako najbolje."

"Jama misli drugačije. Rez takođe. Da ne pominjem njegovu bolju polovinu, koja će sigurno reći svoje po tom pitanju. Čini mi se da si viđen za dvorskog vidovnjaka, Lejni. Naravno, ukoliko se ne ispostavi da je čitava stvar sa Kombinatom obično mudo i da si jednostavno izmislio celu tu čvornu rabotu... a to bi, ako se ja pitam, bilo prilično zabavno. Ali ne, tvoje usluge su sada veoma poželjne, da ne kažem neophodne, i niko od nas ne bio bio previše srećan da ti vidi leđa."

"Moram", reče Lejni. "Ucenjuju me."

Ove reči spustiše Blekvelove kapke na pola koplja. Neznatno se nagnuo napred. Ružičasti crv ožiljka migoljio mu se na obrvi. "Stvarno?" reče tiho, kao da se Lejni upravo osmelio da prizna neku neobičnu seksualnu komplikaciju. "A ko, ako smem da pitam?"

"Slitsken. Ketj Toren. Za nju je to pomalo lična stvar."

"Ispričaj mi to. Sve. Odma'."

I Lejni mu ispriča, uključujući eksperimente sa 5-SB i iskustvom da pretvara učesnike u ubilačke progonioce slavni ličnosti. "Nisam to hteo da pominjem", reče Lejni, "jer sam se plašio da ćete pomisliti da sam opasan. Da bih mogao da pođem tim putem."

"Nije da nisam imao takvih iskustava", reče Blekvel. "I sada imamo jednog momka u Tokiju koji je autor svih pesama koje su Ni i Rez ikada objavili, kao i kompletnog autorskog udela Tužnog Ahmeda u Hrom Koranu. Taj je ujedno i stručnjak za eksploziv. Budno motrimo na njega. Ali to je u našoj moći, kao što znaš. Prema tome, najsigurnije mesto za tebe, Lejni, u slučaju da nam se povampiriš, jeste upravo ovde, u uvek budnom središtu našeg sistema obezbeđenja."

Lejni se zamisli. Činilo se da u tome ima nekog smisla. "Ali nećete želeti da budem s vama ako Slitsken pusti taj materijal. Ni sam ne bih želeo da imam sebe u blizini. Nemam porodicu, niti ikoga kome bi to naudilo, ali i dalje moram da živim s tim."

"I kako misliš da to uradiš?"

"Otići ću negde gde ljudi ne gledaju ta govna."

"Pa", reče Blekvel, "kad nađeš tu rajsku zemlju, obavezno me povedi sa sobom. Živećemo od voća i oraha, i komunicirati sa onim što je preostalo od jebene prirode. Ali dotle, Lejni, ima da porazgovaram sa tvojom Ketii Toren. Da joj objasnim neke stvari. Ništa zapetljano. Najjednostavnija, ali samo najjednostavnija pravila uzroka i posledice. I ona nikada neće dozvoliti Slitskenu da pusti taj materijal sa tvojim dvojnikom."

"Blekvele", reče Lejni, "ona me mrzi, ima lične razloge za osvetu, ali namerava, potrebno joj je, da uništi Reza. Ona je veoma moćna žena u veoma moćnoj, planetnoj organizaciji. Obična pretnja nasiljem neće je zaustaviti. Samo će još više podići prašinu; otići će kod svojih bezbednjaka..."

"Ma, ne", reče Blekvel, "neće, zato što će to značiti kršenje nekih sasvim ličnih uslova koje ću uspostaviti u razgovoru sa njom. To je ključna reč u ovome, Lejni, 'lično'. 'Blisko i...' Nećemo se sastajati, nećemo produbljivati ovu duboku i značajnu i jebeno nezaboravnu zajedničku epizodu u svojstvu predstavnika naših bezličnih korporacija. Uopšte. Biće to igra jedan-na-jedan za Ketii i mene, i

može se lako pokazati da joj to bude najprisniji i ,nadam se, najdublji susret koji je imala u životu. Zato što ću uneti novu izvesnost u njen život, a svima nama je potrebna izvesnost. Izvesnost razvija karakter. Tvoja Ketu ima da ostane sa najdubljim mogućim ubeđenjem da će, ako me ne poslušaju, umreti... ali tek pošto je nateram da to od sveg srca poželi." Blekvelov osmeh u tom trenutku, koji je Lejnija velikodušno počastio pogledom na njegovu zubnu protezu, bio je užasan. "A sad mi reci kako je trebalo da stupaš u vezu sa njom, da joj saopštiš svoju odluku?"

Lejni pronađe novčanik i izvadi praznu karticu sa ispisanim brojem. Blekvel je uzeo. "Eto." Ustao je. "Šteta da propadne tako dobar doručak. Pozovi hotelskog lekara iz svoje sobe, neka te zakrpi. Spavaj. Ja ću se pobrinuti za ovo." Čušu je kartu u džep na grudima aluminijumskog sako.

A kada je Blekvel napustio prostoriju, Lejni opazi, na sredini telohraniteljevog omazanog tanjira, uspravljen na širokoj glavi, pet centimetara dugačak galvanizovan krovni ekser.

Lejnijeva rebra, ružan krpež žute, crne i plave boje, bila su isprskana različitim hladnim tečnostima i čvrsto povezana flasterima. Uzeo je uspavljujuće sredstvo koje mu je ponudio lekar, proveo blaženu večnost pod tušem, zavukao se u krevet i upravo predložio svetlosti da se isključi sama od sebe kada je stigao faks.

U rubrici primaoca stajalo je K. LEJNI, GOST:

ŠEF RECEPCIJE DAO MI NOGU. 'ZBOG DRUŽENJA SA GOSTIMA.' NEMA VEZE. SAD SAM U OBEZBEĐENJU OVDE U SREĆNOM ZMAJU. MOŽEŠ DA ME DOBIJEŠ SAMO FAKSOM, E-MAIL-OM ILI TELEFONOM, ALI JE DRUŠTVO U REDU. NADAM SE DA SI DOBRO. OSEĆAM SE ODGOVORNO ZBOG TEBE. NADAM SE DA TI SE JAPAN SVIDEO, POSLE SVEGA. RAJDEL.

"Laku noć", reče Lejni, odloživši faks na modul pored kreveta, i smesta zaspao najdubljim snom.

Ostao je u tom stanju sve dok ga Arli nije pozvala telefonom sa recepcije na piće. Na plavom satu na ekranu modula bilo je devet uveče. Lejni je obukao sveže ispeglan veš i preostalu plavu malezijsku košulju. Otkrio je da je Beli Kožni Sako operao nekoliko šavova na njegovoj jedinjoj jakni, ali ga zato njegov šef, Rus, nije

pustio u kombi sa njima, pa je računao da su time izravnali račun. Prolazeći kroz predvorje, sreo je usplahirenog Rajsa Denijelsa, tako napetog da je ponovo pribegao onim svojim crnim stegama za glavu iz vremena 'Izvan kontrole'. "Lejni! Isuse! Jesi možda video Keti?"

"Ne. Spavao sam."

Denijels odigra mali ples nespokojstva, dižući se na prste smeđih cipela od teleće kože. "Slušaj, ovo je jebeno čudno, al' ti se kunem... mislim da je oteta."

"Jeste li zvali policiju?"

"Jesmo, jesmo, ali to je kao da imaš posla sa jebenim Marsovcima, svi ti obrasci koje popunjavaju u svojim beležnicama i pitanja koja joj je krvna grupa... Da li slučajno znaš koja joj je krvna grupa, Lejni?"

"Tanka", reče Lejni. "I boje slame."

Ali Denijels kao da ga nije čuo. Zgrabio ga je za rame i pokazao mu zube, u grču koji je valjda trebalo da znači naklonost. "Stvarno gajim poštovanje prema tebi, čoveče. Zbog toga što kod tebe nema ljutiš."

Lejni opazi Arli kako mu domahuje sa ulaza u salon. Na sebi je imala nešto crno i kratko.

"Čuvaj se, Rajse." Prodrmao je njegovu hladnu šaku. "Pojaviće se ona. Siguran sam da hoće."

I pošao je dalje, prema Arli, smešeći se, i video da mu ona uzvraća osmeh.

44. LA PURISSIMA

Kija je ležala na krevetu i gledala televiziju. Pomagalo joj je da se oseća normalnije. Delovalo je kao neki narkotik. Setila se da je njena majka mnogo gledala televiziju posle očevo odlaska.

Ali ovo je bila japanska televizija, gde su devojčice koje su mogle da budu Micuko, samo malo mlađe, u mornarskim odelcima, okretale drvene tanjire na dugačkom stolu. Bile su stvarno dobre u tome; mogle su da ih vrte otprilike zauvek. Takmičile su se. Uređaj je imao mogućnost da prevodi, ali je bilo još opuštenije ne znati šta govore. A najviše su opuštali krupni planovi tanjira koji se obrću.

Upotrebila je prevod da čuje šta javlja NHK stanica na mreži o navodnoj smrti i bdenju sa svećama kod hotela Di.

Videla je veoma zadovoljavajuće punačku Hiromi Ogavu kako tvrdi da ne zna ko je bombardovao adresu njenog odeljenja i potom sa njenih ruševina poslao poziv na bdenje. To nije bio član kluba, naglasila je Hirmi, kako na lokalnom, tako ni na međunarodnom nivou. Kija je znala da Hiromi laže zato što to nije mogao da bude niko drugi nego Zona, ali je znala i da joj Ni/Rezovi ljudi govore šta da izjavi. Arli je rekla Kiji da je čitava stvar bila pokrenuta sa napuštene mrežne lokacije koja je pripadala jednoj vazduhoplovnoj kompaniji iz Arizone. Što je značilo da je Zona žrtvovala svoju zemlju, jer sada više nije smela da se vrati tamo. (Iako joj se Arli sviđala, Kija joj nije rekla ništa o Zoni.)

Videla je i snimke bdenja iz helikoptera, i zbunjenih taktičkih jedinica suočenih sa, prema procenama, dve i po hiljade rasplakanih devojčica. Broj povređenih bio je mali, a povrede bezopasne, osim jedne devojčice koja je skliznula niz padinu pored nadzemnog puta i slomila oba skočna zgloba. Pravi problem bio je navesti okupljene da se razidu, jer su mnoge od njih došle tamo u grupama od po pet-šest, taksijima, i nije bilo načina da se vrate kući. Neke od njih uzele su porodični auto i potom ga ostavile u žurbi da stignu na bdenje, što je stvorilo dodatnu gužvu.

I videla je poruku koju je Rez snimio, uveravajući ljude da je živ i zdrav i da žali zbog svega, iako nije imao nikakve veze s tim. Ovom

prilikom nije nosio monokl-jedinicu, ali je bio u istom crnom odelu i majici. I izgledao je mršavije; neko je ispeglaio snimak. Isprva je glumio bezbrižnost, smešeći se, tvrdeći da nikada nije bio u hotelu Di i da, zapravo, nikada nije bio u nekom ljubavnom hotelu, ali da posle ovoga možda hoće. Onda se uozbiljio i rekao da mu je žao što su ljudi dovedeni u neprijatnost, pa čak i ozleđeni zbog nečije neslane šale. A onda je na sve to dodao šlag, smešeći se, izjavom da ga je sve to veoma dirnulo, jer koliko često vam se pruža prilika da prisustvujete sopstvenom pogrebu?

I videla je ljude koji su posedovali i vodili hotel Di kako izražavaju žaljenje. Tvrđili su da im nije jasno kako je to moglo da se dogodi. Kija je stekla utisak da je izražavanje žaljenja pravi hit u Japanu, ali su vlasnici Dija uspeli da objasne da u njihovom hotelu nema ljudskog osoblja, sve u cilju veće privatnosti gostiju. Arli, koja je to gledala s njom, rekla je da je posredi reklama i da se kladi da će mesto biti krcato sledeća dva meseca. Zato što je sada bilo čuveno.

Sve u svemu, činilo se da materijal celu stvar tretira kao belosvetku ludoriju koja je mogla imati ozbiljne posledice da policija nije deistvovala tako smireno i uvežbano kao što jeste, dovezavši električne autobuse iz predgrađa da razvezu devojčice do sabirnih tačaka u gradu.

Arli je bila iz San Franciska, radila je za Ni/Reze, lično je poznavala Reza i sama je provezla kombi kroz gomilu. A onda je pobegla policijskom helikopteru tako što je učinila nešto potpuno otkaćeno na onom nadzemnom putu, neku vrstu punog zaokreta preko betonskog odbojnika na sredini.

Dovela je Kiju i Masahika u taj hotel i smestila ih u dve susedne sobe sa nekakvim čudnim uglovima. Svako je imao kupatilo za sebe. Zamolila ih je da ostanu u sobama i da se ne ukljućuju u mrežu niti da koriste telefon bez njenog znanja, osim kada žele nešto da naruće, a onda ih je ostavila.

Kija je odmah otišla da se tušira. Bilo je to najbolje tuširanje koje je ikada imala, i osećala je da više nikada neće poželeti da ponovo nosi odeću koju je imala na sebi. Nije želela čak ni da je vidi. Pronašla je plastićnu kesu za odeću koja se nosi na pranje, potrpala odeću u nju i bacila kesu u korpu za otpatke u kupatilu. Onda je obukla čistu odeću iz torbe, zgužvanu, ali rajski udobnu, i osušila kosu mašinom

ugrađenom u zid kupatila. Toalet nije govorio i imao je samo tri dugmeta čiju je namenu trebalo odgonetnuti.

Potom je legla na krevet i zaspala, ali ne zadugo.

Arli je nekoliko puta navraćala da vidi da li joj je dobro i da joj prenese novosti, tako da se Kija osećala kao učesnik u svemu, šta god da je to bilo. Arli joj je rekla da se Rez vratio u svoj hotel, ali da će kasnije doći da je poseti i da joj zahvali na svemu što je učinila.

Kija se osećala neobično zbog toga. Sada kad ga je videla u stvarnosti, to je nekako nadjačalo sve druge načine na koje ga je ranije poznavala i izazvalo neki nejasan osećaj u vezi sa njim. Bila je zbunjena. Kao da ga je sve to zakovalo u stvarni život; neprestano je mislila na majčine reči da su Ni i Rez gotovo podjednako stari kao ona.

Bilo je tu još nešto, što je došlo iz onoga što je videla dok je virila iz kombija, između malog Japanca sa otrgnutim rukavom jakne i Masahika: pogledala je kroz prozor i ugledala lica, dok se kombi polako probijao napred. Nijedno od od tih lica nije znalo da se Rez krije unutra, ispod jakne, ali kao da je to nekako osećalo. I to nešto u Kiji govorilo joj je da više nikada neće biti ona stara. Da nikada više neće biti samo lice u gomili. Zato što je sada znala da postoje sobe koje te devojčice nikada nisu videle, niti sanjale da postoje, gde su se događale neke otkačene, pa čak i dosadne stvari, i da zvezde dolaze iz tih soba. Bila je to jedna od stvari koje su je sada brinule, kada bi pomislila da će Rez doći da je vidi. To, i ono da je vršnjak njene majke.

A sve zajedno nagonilo ju je da se zapita šta će reći ostalima kad se vrati u Sijetl. Kako one to mogu da razumeju? Pomislila je da bi Zona razumela. Stvarno joj je bilo potrebno da razgovara sa Zonom, ali je Arli kazala da je bolje da za sad ne pokušava da stupi u vezu sa njom.

Najuporniji tanjir počinjao je da leluja, i kamera je prešla sa njega na oči devojčice koja ga je obrtala.

Masahiko otvori vrata između soba.

Tanjir se poslednji put zaljulja i prevrnu se. Devojčica pokri rukama usta, očiju ispunjenih bolom poraza.

"Moraš odmah sa mnom u Utvrđeni grad", reče Masahiko.

Kija uze daljinac i isključi televizor. "Arli je zamolila da se ne

uključujemo."

"Ona zna", reče Masahiko. "Ceo dan sam bio tamo." Nosio je istu odeću, ali očišćenu i opeglanu. Nogavice njegovih vrećastih, crnih pantalona izgledale su neobično sa opeglanim ivicama. "I na telefonu, sa mojim ocem."

"Je li ljut što su došli tipovi iz gumija?"

"Arli Mekre zatražila je od Starkova da pošalju nekoga da razgovara sa predstavnikom ovdašnjeg gumija. Izvinili su se mom ocu. Ali je Micuko uhapšena u blizini hotela Di. Osramotila ga je i izazvala mu neprilike."

"Uhapšena?"

"Zbog ulaska na privatni posed. Pošla je da se pridruži bdenju. Preskočila je ogradu i aktivirala alarm. Policija je stigla pre nego što je mogla ponovo da preskoči ogradu."

"Gde je ona sada?"

"Moj otac je sredio da je puste. Ali je veoma razočaran."

"Osećam se kao da je sve to zbog mene", reče Kija.

On slegnu ramenima i iziđe na vrata između soba.

Kija ustade. Sendbenders je bio pored njene torbe na komodi, sa naočarima i navlakama za prste. Ponela ga je u drugu sobu.

Soba je bila svinjac. Nekako mu je pošlo za rukom da je pretvori u nešto slično njegovoj sobi kod kuće. Čaršavi na krevetu bili su zgužvani. Kroz otvorena vrata kupatila videla je peškire na gomili na podu od pločica i prosutu bocu šampona na polici pored umivaonika. Njegov kompjuter bio je na stolu, pokraj đačke kape. Posvuda su bile razbacane otvorene limenke espressa i bar tri hotelska poslužavnika sa polupraznim keramičkim činijama ramena.

"Da li je neko tamo video Zonu?" upita ona, gurnuvši jastuk i otvoreni časopis u podnožju kreveta u stranu. Sela je, postavila Sendbenders u krilo i počela da navlači naprstke.

Učinilo joj se da ju je čudno pogledao. "Mislim da nije", reče on.

"Povedi me tamo isto kao prvi put", reče ona. "Hoću još jednom to da vidim."

Hak Nam. Ulica Taj Čeng. Zidovi uskomešani od živih poruka ispisanih na svim jezicima. Pored njih su proletala vrata, svaka sa obećanjem nekog svog neznanog sveta. Ovaj put bila je svesnija

prisustva bezbrojnih budnih duhova. Verovatno su tako bili predstavljeni ljudi, na tom mestu, kada čovek nije bio u direktnoj vezi sa njima. Grad duhova-senki. Ali je Masahiko sada išao drugim putem, i nisu počeli da se uspinju kroz zamršeni lavirint stepeništa, već su lutali ulicama koje mora da su postojale u prvobitnom gradu, i Kija se seti crne rupe, pravougaone praznine koju je Masahiko pokazao na štampanoj marami u njegovoj sobi u restoranu.

"Sada moram da te ostavim", reče on, kada su izbili iz lavirinta u tu prazninu. "Oni žele da to bude poverljivo."

Onda je nestao, i Kija isprva pomisli da oko nje nema ničega, osim blede, sivkaste svetlosti što se probijala do nje odnekud iz velike visine. Kada je pogledala tamo, sjaj se izbistrio u ogromni svetlarnik, visoko iznad nje, ali posut zbrkom neobičnih i odbačenih obličja. Setila se krovova grada i stvari koje su tamo bile ostavljene.

"Čudno je, zar ne?" Ispred nje stajala je idoru, u izvezenoj odori čije su sitne, blistave šare bile osvetljene iznutra, i pokretne. "Pusto i turobno. Ali on je insistirao da se ovde sastanemo s tobom."

"Ko to? Znaš li gde je Zona?"

Onda opazi da se ispred idoru nalazi stočić ili postolje na četiri noge. Predmet je bio drevan, a njegove noge izvajane u likove zmajeva bile su debele, obojene bledozelenom, ljuspastom bojom koja se ljuštila. Na sredini stola stajala je jedna jedina prašnjava čaša, sa nečim sklupčanim na dnu. Neko se nakašlja.

"Ovo je srce Hak Nama", reče Etrusken, onim istim škripavim glasom sastavljenim od milion uzoraka starih, suvih zvukova. "Po tradiciji, mesto ozibljenih razgovora."

"Tvoje prijateljice više nema", reče idoru. "Htela sam da ti to sama kažem. Ovaj ovde", pokaza prema čaši, "iznosi stvari koje ne razumem."

"Ali samo su ukinuli njenu adresu na mreži", reče Kija. "Ona je u Meksiko Sitiju, sa svojom bandom."

"Ona nije nigde", reče Etrusken.

"Kada su te odvojili od nje", reče idoru, "iz sobe u Veneciji, tvoja prijateljica je ušla u tvoj sistemski softver i aktivirala video-uređaje u tvojim naočarima. Ono što je videla preko njih navelo ju je da zaključi da si u ozbiljnoj opasnosti. Verujem da si zaista bila. Mora da je tada skovala plan. Vrativši se na svoje tajno mesto, povezala je svoju

adresu sa tokijskim odeljenjem kluba obožavalaca Ni/Reza. Naredila je Ogavi, predsednici grupe, da pusti poruku o Rezovoj smrti u hotelu Di. Zapretila joj je oružjem koje je moglo da razori adresu tokijskog odeljenja..."

"Nož", reče Kija. "Bio je pravi?"

"I najstrože zabranjen", reče Etrusken.

"Kada je Ogava odbila", reče idoru, "tvoja prijateljica je upotrebila oružje."

"Težak zločin", reče Etrusken, "prema zakonima obe umešane zemlje."

"Potom je poslala poruku kroz ostatke Ogavine mrežne adrese", reče idoru. "Izgledala je zvanično, i posledica je bila ta da su hotel Di vrlo brzo okružili mnogobrojni potencijalni svedoci."

"Kakva god da je bila sledeća faza njenog plana", reče Etrusken, "otkrila je svoje prisustvo na sopstvenoj mrežnoj adresi. Prvobitni vlasnici saznali su za nju. Napustila je adresu. Počeli su da je progone. Bila je primorana da odbaci svoj lik."

"Kakav 'lik'?" Kija je imala osećaj da tone.

"'Zona Rosa'", reče Etrusken, "bila je mrežni lik osobe po imenu Mercedes Purisima Vargas-Gutierrez. Njoj je dvadeset šest godina i žrtva je ekološkog sindroma koji je najrasprostranjeniji u Saveznom Okrugu u Meksiku." Glas mu je sada bio poput kiše na limenom krovu. "Njen otac veoma je cenjen krivični advokat."

"To znači da mogu da je nađem", reče Kija.

"Ali ona to ne bi želela", reče idoru. "Mercedes Purisima je teško izobličena bolešću i poslednjih pet godina živi u potpunom poricanju svoje telesne pojave."

Kija je sedela i plakala. Masahiko smaknu crne prekrivače sa očiju i priđe krevetu.

"Nema više Zone", reče ona.

"Znam", reče on. Seo je pored nje. "Nisi mi dovršila priču o Sendbendersu", reče. "Vrlo je zanimljiva."

I ona poče da pripoveda ispočetka.

45. SREĆNI

"Lejni", začuo je njen glas, zamućen od sna. "Šta to radiš?"
Osvetljeni ekran mobilnog telefona. "Zovem Srećnog Zmaja, na Sansetu."

"Koga?"

"Prodavnicu. Radi celu noć."

"Lejni, tri sata je ujutru..."

"Moram da se zahvalim Rajdelu, da mu kažem da je posao bio pravi..."

Ona zastanja i okrenu se na drugu stranu, navukavši jastuk preko glave.

Kroz prozor se videla prozirna ambra, serijski grebeni novih zgrada i odražena svetlost grada u njima.

46. KAZIVANJA O OBNOVI

Kija je sanjala plažu, prekrivenu smrvljenim elektronskim komponentama; po njoj su se hitro gegale niske rakolike stvari, nožica ispruganih poput drevnih otpornika. Tokijski Zaliv, pod pokrovom magle iz nekog starog filma, bledosivim pokrivačem koji je trebalo nakratko da prikrije dolazak užasa: morske nemani ili neku tuđinsku armadu.

Kada je odmakla dalje, pred njom se uzdigao Hak Nam, ali logika sna nije dala da mu se približi. More u povlačenju vuklo ju je za nožne članke. Utvrđeni grad je rastao. Bio podizan. Sa zastirke plaže, videli su se krš i ostaci sveta iz vremena pre nego što su se stvari promenile. Nepojamna tonaža, dovučena baržama i teretnim helikopterima u vreme velike obnove. Tu su vrvele sićušne bube Rodela van Erpa, podižući gvožđem okovane balkone koji su bili spavaće sobe, sa bezbrojnim nasumičnim prozorima odakle su poletali goli srebrni pravougaonici da se upletu u maglu. Stvar slučajnog ljudskog upliva, čudovišna i uzvišena, bila je obnavljana ovde, prevedena iz svog pređašnjeg otelovljenja u kraljevstvo svećulne fantazije.

Mucanje infracrvenog okca alarma. Kao sunce jarka halogenka osvetljava štampanu maramu, pravougaonik u njenom središtu koji predstavlja prazninu, nepoznatu adresu: zaštitni program iz legende. Trgnuvši daljincem Espresomatik iz mrtvila, ponovo se zavlači u tamu pod ćebetom, čekajući rastuće šištanje pare. Sada skoro svakog jutra skokne do Grada, da čuje tračeve u omiljenoj berbernici na putu Saj Šing. Etrusken je ponekad tamo, sa Klausom i Pevcem i drugim duhovima sa kojima visi, i ne pokazuju da im smeta njeno prisustvo.

Ponosna je zbog toga, zato što pored Masahika uvek ćute. Jesu li zaista stari, nepojamno drevni, ili se samo pretvaraju da jesu? Bilo kako bilo, obično prvi saznaju stvari, i naučila je da to ceni. A Etrusken je pominjao nešto o mestu za nju, koje je zaista malo, ali sa prozorom. Prozor navodno gleda na mesto gde je nekada trebalo da bude put Leng Čeng.

Simpatična mu je, Etruskenu. Čudno je to. Kažu da on inače nikoga ne podnosi, ali je sredio račun njenog oca, iako je zaboravila da vrati ključ sobe. (Ključ apartmana broj 17 čuva u torbici za kozmetiku od obojene svile koju su joj poklonili na JAL-ovom letu kući: načinjen je od bele plastike, izlivena u obliku staromodnog mehaničkog ključa, sa magnetnom trakom na dužoj ivici i pljosnatom stvari u obliku krune kakvu nose princeze. Ponekad uzme da ga pogleda, ali joj izgleda kao obično parče jeftine bele plastike.)

Etrusken i ostali neprestano motre na Projekt. Tako ga zovu. Preko njih, Kija zna da idorino ostrvo još nije dovršeno. Tamo je, ali još nije stabilno; reč je o nečemu što treba da urade pre nego što počnu da grade, čak i uz pomoć nanoteha, u slučaju novog zemljotresa. Zanima je šta će Rusi učiniti sa svojim, a povremeno se zapita i šta je bilo sa Merielis i Edijem, ko i Kalvinom, tipom iz Viski Klona koji ju je izvukao odande, samo zato što je smatrao da treba to da učini. Ali joj se to vreme, između Utvrđenog grada i škole, čini kao večnost.

Pretpostavlja da njena majka već neko vreme zna da nije bila kod Ester, ali joj nikada ništa nije pomenula, osim što je dva puta razgovarala sa njom o kontraceptivnim sredstvima i bezbednom seksu. Uostalom, bila je odsutna jedva nešto više od četrdeset osam sati, ako se ne računa put, zato što Rez nije uspeo da svrati i da joj se zahvali, a Arli je rekla da je, sve u svemu, bolje ako se vrati kući pre nego što neko počne da postavlja pitanja, ali su ipak učinili toliko da se vrati avionom Japan Air Lines-a, prvom klasom. Arli ju je, dakle, odvezla te večeri na Naritu, ali ne zelenim kombijem, zato što su, po njenim rečima, morali da ga otpišu. I bilo joj je tako teško zbog Zone, jer se osećala kao da joj je prijateljica umrla, ali njena prijateljica, zapravo, nikada nije ni postojala, već je to bila neka druga devojka u Meksiko Sitiju, sa jezivim problemima, pa je na kraju sve to ipak ispričala Arli, kroz suze.

A Arli joj je na to rekla da treba da pričeka. Zato što je toj devojci u Meksiko Sitiju više od svega bilo potrebno da bude neko drugi. I rekla joj je da nije važno što to nije bila Zona, jer je sama izmislila Zonu, a to je kao da jeste bila ona. Samo sačekaj, rekla joj je Arli, i neko će se pojaviti. Neko drugi, i biće kao da te već poznaje. A ona je sedela i razmišljala o tome, pored Arli u njenim malim brzim kolima.

...Ali da li ću ikada smeti da kažem da znam?

...To bi sve pokvarilo.

Kada su stigle na aerodrom, Arli ju je prijavila za JAL-ov let, pronašla nekoga da je odvede do čekaonice (koja je bila nešto između bara i stvarno luksuznih poslovnih prostorija) i dala joj kesu sa jaknom kakve je Ni/Rezovo tehničko osoblje nosilo na turnejama. Rukavi su bili načinjeni od providnog rajona, a postava koja se videla ispod prelivala se poput tečne žive. Arli je rekla da je prilično džiberska, ali da će možda moći da je pokloni nekome. Jakna je bila sa turneje kod Kombinata i imala je datume svih koncerata izvezene na leđima.

Nikada je nije obukla, niti ju je ikome pokazala. Visila je u njenom ormanu, u navlaci sa hemijskog čišćenja. U poslednje vreme nije bila naročito aktivna u klubu. (Kelsi se skroz ispisala iz kluba.) Kija je osećala da je neće dati nikome iz kluba i da nikome iz kluba neće ispričati šta se dogodilo. Ionako je bilo mnogo toga što nije bilo za priču.

Tako da joj je najviše vremena oduzima Grad, zato što su Rez i Reji bili tamo, senke među senkama, ali ih je ipak bilo moguće prepoznati. Radili su na svom Projektu.

Njihova zamisao imala je tamo mnogo protivnika, ali i sledbenika. Među ovim drugima bio je i Etrusken. Izjavio je da je to najluđa stvar otkako su izvrnuli onaj zaštitni program.

Ponekad se pitala da li je sve to samo zezanje, jer joj se činilo nemoguće da neko uradi tako nešto. Da izgradi takvu stvar, na ostrvu u Tokijskom Zalivu.

Ali idoru je kazala da žele tamo da žive, sada kada su se venčali. Što je značilo da stvarno nameravaju da to urade.

Ako uspeju, pomisli Kija, oslušujući šištanje Espresomatika, odoh i ja tamo.

Sadržaj

- NJIMA DUGUJEM ZAHVALNOST
- 1. KOCKA SMRTI K.
- 2. OBZORJE NISKE REZOLUCIJE
- 3. GOTOVO KAO CIVIL
- 4. RASPAKOVANA VENECIJA
- 5. ČVORNE TAČKE
- 6. D.E.S.H.
- 7. VLAŽNI, TOPLI ŽIVOT U ELISON ŠIRS
- 8. NARITA
- 9. 'IZVAN KONTROLE'
- 10. VISKI KLON
- 11. PAD NOVIH ZGRADA
- 12. MICUKO
- 13. PREPOZNAVANJE KARAKTERA
- 14. TOKIJSKO ODELJENJE
- 15. AKIHABARA
- 16. ZONA
- 17. ZIDOVI SLAVE
- 18. OTAKU
- 19. ARLI
- 20. MAJMUNSKI BOKS
- 21. UBEDIVAČ
- 22. GOMI BOJ
- 23. OVDE U ZAPADNOM SVETU
- 24. HOTEL DI
- 25. UTVRĐENI GRAD
- 26. HAK NAM
- 27. TA FIZIČKA STVAR
- 28. STVAR RAČUNA
- 29. NJENA RUŽNA STRANA
- 30. ETRUSKEN
- 31. KAKO TO IDE
- 32. NEPOZVANI

- 33. TOPOLOGIJA
- 34. KAZINO
- 35. PROBNI KAMEN BUDUĆNOSTI
- 36. MERIELIS
- 37. RADNO ISKUSTVO
- 38. ZVEZDA
- 39. U VOŽNJI
- 40. POSAO
- 41. SVETLOST SVEĆA I SUZE
- 42. ODJAVLJIVANJE
- 43. DORUČAK SEKAČA PALČEVA
- 44. LA PURISSIMA
- 45. SREĆNI
- 46. KAZIVANJA O OBNOVI